Harry Potter ȘI PIATRA FILOZOFALĂ

EGMONT

J. K. ROWLING

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

Capitolul I

BĂIATUL DE ODINIOARĂ

Domnul şi doamna Dursley, de pe Aleea Boschetelor, numărul 4, erau foarte mândri că erau complet normali, slavă Domnului! Erau ultimii oameni de la care te-ai fi aşteptat să fie amestecaţi în ceva straniu sau misterios, fiindcă, pur şi simplu, nu credeau în astfel de aiureli!

Domnul Dursley era directorul unei firme, numite Grunnings, care făcea burghie. Era un bărbat înalt, mătăhălos, aproape fără gât, dar avea o mustaţă foarte bogată. Doamna Dursley era blondă, foarte slabă, şi avea un gât, cam de două ori lungimea normală, ceea ce îi era de mare folos, deoarece îşi petrecea majoritatea timpului uitându-se peste gard, în curţile vecinilor, iscodind tot ce se putea. Cei doi aveau un fiu, pe nume Dudley, care era cel mai reuşit copil din lume (după părerea lor).

Familia Dursley avea tot ce şi-ar fi putut dori, dar mai avea şi un secret, pe care nu vroiau în ruptul capului să-l descopere cineva! Le era insuportabil chiar şi gândul că cineva ar fi putut afla vreodată despre familia Potter. Doamna Potter era sora doamnei Dursley, dar nu se mai văzuseră de câţiva ani buni. De fapt, doamna Dursley pretindea chiar că nu are nici o soră, deoarece doamna Potter şi dragul ei soţ bun-de-nimic erau complet opuşi felului ei de a fi. Familia Dursley se cutremura numai la gândul că vecinii lor le-ar fi putut vedea vreodată rudele. Familia Potter avea şi ea un fiu, dar domnul şi doamna Dursley nu-l văzuseră niciodată şi nici nu doreau aşa ceva.

Copilul era alt motiv care îi ţinea la distanţă. Cum să se joace micul lor Dudley cu un astfel de copil?!?

Când domnul şi doamna Dursley se treziră în acea zi de marţi, mohorâtă şi tristă, în care începe povestea noastră, în afară de cerul întunecat, nimic nu prevestea lucrurile stranii şi misterioase care urmau să se petreacă în întreaga ţară. Domnul Dursley fredona ceva, în timp ce îşi lua din şifonier cea mai anostă cravată, bună pentru o zi de muncă, desigur! Doamna Dursley trăncănea veselă, în timp ce se străduia să-l potolească pe micuţul Dudley, care nu mai contenea cu ţipetele.

Nici unul nu observă bufniţa mare şi pământie, care zbura prin faţa ferestrei.

La opt şi jumătate fix, domnul Dursley îşi luă servieta, o ciupi uşor de obraz pe doamna Dursley şi încercă să-l sărute pe Dudley, dar rată momentul, fiindcă pe băiat îl apucară năbădăile şi începu să împroaşte peste tot cu lapte şi biscuiţi.

— Mare zvăpăiat! zâmbi domnul Dursley şi ieşi din casă. Se urcă în maşină şi plecă. La colţul străzii, observă primul semn ciudat: un motan care studia o hartă! Preţ de o secundă nu îşi dădu seama de grozăvia situaţiei, apoi, întoarse brusc capul, să vadă dacă nu se înşelase. Da, era un motan vărgat, dar nici urmă de hartă! Cum de se gândise, măcar, la aşa ceva? Probabil că lumina îi jucase o festă. Domnul Dursley clipi şi se uită fix la motan. Acesta îi întoarse privirea. În timp ce mergea mai departe, domnul Dursley continua să privească motanul prin oglinda retrovizoare. Acum, jivina citea numele străzii, adică se uita la plăcuţa străzii. Cine a mai văzut pisică, care să citească plăcuţele străzilor sau să se orienteze pe hărţi?!?

Domnul Dursley ridică din umeri şi alungă din minte imaginea motanului. Tot drumul nu se mai gândi decât cum să obţină în ziua aceea o comandă cât mai mare de burghie.

Dar, la marginea oraşului, imaginea burghielor fu alungată din mintea lui de altceva straniu. Cum de-abia se mişca, încet ca melcul, în aglomeraţia şoselei, nu putu să nu observe oamenii îmbrăcaţi cât se poate de ciudat, oameni cu pelerine largi pe umeri. Nu putea să sufere oamenii îmbrăcaţi extravagant! Îşi închipui că era vreo altă modă stupidă. Bătu nervos cu degetele pe volan, când ochii îi căzură pe un grup de astfel de... ciudaţi, ca să nu spună altfel! Şuşoteau agitaţi între ei. Domnul Dursley observă cu stupoare că unii dintre ei nici măcar nu erau tineri. Cum puteau unii de vârsta lui să poarte acele pelerine fistichii, de culoare verde-smarald?!? Ce tupeu pe ei! Apoi, îi trecu prin cap că oamenii aceia strângeau probabil fonduri pentru cine ştie ce, de-aia erau îmbrăcaţi aşa bătător la ochi. Da, asta trebuia să fie! Traficul se descongestionă şi, după puţin timp, domnul Dursley ajunse în parcarea firmei. Gândul lui era din nou la burghie.

În biroul său, la etajul nouă, domnul Dursley se aşeză cu spatele la fereastră. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, cu greu s-ar fi putut concentra în dimineaţa aceea la burghiele lui. Aşa că nu văzu bufniţele care zburau în plină zi, deşi, ceilalţi oameni de pe stradă le văzură. Arătau cu degetul spre ele şi priveau cu gura căscată, în timp ce puzderie de bufniţe treceau pe deasupra capetelor lor. Mulţi dintre ei nu văzuseră o bufniţă nici noaptea, darămite ziua! Domnul Dursley habar n-avea de toate acestea! A urlat la subalterni, a dat telefoane importante şi a mai zbierat un pic. Asta însemna că a fost într-o

dispoziţie excelentă până la prânz, când s-a gândit să se mai dezmorţească puţin şi s-a sculat de pe scaun să se ducă să-şi cumpere un covrig de la brutăria de vizavi.

Uitase cu totul de oamenii în pelerine, când văzu alt grup, chiar lângă brutărie. Nu-şi putea explica de ce, dar îi dădeau o senzaţie de nelinişte. Oamenii erau foarte agitaţi, şuşoteau între ei şi nu aveau nici un fel de cutie în care să strângă vreo colectă. Intră în brutărie şi îşi luă o gogoaşă, până la urmă. Când trecu pe lângă acei oameni ciudaţi, auzi câteva frânturi din conversaţia lor:

— Familia Potter... Da... Aşa am auzit...

— Da... Fiul lor, Harry...

Domnul Dursley încremeni locului. Îl năpădi groaza. Vru să le spună ceva acelor oameni, dar renunţă după ce se gândi mai bine.

Fugi până în biroul lui, îi spuse secretarei să nu fie deranjat şi puse mâna pe telefon. Aproape că formase tot numărul, când se răzgândi şi lăsă receptorul jos. Căzu pe gânduri, mângâindu-şi mustaţa. Nu, nu... Era cât se poate de stupid din partea lui... Potter era un nume destul de comun prin acele părţi, nu? Probabil că pe mulţi îi chema Potter, iar despre Harry, ce să mai vorbim! Dacă se gândea mai bine, nici măcar nu era sigur că pe nepotul lui îl chema Harry... Nu-l văzuse niciodată... Poate îl chema Harvey, cine ştie? Sau Harold... N-avea nici un rost s-o neliniştească şi pe doamna Dursley! Întotdeauna se indispunea cumplit, când i se amintea despre sora ei. Şi avea şi de ce, biata de ea! Dacă ar fi avut el o asemenea soră... Şi, totuşi, acei oameni cu pelerine...

Nu prea i-a mai stat capul la burghie în după-amiaza aceea, iar când părăsi clădirea, la ora cinci, era aşa de îngrijorat, încât dădu peste cineva, din greşeală.

— Scuzaţi! mormăi el către omuleţul în care intrase şi care se clătină şi aproape îşi pierdu echilibrul.

Trecură câteva secunde bune până ce domnul Dursley îşi dădu seama că omul purta o pelerină violetă. Bărbatul nu părea supărat deloc că fusese aproape trântit la pământ, ba, din contră, faţa i se destinse într-un zâmbet larg şi spuse cu o voce, ca un chiţăit, care îi făcu pe toţi cei din apropiere să întoarcă miraţi capetele:

— N-ai de ce să te scuzi, dragă domnule, nimic nu mă poate indispune azi! Să ne bucurăm că am scăpat de Ştim-Noi-Cine! Chiar şi un Încuiat ca tine ar trebui să preamărească această zi deosebit de fericită!

Şi omul îl îmbrăţişă pe domnul Dursley şi se îndepărtă. Domnul Dursley rămase ţintuit locului, uimit peste măsură că fusese îmbrăţişat de o persoană complet necunoscută. Era enervat şi fiindcă îl făcuse Încuiat, ce-o fi vrut să spună... Se urcă în maşină şi se grăbi spre casă, sperând că totul fusese numai în imaginaţia lui. Lucru ciudat să spere aşa ceva, fiindcă nu era deloc de acord cu astfel de lucruri stupide, cum ar fi imaginaţia!

De îndată ce intră pe aleea casei sale, văzu ceva care nu avu darul să-l liniştească: motanul de dimineaţă! Acum, stătea aşezat pe gardul grădinii sale. Putea să jure că era acelaşi, după semnele din jurul ochilor.

— Zât! şuieră domnul Dursley supărat.

Motanul nici nu se clinti din loc şi îi aruncă o privire rece. Era acesta, oare, comportamentul normal al unei pisici? Domnul Dursley încercă să nu dea importanţă incidentului şi intră în casă. Nici acum nu credea că e cazul să-şi îngrijoreze nevasta, aşa că n-avea de gând să amintească nimic din ce i se întâmplase.

Doamna Dursley avusese o zi plăcută, cât se poate de obişnuită. La masă, îi povesti soţului ei despre problemele pe care le avea vecina cu fiica ei şi cum Dudley învăţase un nou cuvânt: „Nu!” Domnul Dursley încerca să se poarte cât mai normal. După ce îl duse pe Dudley la culcare, coborî în sufragerie pentru a asculta ultimul buletin de ştiri al zilei:

„Şi în final, o ştire stranie: au fost observate peste tot în oraş bufniţe cu un comportament cât se poate de ciudat! Deşi bufniţele vânează noaptea, iar peste zi sunt văzute extrem de rar, de la răsăritul soarelui şi până acum, au fost văzute sute de bufniţe, zburând în toate direcţiile! Oamenii de ştiinţă nu au găsit încă o explicaţie pentru această schimbare de comportament!”

Comentatorul făcu o pauză, apoi reluă:

„Mare mister! Şi acum, Jim McGuffin, cu ştirile despre vreme! Ei, Jim, or să mai fie averse de... bufniţe în noaptea asta?”

„Ei bine, Ted”, începu meteorologul de serviciu, „nu pot să prevăd aşa ceva, dar nu numai bufniţele s-au purtat ciudat azi! Oameni din Kent, Yorkshire şi Dundee m-au informat că, în loc de ploile pe care le-am promis aseară, a plouat cu... stele căzătoare! Poate că unii au serbat mai devremeNoaptea Artificiilor! Mai e, oameni buni!

Săptămâna viitoare! Oricum, vă promit o vreme umedă pentru la noapte!”

Domnul Dursley rămase nemişcat în fotoliul său. Stele căzătoare peste Marea Britanie? Bufniţe ziua? Oameni misterioşi cu pelerine extravagante? Şi acel zvon despre familia Potter…

Doamna Dursley apăru cu două ceşti cu ceai. Nu, nu, nu era bine deloc! Trebuia să-i spună şi ei! Tuşi nervos şi începu:

— Eh, Petunia, dragă, ai mai auzit ceva despre sora ta… Recent?

Aşa cum se aşteptase, doamna Dursley tresări nervoasă şi iritată. Doar stabiliseră că, formal, ea nu avea nici o soră!

— Nu! zise ea tăios. De ce?

— Au fost nişte ştiri tare ciudate, murmură domnul Dursley. Stele căzătoare, bufniţe… oameni ciudaţi prin oraş…

— Şi? izbucni doamna Dursley.

— Păi… m-am gândit că, poate, ar avea vreo legătură cu… ştii tu… cu cei de teapa ei!

Doamna Dursley sorbi ceaiul cu buzele strânse. Domnul Dursley se întrebă dacă să îndrăznească să-i spună că auzise ceva şi despre numele Potter… Nu, mai bine nu!… Şi aminti în treacăt:

— Băiatul lor, ăăă… e cam de vârsta lui Dudley, nu?

— Aşa cred! răspunse doamna Dursley, înţepată.

— Şi cum îl chema? Harold, cumva?

— Harry! Un nume urât, cât se poate de obişnuit, după gustul meu!

— Da, dragă, fu de acord domnul Dursley şi inima i se strânse dureros.

Nu mai scoase un cuvânt despre acel subiect până se duseră la culcare. În timp ce doamna Dursley era la baie, el se strecură la fereastră şi trase cu ochiul afară, în grădină. Motanul era tot acolo şi privea fix de-a lungul aleii, ca şi cum ar fi aşteptat ceva sau pe cineva.

Oare îşi imagina toate lucrurile astea? Şi ce amestec avea familia Potter? Dacă avea vreun amestec... dacă se dovedea că erau rude cu nişte... Oh, ce gând înfiorător!

Se culcară. Doamna Dursley adormi imediat, dar el răsuci totul în minte, iar şi iar. Singurul gând liniştitor înainte de a adormi a fost că, în cazul în care familia Potter avea vreun amestec, nu vedea de ce ar dori să ia legătura cu el şi cu doamna Dursley. Ştiau, doar, foarte bine că el şi Petunia nu vroiau să ştie de ei... Căscă şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu, nu putea să-i afecteze în nici un fel...

Dar se înşela amarnic...

Poate că domnul Dursley se cufundase într-un somn adânc, dar motanul de pe gard nu dădea nici un semn de oboseală. Stătea tot atât de nemişcat ca o statuie, cu ochii aţintiţi spre capătul cel mai îndepărtat al aleii. Nici măcar nu clipi când se auzi uşa unei maşini trântindu-se sau când

pe deasupra capului său zburară două bufniţe. De-abia pe la miezul nopţii, motanul dădu semne de viaţă.

La capătul aleii supravegheate de motan îşi făcu apariţia un bărbat. Apăruse atât de neaşteptat, ca şi cum ar fi ieşit din pământ. Coada motanului se mişcă, iar ochii i se îngustară.

Nimeni nu mai văzuse un individ aşa ciudat prin acele locuri. Era înalt, subţire şi foarte bătrân, dacă era să te iei după albul părului şi al bărbii, care îi atârnau până la mijloc. Avea o robă lungă şi o pelerină purpurie, care mătura pământul, iar în picioare avea cizme cu catarame şi tocuri înalte. Ochii, de un albastru luminos, îi sclipeau sub ochelari, iar nasul era lung şi părea să fi fost spart de cel puţin două ori! Numele omului era Albus Dumbledore.

Albus Dumbledore nu părea să-şi fi dat seama deloc că ajunsese într-un loc unde persoana lui, de la nume la cizme, era nedorită. Umbla prin buzunarele pelerinei, căutând ceva. Brusc, îşi dădu seama că este urmărit şi îşi îndreptă privirile spre motanul de la celălalt capăt al aleii. Dintr-un motiv anume, imaginea motanului păru să-l amuze, fiindcă începu să chicotească, şi murmură:

— Trebuia să-mi închipui!

Găsi, în sfârşit, ce căuta. Părea să fie o brichetă argintie. O deschise, o ridică în aer şi o aprinse. Cel mai apropiat bec de pe stradă se stinse cu un mic zgomot. Mai aprinse o dată bricheta şi se stinse următorul bec şi tot aşa, până când aleea se cufundă în beznă, singurele două luminiţe fiind ochii motanului, care nu-şi dezlipea privirea de la noul venit. Dacă cineva ar fi privit pe după perdele, fie şi doamna Dursley, cu privirea ei scrutătoare, nu ar fi

desluşit nimic din ce se petrecea atunci pe alee. Albus Dumbledore puse bricheta la loc, în buzunar, şi îşi continuă drumul până la casa de la numărul 4. Se opri la gard, lângă motan. Nu îl privi, dar îi vorbi:

— Straniu să vă văd aici, doamnă profesoară McGonagall. Înălţă capul şi îi zâmbi motanului, dar acesta se făcuse nevăzut. În locul lui, stătea o femeie cu înfăţişare severă şi cu nişte ochelari pătraţi, întocmai ca semnele din jurul ochilor motanului. Şi ea purta o pelerină, dar de culoarea smaraldului. Era vizibil tulburată.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă ea.

— Oh... n-am mai văzut o mâţă atât de ţeapănă!

— Şi tu ai fi ţeapăn, dacă ai fi stat toată ziua nemişcat pe un gard! zise profesoara McGonagall.

— Toată ziua? În loc să sărbătoreşti? Am văzut zeci de oameni veseli sărbătorind evenimentul, pe tot drumul până aici!

Profesoara McGonagall pufni supărată:

— Hm! Sărbătorind! Nu crezi că ar fi trebuit să fie mai prudenţi? Chiar şi Încuiaţii şi-au dat seama că se întâmplă ceva! Au spus la ştirile de seară!

Îşi dădu capul pe spate, arătând spre ferestrele întunecate ale sufrageriei familiei Dursley.

— Am auzit cu urechile mele! Mulţime de bufniţe... stele căzătoare... Ei bine, nu-s chiar aşa tâmpiţi, şi-au dat seama. Auzi, stele căzătoare! În Kent! Probabil că e opera

lui Dedalus Diggle, numai el e atât de lipsit de cel mai elementar bun simţ!

— Nu-i poţi învinui pentru asta! În ultimii unsprezece ani nu prea am avut motive să ne bucurăm!

— Ştiu prea bine, zise profesoara McGonagall, iritată, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne pierdem capul! Au fost de-a dreptul neglijenţi, au apărut pe străzi în plină zi şi măcar să fi fost îmbrăcaţi ca Încuiaţii ăştia! Şi zvonurile pe care le-au răspândit peste tot...

Îi aruncă o privire grăbită lui Albus Dumbledore, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i spună ceva. El nu zise însă nimic, aşa că ea continuă:

— Ce groaznic ar fi dacă în această zi, când Ştim-Noi-Cine se pare că a dispărut, să afle Încuiaţii ăştia despre noi! A dispărut cu adevărat, nu-i aşa, Dumbledore?

— Aşa se pare, slavă Domnului! Vrei cumva puţin şerbet de lămâie?

— Ce să vreau?

— Şerbet de lămâie! Un desert al Încuiaţilor, care îmi place la nebunie!

— Nu, mulţumesc, făcu profesoara McGonagall cu răceală, ca şi cum ar fi zis că nu era momentul pentru şerbet de lămâie. Aşa cum spuneam, chiar dacă Ştim-Noi-Cine a dispărut...

— Dragă Profesore, o întrerupse Albus Dumbledore, cum se face că o persoană cu bun simţ ca tine nu-i poate

spune pe nume? Ce-s prostiile astea cu Ştim-Noi-Cine? Spuneţi-i pe nume: Cap-de-Mort!

Profesoara McGonagall îl fulgeră cu privirea, dar cum era ocupat cu şerbetul, Albus Dumbledore păru să nu observe.

— E penibil să spunem Ştim-Noi-Cine, nu văd de ce ne-ar fi teamă să-i pronunţăm numele adevărat.

— Da, n-am avea de ce, admise profesoara McGonagall, pe jumătate exasperată, pe jumătate admirativ. Dar e o situaţie diferită. Fiecare dintre noi ştie că Ştim-Noi... Oh, Cap-de-Mort se temea numai de tine!

— Sunt măgulit, dar ştii prea bine că el avea puteri, pe care eu nu le voi avea niciodată! zise Albus Dumbledore calm.

— Da, numai fiindcă tu eşti prea... nobil, ca să le foloseşti!

— Oh, bine că e întuneric, n-am mai roşit aşa, de când Madam Pomfrey mi-a spus cât de mult îi plac noile mele acoperitori de urechi!

Profesoara McGonagall îl privi scurt şi zise:

— Bufniţele nu-s nimic, faţă de zvonuri. Ştii ce se zice? De ce ar fi dispărut Cap-de-Mort? Ce l-ar fi oprit în cele din urmă?

Se părea că profesoara McGonagall ajunsese la punctul culminant al discuţiei, motivul pentru care îl aşteptase toată ziua, fiindcă nimeni până atunci, pisică ori femeie, nu-l fulgerase cu privirea atât de intens, aşa cum o

făcea ea acum. Era clar ca bună ziua că, orice ar fi auzit de la alţii, ea nu avea să creadă decât dacă el, Albus Dumbledore, îi spunea că era adevărat.

Dumbledore era însă foarte ocupat cu şerbetul lui de lămâie, aşa că nu răspunse nimic.

— Se spune, accentuă ea, că Ştim-Noi... Cap-de-Mort ar fi apărut aseară în Peştera lui Godrick, pentru a da de familia Potter. Se mai spune că Lily şi James Potter sunt... sunt... morţi.

Albus Dumbledore plecă privirea, iar ea continuă:

— Nu! Nu, Lily şi James Potter... Nu pot să cred... Nu vreau să cred, Albus!

Dumbledore o bătu pe umăr:

— Lasă... Ştiu... Nu te necăji!

Profesoara McGonagall continuă, cu voce tremurândă:

— Şi asta nu e totul! Se spune că a încercat să-l omoare pe fiul lor, Harry, dar n-a reuşit, n-a putut să-l ucidă pe micuţ. Nimeni nu ştie de ce sau cum, dar se zice că, atunci când a încercat să-l omoare pe Harry, puterile l-au părăsit pe Cap-de-Mort şi de aceea a dispărut!

Dumbledore dădu din cap, mohorât.

— E.. E adevărat? întrebă cu sufletul la gură McGonagall. După tot ce a făcut, după câţi a ucis, să nu fi putut să-l omoare pe băieţel? Este uluitor că, din tot ce s-a încercat, tocmai acest lucru l-a oprit pe Cap-de-Mort... Dar cum de o fi supravieţuit Harry?!

— Putem face numai presupuneri, zise Dumbledore, n-o să ştim niciodată cu siguranţă.

Profesoara McGonagall scoase o batistă şi îşi şterse ochii pe sub ochelari. Dumbledore oftă din rărunchi, în timp ce-şi consultă ceasul de aur masiv, pe care îl scosese din buzunar. Ceasul avea douăsprezece limbi şi nici o cifră. În schimb, pe margine se mişcau planete micuţe. Probabil că însemnau ceva pentru Dumbledore, fiindcă puse ceasul înapoi în buzunar şi zise:

— Hagrid întârzie. Bănuiesc că el ţi-a spus că voi fi aici, nu?

— Da! răspunse profesoara McGonagall. Şi bănuiesc că o să-mi spui de ce te afli tocmai în acest loc.

— Am venit să-l duc pe Harry la casa unchiului şi mătuşii lui. Ei sunt singura familie pe care o mai are copilul.

— Doar nu vrei să spui... nu se poate aşa ceva... că e vorba de oamenii care locuiesc aici? exclamă McGonagall, sărind în picioare şi arătând spre casa cu numărul 4. Dumbledore, nu se poate! I-am urmărit toată ziua, sunt complet diferiţi de noi! Şi copilul ăla al lor... A lovit-o cu piciorul încontinuu pe mama lui, urlând că vrea bomboane. Harry Potter să stea aici! Imposibil!

— E locul cel mai bun pentru el, rămase Dumbledore neclintit. Mătuşa şi unchiul lui îi vor explica totul, când se va face mare. Le-am scris o scrisoare.

— O scrisoare? repetă profesoara McGonagall, abia auzit, sprijinindu-se de zid. Cum crezi că poţi explica toate astea într-o scrisoare? Dumbledore, mă uimeşti! Oamenii

ăştia n-or să-l înţeleagă niciodată! În curând, o să fie faimos, o legendă vie! Se vor scrie cărţi despre el şi toţi copii îl vor cunoaşte sau vor dori să-l cunoască!

— Exact! replică Dumbledore, uitându-se peste ochelarii lui în formă de semilună. De-ajuns să zăpăcească orice băiat. Faimos, înainte de a putea vorbi sau merge! Faimos pentru ceva despre care habar n-are! Acum vezi şi tu pentru ce este mai bine să locuiască aici până în clipa în care îşi va da seama despre ce este vorba şi va putea face faţă situaţiei!... Profesoara McGonagall deschise gura să zică ceva, dar se răzgândi, înghiţi în sec şi spuse doar:

— Da, ai dreptate, fără discuţie, dar cum ajunge băiatul aici, Dumbledore?

Privi intens pelerina lui Dumbledore, gândindu-se că poate îl ascunde acolo.

— Îl aduce Hagrid!

— Crezi că e înţelept să-i încredinţezi lui Hagrid o sarcină atât de importantă?

— Garantez cu viaţa mea pentru Hagrid!

— Nu spun că nu are inimă bună, zise profesoara McGonagall cu reproş, dar trebuie să recunoşti că e imprudent uneori. Are tendinţa să... Ce-a fost asta?

Un uruit slab de motor se auzi în apropiere. Crescu în intensitate şi amândoi se uitară într-o parte şi în alta a străzii, să vadă lumini de faruri. Zgomotul se auzi şi mai tare şi cei doi priviră în sus. În clipa următoare, o motocicletă uriaşă coborî din aer şi se opri lângă ei.

Dacă se putea spune că motocicleta era uriaşă, ei bine, ea era nimic pe lângă omul care coborî din ea! Era de două ori mai înalt ca un om normal şi cam de cinci ori mai solid. Era enorm şi cu o înfăţişare sălbatică, iar şuviţele lungi de păr încâlcit şi barba îi acopereau cea mai mare parte a feţei. Avea mâinile cât nişte capace de pe lăzile de gunoi, iar picioarele, încălţate cu cizme, păreau nişte pui de delfin! Iar în braţele lui puternice şi musculoase avea o mogâldeaţă, învelită cu o pătură.

— Hagrid! strigă Dumbledore uşurat. În sfârşit! De unde ai motocicleta asta?

— Am împrumutat-o, domnule profesor Dumbledore, spuse uriaşul, coborând cu grijă de pe motocicletă. De la Sirius Black.

— Ai avut vreo problemă?

— Nu, domnule, casa era distrusă, dar am reuşit să scot copilul, înainte ca locul să fie împânzit de curioşi. A adormit, în timp ce zburam pe deasupra oraşului Bristol.

Dumbledore şi profesoara McGonagall se aplecară să vadă mai bine. Da, băieţelul dormea dus! Pe fruntea lui, sub ciuful de păr negru, se vedea un semn ciudat, ca zig-zagul unui fulger.

— Semnul ăsta e de când..., şopti profesoara McGonagall.

— Da, răspunse Dumbledore. O să aibă cicatricea asta toată viaţa.

— N-am putea face ceva, Dumbledore?

— Chiar dacă aş putea şi tot n-aş face-o! Uneori, şi cicatricele folosesc la ceva. Şi eu am una deasupra genunchiului stâng, care este o hartă perfectă a metroului londonez. Hai, dă-mi-l mie, Hagrid, să ducem lucrurile la bun sfârşit.

Dumbledore îl luă pe Harry în braţe şi se întoarse cu faţa spre casa familiei Dursley.

— Aş putea... Aş putea să îmi iau rămas bun de la el, domnule? întrebă Hagrid, timid.

Şi uriaşul îşi aplecă asupra copilului capul mare şi zbârlit şi îi dădu ceea ce trebuie să fi fost un sărut tare aspru şi ţepos! Apoi, Hagrid începu să scheaune, ca un câine rănit.

— Şşşt! îl certă Profesorul Dumbledore. O să scoli toată casa!

— Scuzaţi-mă, zise uriaşul, scoţând o batistă mare, în care îşi îngropă faţa, suspinând. Mi-e aşa milă de bietul copilaş, cu părinţii morţi şi obligat să trăiască aici, cu Încuiaţii ăştia...

— Da, ai dreptate, e cât se poate de trist, dar stăpâneşte-te, Hagrid, altfel or să ne vadă! zise profesorul Dumbledore şi îl strânse încurajator de mână.

Profesorul Dumbledore păşi peste gardul nu prea înalt şi se îndreptă spre casă. Lăsă copilul în prag, scoase din pelerină un plic şi îl puse în scutecele copilului, apoi se întoarse la cei doi. Cei trei mai priviră o clipă copilul. Umerii lui Hagrid se scuturau de plâns, profesoara McGonagall privea furioasă şi neputincioasă, ochii lui

Dumbledore, de obicei atât de vii, îşi pierduseră strălucirea.

— Asta e! zise profesorul Dumbledore. Nu mai avem ce face aici. Să mergem şi să sărbătorim şi noi momentul, împreună cu ceilalţi!

— Da! spuse Hagrid, înfundat. O să-i înapoiez motocicleta lui Sirius. Noapte bună!

Ştergându-şi ochii cu mâneca jachetei, Hagrid se urcă pe motocicletă, ambală motorul şi dispăru cu ea în aer.

— Sper să ne vedem curând, McGonagall, spuse Dumbledore.

Profesoara McGonagall îşi suflă nasul şi acesta fu singurul răspuns.

Dumbledore se întoarse şi se îndepărtă pe strada pustie. La colţul străzii, se opri, îşi scoate bricheta masivă de argint şi aprinse la loc toate luminile de pe stradă. Aleea Boschetelor fu inundată de lumina portocalie şi profesorul Dumbledore putu observa la capătul celălalt al aleii un motan care se strecura pe după colţ. Mai privi o dată la mogâldeaţa de pe prag.

— Mult noroc, Harry! murmură el şi, cu o mişcare bruscă a pelerinei, dispăru.

Aleea Boschetelor rămase tăcută, sub un cer ca cerneala, mângâiată de o adiere plăcută, un loc obişnuit, unde cu greu te-ai fi putut aştepta să se întâmple lucruri ieşite din comun. Harry Potter se mişcă sub pătură, dar nu se trezi. Dormea cu mânuţa pe scrisoare, fără să ştie că era deosebit, că devenise faimos sau că va fi trezit brusc

după câteva ore de ţipătul ascuţit al doamnei Dursley, în clipa în care deschidea uşa ca să pună sticlele goale de lapte, şi nu ştia nici că următoarele săptămâni avea să suporte îmbrâncelile şi ciupiturile vărului său, Dudley... De asemenea, nu ştia că în acele clipe, pretutindeni, se închinau cupe cu şampanie în cinstea lui: „În sănătatea lui Harry Potter, băieţelul care a reuşit să supravieţuiască!”

Capitolul II

DISPARIŢIA GEAMULUI

S-au scurs aproape zece ani, de când soţii Dursley s-au trezit cu nepotul lor în pragul casei, dar Aleea Boschetelor se schimbase prea puţin sau chiar deloc. Soarele răsărea tot din faţa aceleiaşi grădini ordonate şi lumina numărul 4 de pe intrarea principală a casei familiei Dursley. Se târa apoi spre sufrageria casei, care rămăsese neschimbată, ca pe vremea când domnul Dursley auzise acele ştiri îngrozitoare despre bufniţe şi alte ciudăţenii. Numai fotografiile de pe cămin arătau cât de mult timp se scursese. Cu zece ani în urmă, fotografiile înfăţişau ceva rotund şi rozaliu, ca o minge de plajă, dar acum Dudley nu mai era un prunc, iar fotografiile arătau un băiat mult prea gras şi blond, călare pe prima lui bicicletă, cu căluşeii, împreună cu mama şi tatăl lui, jucând un joc pe computer, împreună cu tatăl său sau îmbrăţişat şi sărutat de mama lui. Nu exista, totuşi, nici un alt semn că în acea casă ar mai fi locuit vreun băiat.

Şi, totuşi, Harry Potter era acolo, dormind în acel moment, dar nu pentru multă vreme. Mătuşa lui, Petunia, se trezise şi glasul ei ascuţit sfâşie liniştea casei:

— Sus! Scularea! Imediat! Acum!

Harry se trezi speriat. Mătuşa lui ciocăni din nou la uşă.

— Scularea! strigă ea din nou.

Harry îi auzi paşii îndreptându-se spre bucătărie şi în curând auzi şi tigaia sfârâind pe maşina de gătit. Se întoarse cu fata în sus si se strădui să-şi amintească visul din care fusese trezit aşa brusc. Era un vis frumos. Se făcea că era pe o motocicletă zburătoare. Avea ciudata senzaţie că mai visase o dată aşa ceva.

Mătuşa lui era din nou în faţa uşii:

— Nu te-ai trezit încă?

— Aproape! răspunse Harry.

— Grăbeşte-te, vreau să ai grijă de costiţă să nu se ardă! Vreau ca totul să fie perfect de ziua lui Dudley!

Harry mormăi pe înfundate.

— Ce-ai spus? făcu mătuşa lui, dând buzna în încăpere.

— Nimic, nimic!

Ziua lui Dudley... Cum de uitase? Harry se ridică încetişor din pat şi începu să-şi caute nişte şosete. Găsi o pereche sub pat şi, după ce dădu un păianjen la o parte, şi le puse în picioare. Harry era obişnuit cu păianjenii,

deoarece cămăruţa de sub scări era plină de păianjeni, iar el acolo dormea. Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Aproape că nu se mai vedea masa din cauza cadourile pentru Dudley. Se pare că Dudley primise computerul pe care îl dorea, ca să nu mai vorbim de al doilea televizor şi de bicicleta de curse. Era un mister pentru Harry de ce Dudley îşi dorea atât de mult bicicleta de curse. Dudley era foarte gras şi ura exerciţiile fizice, în afară de cele care presupuneau lovirea adversarului, desigur. Sacul de box favorit al lui Dudley era Harry, dar nu avea prea multe ocazii să-l prindă. Deşi nu părea, Harry era foarte agil. Poate din cauza întunericului de sub scară, dar Harry era foarte mic şi slăbuţ pentru vârsta lui. Şi părea şi mai mic şi slab, din cauza că trebuia să poarte hainele vechi ale lui Dudley care era de patru ori cât el. Harry avea o faţă prelungă, genunchi osoşi şi ochi verzi, strălucitori. Purta ochelari rotunzi, cu rama lipită cu bandă adezivă, din cauza repetatelor lovituri în nas, pe care le primise de la Dudley. Lui Harry nu-i plăcea decât un singur lucru din înfăţişarea şa: cicatricea în zig-zag, amintind de şerpuirea unui fulger. O avea de când se ştia şi îşi amintea că primul lucru despre care o întrebase pe Mătuşa Petunia era de unde avea acel semn.

— Din accidentul de maşină în care şi-au pierdut viaţa părinţii tăi! îi răspunsese Mătuşa Petunia. Şi nu mai pune atâtea întrebări!

„Nu mai pune atâtea întrebări!” asta era regula de aur în casa familiei Dursley, dacă vroiai să ai un trai liniştit.

Unchiul Vernon intră în bucătărie, în momentul în care Harry tocmai întorcea costiţa pe partea cealaltă.

— Piaptănă-te! urlă el, în loc de bună dimineaţa.

Cam o dată pe săptămână, Unchiul Vernon îşi ridica nasul din ziar ca să spună că Harry trebuie să se tundă. Probabil că Harry se tunsese de mult mai multe ori decât oricine din clasa lui, dar degeaba, părul lui creştea repede şi în toate direcţiile.

Harry pusese şi ouăle la prăjit, când Dudley şi mama lui intrară în bucătărie. Dudley semăna mult cu Unchiul Vernon. Avea păr blond şi des, care stătea lins pe fruntea grasă. Mătuşa Petunia spunea adesea că Dudley semăna cu un înger, dar Harry era de părere că Dudley semăna mai degrabă cu un porc cu perucă!

Harry aşeză pe masă farfuriile cu ouă şi costiţă, lucru deloc simplu, dat fiind că nu mai rămăsese cine ştie ce loc. Dudley era ocupat să îşi numere cadourile. Brusc, faţa i se lungi.

— Treizeci şi şase! strigă el, privindu-şi cu reproş mama şi tatăl. Cu două mai puţin ca anul trecut!

— Iubitul meu, nu ai numărat cadoul de la Mătuşa Marge. E aici, sub cadoul ăsta mare, de la mami şi tati!

— Bine, bine! Treizeci şi şapte! zise Dudley, roşu la faţă de mânie.

Harry vedea furtuna apropiindu-se şi îşi puse repede farfuria la adăpost, în cazul în care lui Dudley i-ar fi venit cheful să răstoarne masa.

Mătuşa Petunia mirosise şi ea pericolul, fiindcă zise pe nerăsuflate:

— Şi cu încă două pe care o să le cumpărăm azi, când ieşim la plimbare, cât fac, comoruţa mea? Încă două cadouri, nu? Dudley căzu pe gânduri câteva clipe. Greu de socotit. Într-un târziu, şopti nesigur:

— Treizeci şi...

— Treizeci şi nouă, scumpul meu! sări Mătuşa Petunia.

— Oh! făcu Dudley şi se lăsă greoi pe scaun, luând pachetul cel mai la îndemână. Bine, atunci!

Unchiul Vernon chicoti încântat şi îl mângâie pe cap:

— Iute la mânie, exact ca şi tatăl lui! Aşa îmi placi, Dudley! Tocmai atunci sună telefonul şi Mătuşa Petunia se duse să vadă cine era. Harry şi Unchiul Vernon se uitau cum Dudley despacheta bicicleta de curse, camera video, aeroplanul teleghidat, şaisprezece jocuri pe computer, nou-nouţe, şi aparatul video. Tocmai rupea hârtia cu care era învelit un ceas de mână de aur, când apăru Mătuşa Petunia, furioasă, dar şi îngrijorată.

— Veşti proaste, Vernon! Doamna Figgs şi-a rupt piciorul, aşa că nu-l mai poate lua, zise ea şi arătă spre Harry.

Dudley căscă gura îngrozit, dar inima lui Harry tresaltă de bucurie. În fiecare an, de ziua lui Dudley, părinţii îl luau, pe el şi pe un prieten de-al lui, să-l distreze la bâlci, la cinematograf sau să le dea hamburgeri. Pe Harry îl lăsau întotdeauna în grija doamnei Figgs, o bătrână isterică, la două străzi depărtare. Harry ura locul acela care mirosea a varză şi unde doamna Figgs îl obliga

să se uite la fotografiile tuturor pisicilor pe care bătrâna le avusese la viata ei.

— Na! Acum ce facem? zise Mătuşa Petunia, privind furioasă spre Harry, ca şi cum el plănuise totul.

Harry ştia că ar fi trebuit să-i pară rău, fiindcă biata doamnă Figgs îşi rupsese piciorul, dar nu era chiar aşa uşor, având în vedere persepectiva care i se deschidea: un an întreg până ce avea să fie nevoit să-i admire iar pe Tibbles, Snowy, Domnul Gheruţe şi Puffy.

— Am putea s-o sunăm pe Marge, sugeră Unchiul Vernon.

— Vorbeşti şi tu, ca să nu taci! Doar ştii că, pur şi simplu, îl urăşte pe Harry!

Adesea soţii Dursley obişnuiau să vorbească despre Harry, ca şi cum acesta n-ar fi fost de faţă sau ca şi cum ar fi fost o formă inferioară de viaţă, un vierme, de exemplu, care nu era în stare să îi înţeleagă.

— Dar prietena aia a ta... Uh, cum o cheamă?... Yvonne?

— E în concediu, în Majorca, spuse cu năduf Mătuşa Petunia.

— Puteţi să mă lăsaţi acasă, îndrăzni Harry, gândindu-se că s-ar putea uita şi el în voie la ce vrea la televizor şi poate chiar să vadă cum merge computerul lui Dudley!

La auzul acestora, Mătuşa Petunia îşi strânse gura pungă, ca şi cum tocmai o obligase cineva să mănânce lămâie.

— Şi la întoarcere să găsim casa o ruină, da? urlă ea.

— Doar n-o să arunc casa în aer! spuse Harry, dar la pereţi, fiindcă nu-l mai asculta nimeni.

— Presupun că nu e o idee bună să-l luăm cu noi la Grădina Zoologică şi să-l lăsăm în maşină, îndrăzni Mătuşa Petunia.

— Nu, nu în maşina mea nouă! N-o să-l las singur în ea! Dudley începu să plângă. De fapt, ăla nu era plâns...

Dudley nu mai plânsese cu adevărat de ani de zile, dar ştia că dacă îşi schimonosea puţin faţa şi scotea nişte urlete, mama lui i-ar fi dat orice pe lume.

— Puişorul lu' mama, nu mai plânge, nu-l lasă mami să-i strice el ziua odorului meu! zise Mătuşa Petunia şi îl îmbrăţişă.

— D-Dar nu v-vreu s-să vină cu nooooi... Întotdeauna ne strică tot chefuuul! se smiorcăi Dudley şi îi aruncă lui Harry o privire răutăcioasă, printre braţele mamei sale.

În acel moment, sună soneria.

— Oh, Doamne, au venit! strigă Mătuşa Petunia.

Şi imediat intrară în încăpere prietenul lui Dudley, Piers Polkiss, şi mama acestuia. Piers era un băiat ciolănos, cu faţa ca de şobolan. El era cel care ţinea adversarul cu mâinile imobilizate la spate şi Dudley îi trăgea pumni. Brusc, Dudley încetă să se smiorcăie.

Jumătate de oră mai târziu, Harry, încă nevenindu-i să creadă ce noroc dăduse peste el, stătea pe bancheta din spate, împreună cu Dudley şi Piers, în drum spre Grădina

Zoologică, pentru prima oară în viaţa lui! Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon nu căzuseră de acord în privinţa băiatului, aşa că, în ultima clipă, Unchiul Vernon îl luă deoparte pe Harry şi îl avertiză, apropiindu-şi mult de obrazul copilului faţa lui mare şi congestionată:

— Ţine bine minte, băiete, dacă încerci vreo năzbâtie, cât de mică, te închid în nişa de sub scară până la Crăciun!

— O să fiu cuminte, pe cuvânt! îl asigură Harry.

Dar Unchiul Vernon nu-l crezu. Nimeni nu-l credea niciodată. Adevărul era că adesea se întâmplau de la sine lucruri ciudate în jurul lui Harry, dar era inutil să le fi spus că el nu avea nici o vină.

Într-una din zile, plictisită să vadă că Harry vine de la frizer ca şi cum nici n-ar fi trecut pe acolo, Mătuşa Petunia pusese mâna pe foarfecele de bucătărie şi îi tăiase tot părul, de-l lăsase aproape chel, în afară de un moţ în frunte, care să-i „acopere cicatricea aceea oribilă". Dudley se stricase de râs pe seama bietului Harry, care nu închisese ochii toată noaptea gândindu-se cum o să se ducă el la şcoală în halul acela. Şi aşa era bătaia de joc a colegilor din cauza hainelor lui mult prea largi şi a ochelarilor peticiţi cu scotch. Dar a doua zi se trezise cu aceeaşi claie pe cap, ca şi cum nici n-ar fi intrat vreodată foarfecă în părul lui. Fusese pedepsit pentru asta şi stătuse o săptămână închis în nişa de sub scară, deşi a încercat să le spună că nu-şi putea explica cum de-i crescuse părul aşa de repede.

Altădată, Mătuşa Petunia încercase să-l forţeze să îmbrace un tricou de-al lui Dudley, pe care acesta nu-l mai purta de foarte mult timp, dar cu cât insistase mai mult să-

i tragă pe cap tricoul maro cu rotocoale portocalii, cu atât acesta se făcuse mai mic, până când ajunsese de mărimea unei mănuşi de păpuşă. Norocul lui că Mătuşa Petunia fusese convinsă că puloverul intrase la spălat şi astfel scăpase de pedeapsă.

Mai intrase într-o altă încurcătură, când fusese găsit pe acoperişul cantinei şcolii. Dudley şi gaşca lui îl fugăriseră încontinuu pe Harry, până când băiatul se trezise pe acoperiş, spre marea uimire a celorlalţi, dar şi a lui! Familia Dursley primise o scrisoare foarte tăioasă de la diriginta lui Harry, prin care îi anunţa că nepotul lor se caţără pe clădirea şcolii. Degeaba a tot încercat el, de după uşa nişei în care fusese închis, să-i explice Unchiului Vernon că nu făcuse altceva, decât să sară din spatele unor cutii de gunoi, că nimeni nu-l crezu. Harry era convins că fusese purtat de vânt până pe acoperiş.

Dar astăzi, nu avea ce să se întâmple. Era chiar foarte fericit să petreacă o zi, chiar cu Dudley şi Piers, în afara şcolii, a nişei sale sau a sufrageriei cu miros de varză a doamnei Figgs.

În timp ce conducea, Unchiul Vernon i se plângea Mătuşii Petunia. Aşa obişnuia el, să i se plângă de colegii de serviciu, de Harry, de consiliul de conducere, de Harry, de bancă, de Harry, câteva dintre subiectele lui favorite. Azi, avea ce avea cu motocicletele.

— Aleargă ca nişte maniaci! Şi ce zgomot fac, ca nebunii! izbucnea el, în timp ce era depăşit de câte un motociclist.

— Am visat odată că eram pe o motocicletă zburătoare! Unchiul Vernon, aproape să intre în maşina

din faţă, de revoltat ce era. Întoarse fata lui mare si roşie, ca o sfeclă cu mustaţă, şi şuieră spre Harry:

— MOTOCICLETELE NU ZBOARĂ! Dudley şi Piers chicoteau.

— Ziceam şi eu... era doar un vis, şopti Harry.

Dar în clipa următoare ar fi dat orice să nu fi zis nimic. Dacă urau ceva mai mult soţii Dursley, în afară de întrebările lui Harry, asta era ca cineva să vorbească despre un comportament anormal, fie în vis, în film sau chiar într-un desen animat. Până şi ideea li se părea periculoasă!

Era o duminică însorită si la Grădina Zoologică era foarte mare aglomeraţie. La intrare, soţii Dursley le cumpărară lui Dudley şi Piers îngheţate mari de ciocolată şi, fiindcă femeia de la intrare îl întrebă pe Harry ce doreşte, îi luară şi lui o acadea ieftină, cu aromă de lămâie. Era bună şi aia, se gândea Harry, uitându-se la gorila din cuşcă. Se scărpina în cap şi arăta întocmai ca Dudley, numai că nu era blondă!

Harry petrecu o dimineaţă splendidă, aşa cum nu-şi mai amintea să fi avut vreodată. Căuta să stea cât mai la o parte din calea unchilor lui şi a lui Dudley şi Piers, văzând că aceştia se cam plictisiseră de animale şi temându-se să nu se reîntoarcă la ocupaţia lor favorită, aceea de a-l lovi pe el. Au mâncat la restaurant şi, când pe Dudley îl apucară năbădăile că friptura lui nu era suficient de mare, Unchiul Vernon îi comandă alta şi îi dădu lui Harry prima friptură a lui Dudley.

Când se gândi mai târziu, Harry îşi dădu seama că ar fi trebuit să i se pară ciudat că totul mersese aşa bine până atunci.

După masă, se duseră să vadă reptilele. În cameră era întuneric şi răcoare, cu vitrine luminate în pereţi, de unde îi priveau tot felul de şopârle şi şerpi care se târau sâsâind peste pietre şi cioturi de lemn. Dudley şi Piers doreau să vadă cobrele veninoase şi şarpele boa uriaş, capabil să omoare un om în încleştarea lui. Dudley descoperi repede locul unde se afla şarpele. Era atât de mare, încât s-ar fi putut înfăşura de două ori în jurul maşinii Unchiului Vernon şi să o transforme într-o grămadă de fiare, dar acum n-avea chef, dormea liniştit. Dudley stătea cu nasul lipit de geam, zgâindu-se la solzii strălucitori.

— Fă-l să se mişte, îi ceru el tatălui său.

Unchiul Vernon bătu în geam, dar şarpele nici nu se clinti.

— Mai fă o dată! ordonă Dudley.

Unchiul Vernon ciocăni mai tare, dar cu acelaşi rezultat.

— Ce plictiseală! mormăi Dudley şi se îndepărtă.

Harry se apropie şi se uită intens la şarpe. Nu s-ar fi mirat să fi murit de plictiseală, bietul de el, sigur-singurel, fără nimeni care să-i ţină companie, numai oamenii aceia enervanţi, care făceau tot posibilul să-l deranjeze. Era chiar mai rău ca în cămăruţa lui, unde nu bătea decât Mătuşa Petunia la uşă, ca să îl trezească. El, cel puţin, se putea plimba prin casă, uneori.

Şarpele deschise brusc ochii somnoroşi şi se ridică, până când privirea lui ajunse la nivelul ochilor lui Harry şi îi făcu repede cu ochiul! Harry căscă ochii. Se uită de jur împrejur, să vadă dacă mai văzuse cineva. Dar nu era nimeni pe-aproape. Se uită la şarpe şi îi făcu şi el cu ochiul. Reptila făcu semn cu capul către Dudley şi Unchiul Vernon şi ridică o privire plictisită de moarte spre tavan, ca şi cum ar fi spus: „Vezi? Aşa mi se întâmplă toată ziua!”

— Cred că trebuie să fie tare plictisitor! îi spuse Harry, de după geam, deşi nu era convins că şarpele îl aude.

Şarpele dădu din cap mulţumit că îl înţelege cineva.

— De unde eşti tu, de fapt? îl întrebă Harry.

Şarpele îşi ridică puţin coada şi arătă spre plăcuţa de lângă vitrină: Boa constrictor, Brazilia.

— Era frumos acolo? continuă Harry.

Şarpele arătă din nou cu coada spre plăcuţă. Harry citi în continuare: Acest exemplar s-a născut şi a fost crescut la Grădina Zoologică.

— Ah, înţeleg, zise Harry. Deci, n-ai fost niciodată în Brazilia!

Şarpele scutură din cap, moment în care un urlet răsună în spatele lui, făcându-i pe amândoi să tresară:

— DUDLEY! DOAMNĂ DURSLEY! VENIŢI SĂ VEDEŢI CE FACE ŞARPELE ĂSTA!

Dudley se rostogoli spre ei, cât de repede fu în stare.

— La o parte! strigă el, dându-i un pumn în coaste lui Harry.

Luat prin surprindere, Harry se prăbuşi pe ciment. Ce s-a întâmplat mai apoi a fost ceva fulgerător, de care nimeni nu şi-a dat seama cu precizie. Într-o clipă, Dudley şi Piers erau cu nasurile lipite de geam, pentru ca în secunda următoare să scoată un urlet de groază.

Harry se ridică de jos şi observă că geamul care ţinea şarpele închis dispăruse! Şarpele îşi desfăşura şi îşi strângea inelele, şerpuind printre oamenii îngroziţi, care se îmbulzeau spre ieşiri. Pe când trecea pe lângă el, Harry ar fi putut să jure că îl auzise sâsâind: „Brazilia, aşteaptă-mă, vin! Mulţumesc, amigo!”

Paznicul reptilelor nu-şi mai revenea din şoc.

— Dar cum? Dar cum? tot repeta el. Cum a dispărut geamul din faţa şarpelui?!

Însuşi directorul Grădinii Zoologice îi făcu un ceai dulce Mătuşii Petunia, tot cerându-şi scuze peste scuze. Piers şi Dudley erau mai mult morţi, decât vii. Atât cât văzuse Harry, şarpele nu le făcuse nimic, şerpuise doar vesel pe la picioarele lor, în drum spre ieşire, dar, odată ajunşi în maşina Unchiului Vernon, Dudley le spuse cum aproape că îl muşcase de picior, în timp ce Piers le spunea cum l-a strâns, gata să-l omoare. Dar partea cea mai groaznică (cel puţin pentru Harry) a fost când, după ce s-a mai calmat, Piers a exclamat:

— Iar Harry vorbea cu el! Nu-i aşa, Harry?

Unchiul Vernon se abţinu până îl lăsară acasă pe Piers şi apoi îl luă în primire pe Harry. Era aşa de supărat, că abia putea vorbi.

— Du-te... nişă... mâncat nu! reuşi el cu greu să articuleze, înainte de a se prăbuşi într-un fotoliu, în timp ce Mătuşa Petunia se repezi să-i aducă un pahar mare de coniac, ca să-l mai calmeze.

Mai târziu, în nişa lui, Harry îşi dorea din tot sufletul ca măcar să fi avut şi el un ceas. Nu ştia cât era ceasul şi nu îşi dădea seama dacă ai casei adormiseră. Până atunci, nu putea să rişte să iasă pe furiş, să caute ceva de mâncare la bucătărie.

Locuise cu familia Dursley zece ani, zece ani chinuiţi, încă de când era bebeluş, iar părinţii lui muriseră în acel nenorocit de accident de maşină. Nu-şi amintea să fi fost în maşină, când au murit părinţii lui. Uneori, când se străduia din răsputeri să-şi amintească ceva, în întunericul nişei lui, îi apărea în faţa ochilor următoarea imagine stranie: un fulger verzui şi o durere cumplită la frunte. Probabil că ăla era momentul accidentului, se gândea el, dar nu îşi dădea seama ce era cu fulgerul acela verzui. Nu îşi amintea deloc de părinţii lui, iar Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon nu vorbeau niciodată despre ei şi întrebările erau interzise, desigur. Nu exista nici o fotografie de-a lor în toată casa.

Când a mai crescut, Harry se gândea cu emoţie că poate mai are vreo rudă pe undeva, care o să vină să-l ia într-o zi, dar asta nu se întâmplase niciodată. Cei din familia Dursley erau singurele lui rude. Cu toate acestea, uneori i se părea (sau poate că era doar o speranţă de-a lui) că unii trecători de pe stradă îl cunosc. Cam ciudaţi, într-adevăr, cei care păreau să-l ştie. Un omuleţ ciudat, cu

un coif mov, se înclinase în faţa lui, în timp ce era la cumpărături cu Mătuşa Petunia şi Dudley. După ce îl întrebase furioasă dacă îl cunoştea pe acel om, Mătuşa Petunia ieşise repede cu ei din magazin, fără să mai cumpere nimic. O bătrână stranie îi făcuse vesel cu mâna în autobuz. Un bărbat chel, într-o pelerină purpurie, chiar îi strânsese mâna cu căldură, după care se îndepărtase, fără să spună nici un cuvânt. Cel mai ciudat lucru la aceşti oameni era că ei dispăreau ca prin minune, în momentul în care vroia să se apropie de ei, să-i privească mai bine.

La şcoală, nimeni nu se apropia de Harry. Ştiau că Dudley şi ai lui îl urau şi nu doreau să aibă de-a face cu nimeni din gaşcă.

Capitolul III

SCRISORI DE LA NIMENI

Evadarea şarpelui din Brazilia i-a adus lui Harry cea mai lungă pedeapsă din viaţa sa. Când i s-a permis să iasă din cămăruţa lui, vacanţa de vară deja începuse, iar Dudley îşi spărsese camera video, distrusese planorul şi, prima oară când se urcase pe bicicleta de curse, o trântise la pământ pe doamna Figgs, care se străduia acum să meargă în cârje.

Harry era fericit că se terminase şcoala, dar tot nu scăpase de gaşca lui Dudley, care dădea târcoale casei în

fiecare seară. Piers, Dennis, Malcolm şi Gordon erau mari şi proşti, dar fiindcă Dudley era cel mai mare şi cel mai prost, el era şeful! Toţi erau încântaţi la culme să joace jocul favorit al lui Dudley: vânarea lui Harry!

De aceea, Harry petrecea cea mai mare parte a timpului departe de casă, visând şi sperând că odată cu terminarea vacanţei se va ivi şi pentru el o rază de speranţă. O dată cu începerea şcolii, urma să meargă la gimnaziu, unde n-ar mai fi fost în aceeaşi clasă cu Dudley, fiindcă Dudley urma să meargă la vechea şcoală la care învăţase şi Unchiul Vernon, Smeltings. Împreună cu Piers Polkiss, desigur, în timp ce Harry mergea la şcoala de stat, Stonewall High. Dudley era foarte încântat de acest lucru.

— La Stonewall, în prima zi de şcoală, îi bagă pe începători cu capul în WC şi trag apa! Vrei să facem puţină practică la toaleta noastră? râdea el de Harry.

— Nu, mersi, biata toaletă n-a mai văzut niciodată ceva mai hidos decât capul tău şi s-ar putea să i se facă greaţă!

răspundea Harry şi fugea, înainte ca Dudley să se prindă ce voise să spună.

într-o zi de iulie, Mătuşa Petunia îl luă pe Dudley să-i cumpere uniformă şi îl lăsă pe Harry la doamna Figgs, unde nu a mai fost atât de rău ca în alte dăţi. Doamna Figgs îşi rupsese piciorul, împiedicându-se de una dintre pisicile ei favorite, aşa că acum pisicile nu mai erau la mare cinste în casa ei. Îi dădu voie lui Harry să se uite la televizor şi primi chiar şi o bucată de prăjitură care avea un gust groaznic, ca şi cum ar fi fost făcută în urmă cu foarte mulţi ani.

Seara, Dudley făcu parada modei în sufragerie, în noua lui uniformă. Băieţii de la Smeltings erau îmbrăcaţi în fracuri maro, pantaloni strânşi pe picior, portocalii, şi pălării de pai, nu prea înalte. Mai aveau bastoane cu măciulii, ca să se lovească unul pe altul, când nu erau atenţi profesorii. Acest lucru era considerat a fi o lecţie de viaţă, bună pentru mai târziu.

Uitându-se la Dudley, Unchiul Vernon zise plin de importanţă că acela era cel mai important moment din viaţa lui, când se simţea deosebit de mândru de fiul lui. Mătuşa Petunia izbucni în lacrimi, nevenindu-i să creadă că acela era micul ei Dudlicuţ, atât de mare şi chipeş. Harry nu îndrăznea nici măcar să deschidă gura, darămite să mai şi vorbească. Şi aşa, era sigur că erau gata să-i plesnească două coaste, fiindcă se abţinuse atâta să nu izbucnească în râs.

A doua zi, când Harry veni la micul dejun, mirosea oribil în bucătărie. Mirosul părea că vine de la un lighean aflat în chiuvetă. Harry se apropie şi văzu ceva, ca nişte zdrenţe, plutind într-un lichid negricios.

— Ce-i asta? o întrebă el pe Mătuşa Petunia.

— Uniforma ta de şcoală! îi răspunse aceasta înţepată.

— Oh! făcu Harry, nu ştiam că trebuie să fie aşa... udă!

— Nu fi caraghios! Am pus la vopsit nişte lucruri vechi de la Dudley. O să arate ca toate uniformele, după ce termin!

Harry avea mari dubii în legătură cu acest lucru, dar i se păru mai înţelept să nu se pună cu Mătuşa Petunia.

Stătea la masă şi încerca să nu se gândească cum va arăta în prima zi de şcoală la Slonewall High... Probabil, ca şi cum ar fi fost îmbrăcat în piei vechi de elefant bătrân.

Unchiul Vernon şi Dudley intrară în bucătărie, strâmbând din nas la mirosul care se degaja din noua uniformă a lui Harry. Unchiul Vernon îşi deschise ziarul, ca de obicei, iar Dudley bătu cu bastonul în masă, fiindcă acum era nedespărţit de el.

Auziră un zgomot şi imediat căzură mai multe scrisori pe podeau din hol.

— A venit poştaşul! Dudley, adu-mi şi mie scrisorile, zise Unchiul Vernon, de după ziar.

— Să ţi le aducă Harry! se răsti Dudley.

— Harry, adu-mi scrisorile!

— Ba, să le-aducă Dudley!

— Dă-i câteva cu bastonul tău, Dudley!

Harry reuşi să evite bastonul şi se duse să ia scrisorile. Era o vedere de la Marge, sora Unchiului Vernon, care se afla în concediu, un plic maroniu, care părea să conţină o factură şi o scrisoare pentru Harry! Harry se uită la ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu mai primise în viaţa lui o scrisoare. Cine să-i scrie? Nu avea prieteni sau rude şi nici nu era înscris la bibliotecă, deci, nu i se puteau trimite somaţii grosolane ca să restituie cărţile. Şi, totuşi, ţinea în mână o scrisoare pentru el, nu mai încăpea nici o îndoială:

Domnului Harry Potter

Nişa de sub scări

Aleea Boschetelor nr. 4

Little Whinging

Surrey

Plicul era burduşit şi greu, făcut din pergament îngălbenit de vreme, adresa era scrisă cu cerneală verde-smarald, iar pe plic nu era nici un timbru.

Harry întoarse plicul cu mâna tremurândă şi văzu un sigiliu de ceară roşie, pe care se afla un blazon: un leu, un şoim, un bursuc şi un şarpe, înconjurând litera H.

— Ce faci acolo, băiete, le verifici dacă nu au bombe? strigă Unchiul Vernon, amuzându-se singur de gluma pe care o făcuse.

Harry se înapoie în bucătărie, neputându-şi dezlipi ochii de pe scrisoarea lui. Îi dădu Unchiului Vernon vederea şi plicul maro şi începu să desfacă plicul de pergament.

Unchiul Vernon deschise plicul maroniu, strâmbă din nas la vederea facturii şi citi vederea de la sora lui.

— Marge nu se simte bine! o informă el pe Mătuşa Petunia. A mâncat ceva alterat şi....

— Tată! strigă Dudley ca un apucat. Uite la Harry!

Tocmai deschisese plicul şi era gata să citească scrisoarea, care era şi ea scrisă tot pe o foaie de pergament, când Unchiul Vernon i-o smulse din mână.

— E scrisoarea mea! strigă Harry, încercând să o ia înapoi.

— Hm, şi cine, mă rog, să-ţi scrie ţie? întrebă Unchiul Vernon dispreţuitor, aruncându-şi ochii pe scrisoare.

Faţa lui trecu de la roşu la verde, mai repede ca luminile unui semafor. Şi nu se opri aici. În câteva clipe, se făcu albă ca hârtia.

— P-P-Petunia! abia reuşi el să îngaime.

Dudley încercă să-i smulgă scrisoarea, dar Unchiul Vernon nu îl lăsă. Mătuşa Petunia o luă, dar după ce citi primul rând, păru pe punctul de a leşina. Îşi duse mâna la gât, ca şi cum s-ar fi sufocat.

— Vernon! O, Doamne, Vernon!

Se uitau unul la altul, părând să fi uitat că Dudley şi Harry erau în cameră. Dudley nu mai pomenise până atunci să fie ignorat în halul ăla. Îi dădu una cu bastonul tatălui său, destul de tare.

— Vreau să citesc şi eu scrisoarea! comandă el.

— Şi eu! Doar e scrisoarea mea! zise şi Harry, furios.

— Afară! Amândoi! strigă Unchiul Vernon, punând scrisoarea la loc, în plic.

Harry nici nu se clinti.

— VREAU SCRISOAREA MEA! strigă el.

— Eu vreau să ştiu ce scrie în ea! strigă şi Dudley.

— AFARA! urlă Unchiul Vernon care îi luă de guler şi îi scoase în hol, trântind uşa bucătăriei în nasul lor.

Harry şi Dudley se înfruntară într-o scurtă ambuscadă, bătându-se pe locul privilegiat: gaura cheii! Câştigă Dudley, în timp ce Harry, cu ochelarii spânzurându-i de o ureche, rămase culcat pe burtă, să privească în bucătărie prin crăpătura de sub uşă.

— Vernon! spunea Mătuşa Petunia. Uită-te la adresă! De unde ştiu ei unde doarme? Ce crezi, ne supraveghează casa?

— Supraveghează! ? Spionează, vrei să zici! Oricum, e clar că sunt pe urmele noastre! murmură Unchiul Vernon, îngrozit.

— Dar, ce facem, Vernon? Le răspundem şi le spunem că nu vrem să avem de-a face cu...

Harry vedea papucii negri şi lucioşi ai Unchiului Vernon, străbătând bucătăria de la un capăt la altul.

— Nu! hotărî Unchiul Vernon. Îi ignorăm! Dacă or să vadă că nu îi băgăm în seamă, poate... Da, aşa e cel mai bine!

— Dar...

— Nu vreau aşa ceva în casa mea, Petunia! N-am jurat noi când l-am luat în casă că o să ignorăm o astfel de absurditate?

Seara, când veni de la serviciu, Unchiul Vernon făcu ce nu mai făcuse niciodată: îl vizită pe Harry în nişa lui de sub scară.

— Unde e scrisoarea? îl întrebă Harry, de îndată ce unchiul său se strecură prin uşiţa. Cine mi-a scris?

— Nimeni! Ţi-a fost adresată ţie, din greşeală. Am ars-o! răspunse sec Unchiul Vernon.

— N-a fost nici o greşeală! Scria clar: Nişa de sub scări!

— Gura! urlă Unchiul Vernon şi câţiva păianjeni fură luaţi de suflu de pe tavan şi aruncaţi pe jos.

Unchiul Vernon respiră adânc de câteva ori şi reuşi chiar să schiţeze un zâmbet schimonosit.

— Şi... apropo de nişă. Vezi, tu, Harry, mătuşa ta şi cu mine ne-am gândit că acum eşti cam mare pentru ea, aşa că o să te muţi în celălalt dormitor al lui Dudley! zise el cu greu.

— De ce? întrebă Harry.

— Nu mai pune atâtea întrebări şi mută-ţi lucrurile. Imediat! Casa familiei Dursley avea patru dormitoare: unul pentru Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia, unul pentru musafiri (sora Unchiului Vernon, de obicei), unul în care dormea Dudley şi unul în care Dudley îşi ţinea jucăriile şi tot ce nu dădea bine în camera lui. A fost de ajuns un singur drum în susul scărilor, pentru ca Harry să-şi ducă toate lucrurile sale în dormitorul de la etaj. Aproape tot ce se afla aici era stricat sau spart. Camera video, primită în urmă cu o lună, era deasupra unui compresor de jucărie, cu care dărâmase cuşca câinelui din vecini. În colţ se afla primul televizor al lui Dudley, căruia îi spărsese ecranul cu piciorul fiindcă fusese anulat programul care îi plăcea lui cel mai mult. Mai era şi o colivie în care fusese odată un

papagal, pe care Dudley îl schimbase pe o armă cu aer comprimat, care acum zăcea părăsită pe un raft, cu vârful îndoit, pentru că Dudley lovise cu ea în perete. Alte rafturi erau înţesate cu cărţi, singurele lucruri din acest dormitor, care păreau să nu fi fost atinse niciodată.

De jos, urcă glasul miorlăit al lui Dudley, care îi spunea mamei lui:

— Nu vreau să stea în camera aia, am nevoie de ea, fă-l să plece!

Harry suspină şi se întinse pe pat. Ieri, ar fi dat orice să ajungă în camera asta, dar astăzi şi-ar fi dorit să se afle mai bine în nişa de sub scări, cu scrisoarea, decât aici, fără scrisoare.

A doua zi, la micul dejun, toată lumea tăcea. Dudley nu îşi revenise din şoc. Ţipase, ameninţase, îl altoise pe tatăl lui cu bastonul de la Smeltings, o lovise cu piciorul pe mama lui, se prefăcuse că-i este rău, îşi aruncase broasca ţestoasă pe acoperişul serei, dar tot nu primise dormitorul înapoi. Gândindu-se la ziua de ieri, Harry regretă că nu deschisese scrisoarea în hol. Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia îşi aruncau priviri sumbre.

Când sosi poştaşul, Unchiul Vernon, care încerca să se poarte frumos cu Harry, îl trimise pe Dudley să aducă scrisorile. Îl auziră cum pe tot drumul spre hol dădea cu bastonul în tot ce-i ieşea în cale. Apoi auziră un urlet:

— Alta! Altă scrisoare pentru Harry Potter! Domnului Harry Potter, Dormitorul mic, Aleea Boschetelor nr. 4....

Cu un ţipăt înăbuşit, Unchiul Vernon se repezi în hol, cu Harry pe urmele lui. Unchiul Vernon trebui să se lupte

pe podea cu Dudley, ca să-i smulgă scrisoarea din mână, lucru foarte dificil, deoarece Unchiul Vernon trebuia să-i ţină piept şi lui Harry, care îl apucase de grumaz, pe la spate. După un minut de luptă acerbă şi confuză, în care fiecare primi puzderie de lovituri de baston de la Dudley, Unchiul Vernon, gâfâind din greu, reuşi să se ridice în picioare, strângând în pumn scrisoarea lui Harry.

— Du-te în nişa ta, adică, vreau să spun, în dormitorul tău! şuieră el. Pleacă şi tu, Dudley, pleacă odată!

Harry înconjură de câteva ori noua lui cameră. Era cineva care ştia că se mutase din nişa de sub scări şi că nu primise prima scrisoare. Însemna, oare, că va mai încerca? De data asta, o să aibă grijă să nu mai dea greş. Avea un plan.

A doua zi, dimineaţa, ceasul deşteptător, abia reparat, sună la ora şase. Harry îl opri repede şi se îmbrăcă în linişte, nu trebuia să-i trezească pe cei din casă. Coborî scările pe furiş, fără să aprindă nici o lumină. Avea să-l aştepte pe poştaş la colţul străzii ca să-i dea lui scrisorile de la adresa Aleea Boschetelor nr. 4. Inima îi bătea cu putere, în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă…

— AAAAAH!

Sări în aer îngrozit. Călcase pe ceva mare cât un dovleac… pe ceva… viu!

Imediat se aprinseră luminile pe scări şi Harry îşi dădu seama că acel ceva mare şi ca un dovleac era chiar faţa Unchiului Vernon! Unchiul Vernon dormea în faţa uşii, într-un sac de dormit!

Era cât se poate de limpede că avusese aceeaşi idee ca Harry! Urlă neîntrerupt la Harry, timp de jumătate de oră, după care îl trimise să facă un ceai. Harry îşi târî necăjit picioarele spre bucătărie şi când se întoarse cu ceaiul văzu că poşta aterizase în poala Unchiului Vernon. Harry putu să vadă trei scrisori scrise cu cerneală verde.

— Vreau..., începu el, dar nu mai continuă, fiindcă îl văzu pe Unchiul Vernon rupând scrisorile în faţa ochilor lui.

Unchiul Vernon nu se duse la serviciu în ziua aceea, ci bătu în cuie deschizătura cutiei de scrisori.

— În felul acesta, îi explică el Mătuşii Petunia, dacă or să vadă că n-au unde să lase scrisori, or să se lase păgubaşi!

— Nu prea cred, Vernon, spuse Mătuşa Petunia, sceptică.

— Dragă Petunia, minţile acestor oameni lucrează într-un mod ciudat, nu ca în cazul nostru, o linişti el pe Mătuşa Petunia, încercând să bată un cui cu bucata de prăjitură cu fructe, pe care tocmai i-o adusese soţia lui.

*

Vineri, sosiră nu mai puţin de douăsprezece scrisori pentru Harry. Fiindcă nu încăpuseră prin deschizătura cutiei de scrisori, fuseseră împinse pe sub uşă, îndoite pe

la margini, iar câteva fuseseră forţate prin gemuleţul toaletei de la parter.

Unchiul Vernon rămase iar acasă şi blocă toate crăpăturile pe unde ar fi putut să încapă ceva. În tot acest timp, fredona „Pe vârfuri, printre lalele” şi tresărea şi la cel mai mic zgomot.

*

Sâmbătă, lucrurile începură să scape de sub control. Douăzeci şi patru de scrisori pentru Harry îşi făcură drum în casă, înghesuite în carapacele ouălor pe care lăptarul, uimit peste poate, i le înmâna Mătuşii Petunia prin geamul de la sufragerie. În timp ce Unchiul Vernon, furios, dădea telefoane peste telefoane la poştă şi la lăptărie, doar, doar, o găsi pe cineva căruia să i se plângă, iar Mătuşa Petunia măcina scrisorile în robotul ei de bucătărie.

— Cine, oare, o fi aşa de înnebunit să intre în legătură cu tine? îl întrebă Dudley pe Harry.

Nu mai putea de curiozitate.

*

Duminică dimineaţa, Unchiul Vernon stătea la masa din bucătărie, obosit, dar foarte mulţumit.

— Duminica nu vine poştaşul! zise el şi scăpă nişte marmeladă pe ziar. Azi am terminat-o cu scrisorile alea afurisite!

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un zumzet pe coşul de la soba din bucătărie şi, una după alta, ca nişte gloanţe... BANG! BANG! treizeci şi patru de scrisori îl loviră în ceafă, una câte una, pe Unchiul Vernon! Cei trei se feriră din calea lor, dar Harry sări să prindă şi el una.

— Afară! AFARĂ! strigă Unchiul Vernon şi îl luă pe Harry de după mijloc târându-l în hol.

După ce ieşiră şi Mătuşa Petunia şi Dudley, acoperindu-şi faţa cu mâinile, Unchiul Vernon se repezi şi închise uşa de la bucătărie. Încă se mai auzeau sosind ultimele scrisori, nimerind în pereţi sau pe podea.

— Gata! M-am săturat! zise Unchiul Vernon, încercând să pară calm, dar smocurile pe care şi le smulgea din mustaţă dovedeau contrariul. Aştept să împachetaţi şi ne mutăm în altă parte! Imediat! Nu împachetaţi prea multe lucruri! Şi nu vreau să aud nici un protest!

Arăta şi mai fioros cu jumătate din mustaţă lipsă, aşa că nimeni nu îndrăzni să spună nici pâs! Zece minute mai târziu, ieşeau pe uşile de curând baricadate şi se urcau în maşină. Unchiul Vernon porni, grăbindu-se să iasă în autostradă. Dudley se foia îmbufnat pe scaunul din spate. Tatăl lui îndrăznise să-i dea una peste cap, când se moşcăia să împacheteze televizorul, computerul şi geanta cu jocurile pe computer.

Merseră şi tot merseră. Nici chiar Mătuşa Petunia nu îndrăznea să întrebe încotro mergeau. Din când în când, Unchiul Vernon cotea brusc, mergând o perioadă în direcţie total opusă.

— Să ne piardă urma... Aşa, să nu ne mai găsească, zicea el, ori de câte ori făcea câte o cotitură bruscă.

Nu s-au oprit toată ziua, nici să mănânce, nici să bea ceva. La căderea nopţii, Dudley urla de-a binelea. Nu mai păţise niciodată aşa ceva. Era flămând, pierduse cinci emisiuni preferate la televizor şi nu mai trecuse niciodată atât de mult timp, fără ca el să nu doboare vreun extraterestru pe computer!

Într-un târziu, Unchiul Vernon se opri în faţa unui hotel sărăcăcios, de la marginea unui oraş. Dudley şi Harry împărţiră aceeaşi cameră, cu pat dublu, cu nişte cearşafuri umede şi cu miros de mucegai. Dudley începu imediat să sforăie, dar Harry rămase treaz pe pervazul ferestrei, uitându-se la luminile maşinilor şi punându-şi puzderie de întrebări...

A doua zi, la micul dejun, mâncară fulgi de porumb, vechi de când lumea, şi roşii din conservă, pe pâine prăjită. Tocmai terminaseră de mâncat, când se apropie de masa lor patroana hotelului.

— Scuzaţi, zise ea, este cineva dintre dumneavoastră Harry Potter? Am primit cam vreo sută din astea la recepţie, pentru dumnealui.

Şi femeia arătă o scrisoare, pe care se vedea scris cu cerneală verde:

Domnului Harry Potter

Camera 17

Hotelul Gării

Cokeworth

Harry întinse mâna după scrisoare, dar Unchiul Vernon îi dădu una peste mână, spre uimirea femeii.

— Le iau eu! spuse înţepat Unchiul Vernon şi merse în urma femeii, spre recepţie.

*

— Dragul meu, n-ar fi mai bine să mergem acasă? sugeră Mătuşa Petunia, dar Unchiul Vernon păru să nu o audă.

Ce căuta, nimeni nu ştia. Îi conduse în adâncul unei păduri, ieşi din maşină şi privi de jur împrejur, clătină din cap, se urcă la loc în maşină şi porniră mai departe. La fel făcu şi când se aflară în plin câmp arat, la mijlocul unui pod suspendat şi într-o parcare supraetajată.

— Tati a înnebunit, nu? o întrebă Dudley pe Mătuşa Petunia în acea după-amiază.

Unchiul Vernon parcase pe o coastă pustie, îi încuiase în maşină şi plecase.

Începu să plouă. Picături mari cădeau pe acoperişul maşinii.

Dudley se încruntă:

— Azi e luni, vreau să stau undeva, în faţa unui televizor!

Luni. Harry îşi aminti ceva. Întotdeauna ştiai în ce zi a săptămânii erai numai după Dudley, din cauza emisiunilor lui preferate de la televizor. Mâine era marţi şi el împlinea unsprezece ani. Zilele lui de naştere nu erau la fel de frumoase ca ale lui Dudley, desigur... Anul trecut, primise în dar un umeraş şi nişte şosete vechi, pe care nu le mai purta Unchiul Vernon. Cu toate acestea, o dată împlineşti unsprezece ani!

Unchiul Vernon se întoarse, zâmbitor. Avea şi un pachet lunguieţ şi nu se obosi să răspundă, când Mătuşa Petunia îl întrebă ce cumpărase.

— Am găsit un loc perfect! Toată lumea, afară din maşină! Era foarte frig. Unchiul Vernon le arătă o stâncă golaşă, pierdută în mijlocul mării. Ceva mai pustiu şi mai dezolant era greu de imaginat. Un lucru era sigur: nu era nici un televizor acolo!

— Se anunţă furtună pentru la noapte, le spuse Unchiul Vernon şi îşi frecă mulţumit palmele. Domnul a fost amabil să ne împrumute barca lui.

Un bărbat fără dinţi se apropie de ei, clătinându-se şi aruncându-le priviri răutăcioase. Le arătă o barcă prăpădită, care se legăna la suprafaţa apei.

— Am luat şi nişte provizii, le spuse Unchiul Vernon. Îmbarcarea!

Era îngrozitor de frig. Din când în când, săreau stropi de apă, reci ca gheaţa, iar vântul îngheţat le biciuia feţele. Cam după o oră, ajunseră la stânca singuratică, unde

coborâră, iar unchiul Vernon, alunecând şi împiedicându-se la tot pasul, îi conduse la o căsuţă dărăpănată. Înăuntru, era şi mai îngrozitor. Mirosea puternic a scoici stricate, vântul fluiera prin crăpăturile pereţilor, iar de foc nici nu putea fi vorba. Casa avea numai două camere.

Marile provizii cumpărate de Unchiul Vernon se dovediră a fi câte o pungă de cartofi prăjiţi pentru fiecare şi câte o banană. Încercară să aprindă focul, dar lemnele umede sfârâiră şi se stinseră.

— Ce-ar fi să punem nişte scrisorele pe foc, tot avem berechet? se amuză Unchiul Vernon.

Era foarte bine dispus. Era evident că se gândea că la o asemenea distanţă şi pe o astfel de furtună, nimeni nu s-ar mai fi încumetat să le aducă nici o corespondenţă! Harry era de aceeaşi părere, dar departe de a se bucura de lucrul acela.

La căderea nopţii, izbucni şi furtuna anunţată. Valurile împroşcau pereţii şubrezi ai casei, iar vântul zgâlţâia ferestrele murdare. Mătuşa Petunia mai găsi nişte pături mucegăite şi încropi un culcuş pentru Dudley, pe canapeaua mâncată de molii. Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia se duseră să se culce în camera alăturată, în timp ce Harry fu lăsat să-şi caute singur cel mai moale loc de pe duşumea şi să se acopere cu cea mai mică şi mai jerpelită pătură. Furtuna era din ce în ce mai cumplită. Harry nu putea să adoarmă de frig şi foame. Sforăiturile lui Dudley erau acoperite de tunetele care se porniseră aproape de miezul nopţii. Pe cadranul ceasului de la încheietura dolofană a lui Dudley, Harry văzu că peste zece minute se făcea ora douăsprezece. Vedea cum ziua lui de naştere se apropia cu fiecare ticăit al ceasului şi se întreba dacă o să-

şi aducă aminte cineva. Oare unde era acum misteriosul autor al scrisorilor?!

Mai erau încă cinci minute. Harry auzi un zgomot afară. Spera să nu fie acoperişul şi să nu se prăbuşească asupra lor, deşi probabil că le-ar fi ţinut de cald. Încă patru minute... Fie ca podeaua casei lor din Aleea Boschetelor să fie înţesată de scrisori, ca să poată fura şi el una!

Încă trei minute. Oare apa mării lovea aşa puternic stânca?! Două minute. Dar ce erau zgomotele alea? Se sfărâma stânca în mare?

Un minut, treizeci de secunde... zece... nouă... Ce-ar fi să-l trezească pe Dudley, să-l enerveze? ... două... una...

BUM! BUM!

Harry sări în picioare. Cineva bătea la uşă!

Capitolul IV

PĂSTRĂTORUL CHEILOR

BUM! se auzi iar în uşă. Dudley se trezi şi el şi se ridică în capul oaselor.

— Unde e tunul? întrebă el buimăcit.

Se auzi un zgomot în spatele lor şi Unchiul Vernon intră în încăpere, cu o puşcă în mână. Acum se lămuriseră ce era în pachetul lunguieţ!

— Cine e acolo? întrebă el. Te avertizez că sunt înarmat! Se lăsă tăcere. Apoi...

ZDRAANG!

Uşa fu scoasă din ţâţâni şi căzu cu zgomot pe podea.

În prag stătea un munte de om. Faţa îi era aproape complet acoperită de pletele zbârlite şi ţepoase şi de barba încâlcită. Doar ochii i se vedeau din toată claia aceea de păr, strălucind în întuneric.

Uriaşul intră în încăpere, trebuind să se aplece ca să nu se lovească de tavan. Luă uşa şi o fixă înapoi, în balamale, fără nici un fel de greutate. Furtuna de afară parcă se mai potolise un pic. Se întoarse spre cei din cameră şi îi privi cercetător.

— N-am putea bea şi noi un ceai, ce părere aveţi? A fost o călătorie tare obositoare...

Se îndreptă spre canapeaua pe care Dudley înţepenise de groază.

— Fă-mi şi mie loc, grăsunule! spuse omul.

Dudley se sculă de pe canapea şi se ascunse în spatele Mătuşii Petunia care se pitea după Unchiul Vernon, îngrozită, la rândul ei.

— Oh, uite-l şi pe Harry! făcu namila de om.

Harry îl privi şi văzu în ochii fiorosului gigant urma unui zâmbet.

— Ultima dată când te-am văzut nu erai decât o mogâldeaţă! Ah, cât semeni cu tatăl tău, dar ai ochii mamei!

Unchiul Vernon se gândi să intervină:

— Îţi cer să pleci imediat de aici! Nu te-a poftit nimeni!

— Ţine-ţi gura, Dursley, mălai mare! îl repezi gigantul.

Se aplecă pe spătarul canapelei şi smulse puşca din mâinile Unchiului Vernon, o îndoi, ca şi cum ar fi fost de cauciuc şi o aruncă într-un colţ al camerei.

Unchiul Vernon scoase un alt chiţăit, ca al unui şoarece, peste care tocmai călcase cineva din greşeală.

— Harry, vreau să-ţi urez mulţi ani, cât mai fericiţi! Ţi-am adus ceva, cred că s-a cam turtit, că am stat pe pachet din greşeală, dar, oricum, conţine ceva delicios!

Scoase din buzunarul de la piept o cutie, cam turtită, ce-i drept, pe care i-o dădu lui Harry. Harry o deschise cu mâini tremurânde. Înăuntru era un tort de ciocolată, pe care scria „La mulţi ani!” din îngheţată verde-smarald.

Harry ridică ochii spre uriaş, dorind să-i mulţumească, dar din gură îi ieşiră alte cuvinte:

— Cine eşti tu? Gigantul chicoti:

— E adevărat că nu m-am prezentat. Rubeus Hagrid, păstrătorul cheilor de la Hogwarts.

Întinse o mână enormă, în care mâna băiatului se pierdu cu totul, şi i-o scutură cu putere.

— Ce se aude cu ceaiul? întrebă el, frecându-şi palmele uriaşe. Nu prea tare, dacă se poate!

Ochii îi căzură pe vatra goală, cu câteva resturi de pungi de cartofi, şi se aplecă asupra căminului. Nu văzură ce făcea, dar când se îndepărtă, în cămin ardea un foc jucăuş. Inundă întreaga colibă cu lumina lui tremurătoare, iar Harry îi simţi şi căldura binefăcătoare, care îl învălui, ca şi cum s-ar fi cufundat într-o cadă cu apă caldă.

Hagrid se aşeză la loc, pe sofaua care gemu sub greutatea lui, şi începu să scoată fel de fel de obiecte din buzunarele sale: un ceainic de cupru, un pachet cu cârnaţi, turtit şi el, câteva căni, o tigaie şi o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului, din care sorbi o înghiţitură, înainte de a se apuca să facă ceaiul. Curând, coliba se umplu de mirosul cârnăciorilor care sfârâiau în foc. Nimeni nu scoase un cuvânt cât timp uriaşul făcea aceste pregătiri, dar, când scoase primii şase cârnăciori, un pic

cam prea mult prăjiţi, din tigaie, Dudley se foi nervos. Unchiul Vernon spuse repede:

— Să nu te atingi de nimic din ce-ţi dă el! Uriaşul chicoti:

— Da, ai dreptate, Dursley, e de-ajuns de gras!

Îi dădu un cârnăcior lui Harry, care era mort de foame. Nu mai gustase niciodată ceva atât de gustos. Nu-şi mai putea lua ochii de la gigant. Într-un târziu, îndrăzni, devenind brusc politicos:

— Scuzaţi, dar tot nu ştiu cine sunteţi!

Gigantul sorbi o gură de ceai şi apoi se şterse la gură cu dosul mânecii.

— Spune-mi Hagrid, toată lumea îmi zice aşa! Şi, ţi-am spus, sunt păstrătorul cheilor de la Hogwarts, despre care probabil c-ai aflat...

— Nu, nu ştiu nimic! făcu Harry. Hagrid îl privi surprins.

— Îmi cer scuze, dar nu ştiu! îndrăzni Harry.

— Scuze? strigă Hagrid şi se întoarse furios spre domnul şi doamna Dursley, care ar fi preferat să-i înghită pământul, în acel moment. Ei ar trebui să-şi ceară scuze! Am bănuit ceva, când am văzut că nu ţi se dau scrisorile, dar chiar să nu ştii nimic... Cum, nu te-ai întrebat niciodată unde au învăţat acele lucruri părinţii tăi?

— Care lucruri? întrebă Harry, tot mai surprins.

— Care? tună Hagrid. Ia stai puţin...

Hagrid se sculă în picioare şi, în furia lui, părea că umple întreaga colibă. Familia Dursley se lipise cu totul de perete.

— Vrei să spui, Dursley, că acest băiat nu ştie nimic despre... despre... Absolut nimic?

Harry se gândea că Hagrid întinsese coarda prea mult. Cum adică? Doar fusese şi el la şcoală, şi nu avea note chiar aşa de mici!

— Ştiu câte ceva, cum să nu ştiu? Matematică, geografie...

— Despre lumea noastră, vreau să spun. Lumea ta, a mea. A părinţilor tăi! spuse Hagrid, dând a lehamite din mână.

— Care lume?

Hagrid era pe punctul să explodeze.

— DURSLEY! izbucni el.

Unchiul Vernon murmură ceva, de genul Bla-bla-bla, făcându-se alb ca varul. Hagrid se uita fioros la el şi neputincios la Harry.

— Dar trebuia să ţi se fi spus ceva despre mama şi tatăl tău... Erau faimoşi! Şi tu eşti faimos!

— Cum? Erau faimoşi? Spune-mi că-i aşa! Ştiam eu! Te rog, povesteşte-mi!

— Ştiu şi eu?! făcu Hagrid, trecându-şi mâna prin păr şi privindu-l absent pe Harry. Şi chiar nu ştii cine suntem noi?

Brusc, Unchiul Vernon îşi redobândi vocea:

— Stop! Nici un cuvânt mai mult! Îţi interzic să-i spui mai multe!

Chiar şi un om mai curajos ca Unchiul Vernon s-ar fi făcut mic sub privirea furioasă a lui Hagrid. Când vorbi, fiecare silabă era încărcată de ură:

— Nu i-ai spus niciodată? Nimic din ce scria în scrisoarea pe care ţi-a lăsat-o Dumbledore? Am văzut cu ochii mei că a lăsat scrisoarea alături de copil. Ai ascuns-o de el atâta vreme?

— Să ascundă ce? întrebă Harry curios.

— STOP! ÎŢI INTERZIC! urlă Unchiul Vernon. Mătuşa Petunia scăpă un strigăt de groază.

— Oh, duceţi-vă învârtindu-vă! Amândoi! Harry... eşti vrăjitor!

Se lăsă o tăcere de moarte. Se auzeau numai zgomotele mării şi ale vântului.

— Sunt un... ce? strigă Harry.

— Vrăjitor, asta am spus! făcu Hagrid şi se lăsă iar pe canapea, care se afundă şi gemu şi mai tare. Şi încă unul al naibii de bun! Mama şi tatăl tău te-au instruit puţin, cât ai stat cu ei! Cu o mamă şi un tată ca ai tăi, nici nu se putea altfel! Dar cred că a venit timpul să-ţi citeşti scrisoarea!

Harry întinse mâna să ia în sfârşit scrisoarea scrisă pe pergamentul gălbui, trimisă pe adresa:

Domnului Harry Potter

Coliba de pe plajă, parter

În largul mării.

Scoase scrisoarea şi citi:

HOGWARTS, ŞCOALA DE MAGIE, FARMECE ŞI VRĂJITORII

Director: Albus Dumbledore

(decorat cu Ordinul Merlin, Clasa I,

Mare Vrăjitor, Vârcolac-Şef,

Magician Suprem,

Confederaţia Internaţională a Vrăjitorilor)

Dragă domnule Potter,

Avem deosebita plăcere să vă informăm că aţi fost acceptat la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii. Alăturat, vă trimitem o listă cu tot echipamentul şi cărţile necesare. Şcoala începe la 1 septembrie. Aşteptăm bufniţa dumneavoastră, nu mai târziu de 31 iulie a.c.

Cu deosebită consideraţie,

Minerva McGonagall

Director Adjunct

În mintea lui Harry explodară zeci de întrebări, ca nişte focuri de artificii. Nu se hotăra ce întrebare să pună mai întâi. După câteva clipe de nehotărâre, întrebă:

— Ce vrea să spună cu bufniţa mea?

— Pe toate Gorgonele! Cum de-am uitat? strigă Hagrid, bătându-se peste frunte, cu o forţă care ar fi doborât un cal şi o căruţă.

Dintr-un alt buzunar al jachetei sale, scoase o bufniţă adevărată, care ţinea în cioc un sul de pergament şi o pană de scris. Hagrid o luă şi, scoţând limba printre dinţi, mâzgăli cu greu ceva pe pergament. Harry reuşi să citească, deşi vedea scrisul răsturnat:

Stimate domnule Dumbledore,

Am înmânat scrisoarea lui Harry. Îl duc mâine să-şi ia toate cele necesare. Aici, vremea e groaznică. Sper că sunteţi bine.

Cu stimă, Hagrid

Hagrid înfăşură la loc sulul, îl legă de piciorul bufniţei, ieşi la uşă şi o trimise în noaptea furtunoasă. Se întoarse şi se reaşeză, cu un aer absolut natural, ca şi cum ce făcuse era ceva foarte normal, ca şi cum ar fi vorbit la telefon!

Harry îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată şi o închise repede.

— Unde rămăsesem? întrebă Hagrid, dar în acel moment, Unchiul Vernon, încă alb de spaimă, înaintă spre foc.

— Nu merge nicăieri! reuşi el să articuleze. Hagrid se încruntă.

— Hm, tare aş vrea să văd cum îl opreşte un Încuiat! zise el, dispreţuitor.

— Un ce? întrebă Harry amuzat.

— Un Încuiat! Aşa le zicem noi ăstora care habar n-au să facă vrăji! Şi îmi pare tare rău de tine că ai fost nevoit să trăieşti printre cei mai mari Încuiaţi de pe acest pământ!

— Când l-am acceptat printre noi, am jurat să punem capăt oricăror aiureli de genul ăsta! spuse Unchiul Vernon. Am jurat să stârpim în el orice fel de astfel de înclinaţie!

Auzi, vrăjitor!

— Ap' ştiut?! Aţi ştiut că sunt... vrăjitor? se miră Harry.

— Sigur că am ştiut! strigă Mătuşa Petunia. Cum să nu ştim, dacă soră-mea era cine era? Şi ea a primit o astfel de scrisoare şi s-a dus la şcoala aia, de unde venea în fiecare vacanţă cu buzunarele pline de picioare de broască şi cu ele preschimba ceşcuţele în şoareci! Numai eu ştiam ce este cu adevărat: un monstru, o ciudăţenie! Una, două,

îi auzeai pe mama şi pe tata: Lily în sus, Lily în jos, nu mai puteau de mândrie că aveau o vrăjitoare în familie!

Se opri să-şi mai tragă suflarea, apoi continuă să turuie, ca şi cum toată viaţa aşteptase acest prilej să-şi verse focul:

— La şcoala de vrăjitori l-a cunoscut pe Potter ăla, cu care s-a măritat şi a plecat de-acasă! Te-au avut pe tine şi am ştiut întotdeauna că şi tu o să fii ca ei, tot aşa de... anormal! Apoi, a fost, scuză-mă, căsăpită şi noi ne-am pomenit cu tine pe cap!

Harry se făcuse alb la faţă:

— Căsăpită? Mi-aţi spus că a murit într-un accident de maşină!

— ACCIDENT DE MAŞINĂ! urlă Hagrid, ridicându-se de pe canapea şi făcându-i pe cei trei Dursley să se facă iar una cu peretele. Cum ar fi putut o simplă maşină să-i omoare pe Lily şi James Potter? Este o ruşine! Un scandal! Harry Potter să nu cunoască adevărul, când el e un erou pentru copiii din lumea noastră!

— Dar ce s-a întâmplat? nu scăpă Harry prilejul să întrebe. Furia dispăru brusc de pe faţa lui Hagrid, în locul ei apărând îngrijorarea.

— Nu mă aşteptam chiar la aşa ceva, răspunse Hagrid, când profesorul Dumbledore mi-a spus că s-ar putea să am probleme să te aduc. Nu-mi închipuiam că nu ştii nimic... Ah, Harry, nu ştiu dacă eu sunt cel indicat să-ţi spună toate astea, dar cred că nu te poţi duce la şcoală fără să ştii!

Le aruncă o privire cruntă Unchiului Vernon şi Mătuşii Petunia.

— O să-ţi spun atât cât ştiu şi eu, că nu ştiu chiar tot, multe sunt învăluite în mister...

Se aşeză pe canapea, privi câteva clipe la foc şi zise:

— Totul începe cu cineva, pe nume... Dar e incredibil că nu-i ştii nici numele, toţi cei din lumea noastră îl ştiu!

— Numele cui?

— Ei bine, nu-mi place să-i spun numele, dacă pot să-l evit. Nimănui nu-i place.

— De ce?

— Mii de vârcolaci, Harry, oamenii încă se mai tem. E foarte greu să-ţi explic... vezi, tu, era un vrăjitor care... a devenit rău, atât de rău cât îţi poţi imagina tu, ba şi mai rău! Numele lui era...

Hagrid înghiţi în sec, dar cuvintele refuzară să se facă auzite.

— Nu, nu pot să-l pronunţ! Cap-de-Mort, na! se înfioră Hagrid. Să nu mă mai faci să-l spun a doua oară. Ei bine, acum douăzeci de ani, acest... vrăjitor căuta să îi atragă pe cât mai mulţi de partea lui. Şi a reuşit să atragă destui, pe unii de frică, pe alţii, fiindcă doreau şi ei puţin din puterea lui. Şi avea puteri nemăsurate! Urmară zile negre. Nu mai ştiai în cine să ai încredere, cu cine să te împrieteneşti... Se întâmplau lucruri groaznice. Câştiga tot mai mult teren. Cine i se împotrivea, era eliminat. Oribil! Ultimul loc sigur era şcoala de la Hogwarts. Dumbledore era singurul de

care se temea Ştim-Noi-Cine. Nu îndrăznea să se atingă şi de şcoală. Oricum, nu în acel moment. Mama şi tatăl tău erau cei mai buni vrăjitori pe care i-am cunoscut vreodată. Primii la şcoală, pe vremea lor! E de mirare că Ştim-Noi-Cine nu a încercat să-i atragă de partea lui. Probabil din cauză că ştia că sunt foarte apropiaţi de Dumbledore, ca să-şi dorească să aibă de-a face cu magia neagră. Sau a crezut că îi poate convinge sau a vrut să-i înlăture din cale... Tot ce se ştie este că, acum zece ani, într-o noapte de Halloween, a apărut ca din senin la poarta casei voastre. Tu aveai doar un anişor şi... şi...

Hagrid se opri, scoase o batistă mare şi îşi suflă nasul, cu un zgomot ca de avertizor de ceaţă!

— Scuză-mă, dar i-am cunoscut pe părinţii tăi, cei mai cumsecade oameni care au existat vreodată... În fine, Ştim-Noi-Cine i-a ucis pe amândoi şi a încercat să te omoare şi pe tine. Vroia să scape de toţi din familia ta sau, cine ştie, poate că îi plăcea să ucidă. Oricum, n-a reuşit să te omoare. Nu te-ai întrebat niciodată de unde ai semnul ăla pe frunte? Doar nu e o tăietură obişnuită! Un blestem puternic le-a venit de hac mamei şi tatălui tău şi v-a spulberat casa, dar tu te-ai ales numai cu cicatricea asta! A mai omorât şi alţi câţiva vrăjitori vestiţi ai timpului - McKinnons, Bone, Prewett - dar tu, deşi bebeluş, ai supravieţuit! De-aia eşti faimos, Harry!

Se întâmpla ceva ciudat în mintea lui Harry, pe măsură ce Hagrid înainta cu povestirea. Vedea acum mai clar ca niciodată acea străfulgerare verzuie şi, pentru prima oară, îşi aminti un hohot de râs cumplit.

Hagrid îl privea cu tristeţe.

— Din ordinul lui Dumbledore, te-am luat dintre ruinele casei voastre şi te-am adus aici...

— O grijă în plus, numai necazuri! sări Unchiul Vernon. Harry tresări. Uitase că mai erau şi ei în colibă. Unchiului Vernon părea că-i revenise curajul. Se uita la Hagrid cu ciudă şi strângea pumnii.

— Ascultă la mine, băiete, continuă el, accept că e ceva straniu cu tine, dar nimic care să nu poată fi corectat cu o bătaie zdravănă. Cât despre părinţii tăi, erau ciudaţi, într-adevăr, nu pot să neg, dar lumea s-ar fi descurcat mult mai bine fără ei, după părerea mea. Au căutat-o cu lumânarea, s-au amestecat cu tot felul de ciudaţi. Mă aşteptam la asta, ştiam că o vor sfârşi rău...

Nu mai apucă să termine, că Hagrid sări ca turbat de pe canapea, scoase o umbrelă dintr-unul din buzunare, o îndreptă spre domnul Dursley, ca pe o sabie, şi îi spuse:

— Te avertizez, Dursley, că dacă mai scoţi un singur cuvânt, unul singur...

La gândul că putea fi împuns cu umbrela gigantului, Unchiul Vernon se făcu mic din nou. Se lipi de perete şi amuţi.

— Aşa e mult mai bine, rânji Hagrid, răsuflând din greu şi lăsându-se să cadă pe canapeaua care de data asta se lăsă până la podea.

Dar Harry mai avea nenumărate întrebări de pus:

— Ce s-a întâmplat cu Cap-de... Scuză-mă, cu Ştim-Noi-Cine?

— Bună întrebare! Nu se ştie, a dispărut! S-a evaporat! În aceeaşi noapte, în care a încercat să te omoare pe tine! Asta te-a făcut şi mai faimos! Asta e cel mai mare mister... era tot mai puternic, din zi în zi, atunci de ce s-a făcut nevăzut? Unii spun că ar fi murit, pagubă-n ciuperci, după părerea mea, alţii, că l-au mai văzut, dar eu nu cred, fiindcă cei care erau cu el s-au întors, unii, ca după o lungă transă. Dacă trăia, de ce s-ar mai fi întors ăia la noi?! Cei mai mulţi dintre noi cred că e pe undeva, dar şi-a pierdut puterile. Ceva din tine, Harry, l-a făcut să devină slab. În acea noapte, s-a întâmplat ceva, nu se ştie ce, un amănunt, pe care el nu l-a luat în calcul.

Hagrid îl privi cu admiraţie şi respect, dar Harry, departe de a se simţi mândru şi flatat, credea cu tărie că Hagrid se înşela amarnic. Vrăjitor? El? El, care toată viaţa a fost înghiontit de Dudley şi prigonit de Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon... Dacă era vrăjitor, cu adevărat, cum de nu se transformau în broaşte râioase, de fiecare dată când îl supărau sau îl încuiau în nişa lui? Dacă îl învinsese pe cel mai puternic vrăjitor, cum se făcea că Dudley dădea mereu de-a dura cu el, ca şi cum ar fi fost o minge de fotbal?

— Hagrid, cred că te înşeli, nu se poate să fiu vrăjitor!

— Da? Aşa crezi? Ce, nu ţi s-a întâmplat să se petreacă în jurul tău lucruri ciudate, în momentele când ţi-era mai frică sau erai foarte supărat?

Harry îşi pironi privirea la foc. Da, dacă se gândea mai bine... toate lucrurile stranii care îi înnebuneau pe unchii lui se întâmplaseră în momentele în care era furios sau speriat... când era fugărit de gaşca lui Dudley, reuşise cumva să scape, sau când îi era ruşine să se ducă la şcoală cu părul ciuntit de Mătuşa Petunia, acesta îi crescuse la

loc peste noapte... Chiar ultima întâmplare, când era furios că-l îmbrâncise Dudley din faţa vitrinei cu şarpele boa, nu dispăruse geamul de la vitrina şarpelui, spre groaza lui Dudley? Harry îl privi pe Hagrid şi zâmbi. Hagrid radia de fericire.

— Vezi? făcu Hagrid. Ascultă-mă pe mine, o să-i uimeşti pe toţi la şcoală!

Dar Unchiul Vernon nu avea de gând să se predea fără luptă.

— Nu ţi-am spus că nu merge la nici o şcoală? şuieră el. Merge la Stonewall High şi trebuie să-mi mulţumească pentru asta! Am citit şi eu scrisoarea în care se spunea că are nevoie de tot felul de prostii: cărţi de vrăji, baghete fermecate sau...

— Dacă vrea el să meargă, un Încuiat ca tine, mare şi prost, nu o să-l poată opri, în nici un caz! se înfurie Hagrid. Să-l opreşti tu pe fiul lui Lily şi al lui James să meargă la Hogwarts! Ce glumă bună! Nu eşti în toate minţile! I s-a păstrat un loc la cea mai bună şcoală de vrăjitori şi magicieni încă de când s-a născut! O să fie pentru prima oară cu tineri de nivelul lui şi o să aibă cel mai bun dascăl, pe Albus Dumbledore!

— NU DAU UN BAN PENTRU CA SĂ-L ÎNVEŢE CINE ŞTIE CE SONAT MAGII ŞI VRĂJITORII! urlă Unchiul Vernon.

Gata! Unchiul Vernon întinsese coarda prea mult! Hagrid luă umbrela şi o învârti pe deasupra capului Unchiului Vernon.

— Niciodată, auzi? NICIODATĂ, să nu-l mai insulţi pe Albus Dumbledore în faţa mea! Ai înţeles? îşi ieşi din fire Hagrid.

Hagrid schimbă direcţia umbrelei, orientând-o spre Dudley, sclipi un mic fulger violet, se auzi ceva, ca o pocnitoare, şi în secunda următoare, Dudley urlă de durere, ţinându-se cu mâinile de fundul lui mare şi gras. Când se întoarse, toată lumea văzu, ieşind printr-o crăpătură a pantalonilor, o codiţă mică şi răsucită, de purceluş! Unchiul Vernon scoase un urlet de groază şi îşi împinse familia în cealaltă cameră, închizând bine uşa după ei.

Hagrid privi spre umbrela sa, îşi mângâie barba ţepoasă şi spuse ruşinat:

— Nu trebuia să-mi ies aşa tare din fire... Dar dacă n-a înţeles de vorbă bună... Şi apoi, Dudley semăna aşa de bine cu un purcel, că mi-a venit ideea cu coada... Ţi-aş rămâne dator dacă n-ai pomeni nimănui despre incidentul ăsta, îl rugă el pe Harry, privindu-l pe sub sprâncene. Nu ar trebui să fac vrăji, ca să zic aşa... Mi s-a permis să fac doar mici... trucuri, ca să pot să-ţi aduc ţie scrisoarea, de-aia am reuşit aşa bine să vă urmăresc peste tot!

— De ce nu trebuie să faci vrăji? întrebă Harry.

— Păi, am fost şi eu la şcoala asta, dar am fost exmatriculat în anul trei, dacă vrei să ştii adevărul. Mi-au rupt bagheta în două şi tot tacâmul, dar domnul Dumbledore nu a permis să mi se ia de tot puterea. Extraordinar, Dumbledore ăsta!

— Şi de ce ai fost exmatriculat?

— E târziu şi mâine avem o groază de treburi, evită Hagrid răspunsul. Trebuie să te duc în oraş ca să luăm cele necesare!

Îşi scoase haina groasă şi grea şi îl acoperi pe Harry.

— Înveleşte-te cu ea, îi spuse el lui Harry, şi să nu te sperii dacă mişcă ceva, am nişte şoricei într-un buzunar!!!

Capitolul V

ALEEA DIAGON

A doua zi, Harry se trezi cu noaptea-n cap, dar, deşi îşi dădea seama că se făcuse dimineaţă, îşi ţinea ochii strâns lipiţi. „A fost un vis!” îşi spunea el. „Am visat că venise un gigant, pe nume Hagrid, ca să mă ia la şcoala de vrăjitori. Când o să deschid ochii, o să văd că sunt iarăşi în nişa mea de sub scări!”

Deodată, auzi o bătaie puternică. „E Mătuşa Petunia care a venit să mă trezească!” îşi zise el şi inima i se strânse dureros. Dar tot nu deschise ochii. Ce dacă era vis, fusese aşa frumos!

CIOC! CIOC! CIOC!

— Bine, bine, spuse Harry a lehamite, mă scol îndată!

Se ridică şi haina lui Hagrid căzu la pământ. Coliba era inundată de lumina soarelui, furtuna încetase, iar Hagrid dormea dus. La fereastră, ciocănea o bufniţă, cu un ziar în cioc. Harry sări într-un picior. De fericire, i se părea că e uşor ca un fulg. Merse întins la fereastră şi o deschise. Bufniţa zbură înăuntru şi lăsă ziarul să cadă deasupra lui Hagrid, care însă nu se trezi. Bufniţa nu se lăsă şi începu să-l tragă pe Hagrid de mânecă.

— De ce nu-l laşi să doarmă? zise Harry, încercând să o alunge, dar aceasta se uită furios la el şi continuă să încerce să-l trezească pe Hagrid.

— Hagrid, zise Harry, bufniţa asta...

— Plăteşte-o! mormăi Hagrid.

— Ce să fac?

— Dă-i bani pentru ziar. Caută în buzunarul meu. Haina lui Hagrid părea că e făcută numai din buzunare, în care se găseau legături de chei, cuţitaşe, bucăţele de sfoară, bomboane de mentă, pliculeţe de ceai... Ah, în sfârşit! Harry scoase un pumn de monede ciudate.

— Dă-i 5 cnuţi!

— Cnuţi?!

— Monedele alea mici, de bronz...

Harry numără cinci monede de bronz, iar bufniţa ridică picioruşul pentru ca Harry să pună monedele în punguţa din piele, legată de picior. Apoi zbură prin fereastra deschisă.

După ce căscă, Hagrid se sculă în capul oaselor şi se întinse.

— Avem multe de făcut azi, Harry, zise el. Cel mai bine ar fi să te duc întâi la Londra să luăm tot ce-ţi trebuie pentru şcoală!

Harry întorcea pe toate părţile monedele găsite în buzunarul lui Hagrid şi le cerceta cu multă atenţie. Îi trecu ceva prin minte care îi cam dezumflă balonul pe care îl simţise în piept de la venirea lui Hagrid.

— Hagrid... -Mm?

— Eu... nu am nici un ban... şi... l-ai auzit pe Unchiul Vernon... nu vrea să-mi plătească şcoala...

— Nu-ţi face griji din pricina asta, zise Hagrid, scărpinându-se în cap. Ce, crezi că părinţii tăi nu ţi-au lăsat nimic?

— Da, dar dacă totul a fost distrus...

— Doar nu-şi ţineau aurul în casă, băiete! Nuu! Prima dată, ne oprim la Gringotts, Banca Vrăjitorilor. Ia şi tu un cârnăcior, sunt buni şi reci! Şi cred că n-o să spui nu la o felie de tort... Eu, unul, de-abia aştept!

— Vrăjitorii au bănci?

— Una doar. Gringotts. Condusă de spiriduşi. Harry scăpă din mână bucata de cârnat.

— Spiriduşi?!?

— Da, şi ar trebui să nu fii în toate minţile să încerci să jefuieşti banca, ascultă-mă pe mine! Să nu te pui niciodată cu spiriduşii, Harry! Gringotts este cel mai sigur loc, în afară de Hogwarts, probabil. Oricum, tot trebuia să merg la bancă, să rezolv nişte probleme de-ale domnului Dumbledore, legate de şcoală. Întotdeauna apelează la mine pentru treburile mai importante! zise Hagrid mândru. Aşa cum a fost şi atunci când te-am adus pe tine la Încuiaţii de Dursley. Vezi tu, are multă încredere în mine! Gata? Te-ai pregătit? Să mergem!

Harry îl urmă pe Hagrid până în vârful stâncii. Cerul se făcuse senin, iar marea sclipea sub razele soarelui. Bărcuţa închiriată de Unchiul Vernon era tot acolo, cu o groază de apă pe fund, de la furtuna din noaptea trecută.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Harry, rotindu-şi ochii după altă barcă.

— Am zburat! răspunse Hagrid.

— Ai zburat?

— Dar o să plecăm cu asta, nu trebuie să mai folosesc vrăji, acum că te-am găsit!

Se aşezară în barcă, Harry neputându-şi dezlipi ochii de la Hagrid, imaginându-şi în fel şi chip cum putea acesta să zboare.

— E o prostie să vâsleşti, totuşi, zise Hagrid, aruncându-i lui Harry una dintre privirile sale piezişe. Dacă o să... grăbesc lucrurile puţin, n-o să mă spui domnului Dumbledore, nu?

— Sigur că nu! sări Harry, dornic să mai vadă şi alte vrăjitorii.

Hagrid îşi deschise din nou umbrela, bătu de două ori pe una dintre laturile bărcii şi aceasta porni în viteză spre mal.

— De ce spuneai că trebuie să nu fii în toate minţile ca să jefuieşti Banca Vrăjitorilor?

— Blesteme, farmece..., zise el, în timp ce-şi despăturea ziarul. Se zice că seiful cel mare este păzit de dragoni. Şi apoi, trebuie să ştii cum să ajungi acolo. Gringotts este la mare adâncime undeva, în subsolul Londrei, mori de foame pe drumul dus-întors, chiar dacă ar reuşi cineva să pună mâna pe ceva.

Harry se gândea în linişte la toate astea, în timp ce Hagrid îşi citea ziarul, „Profetul zilei”. Harry învăţase de la Unchiul Vernon că oamenii trebuiesc lăsaţi în voia lor,

când citesc ziarul, dar îi venea foarte greu să facă lucrul acesta, deoarece avea o mulţime de întrebări de pus.

— Ministerul Magiei încurcă lucrurile, ca de obicei, mormăi Hagrid, întorcând foaia.

— Există un Minister al Magiei? întrebă Harry, fără să se mai poate abţine.

— Sigur! Îl vor pe Dumbledore la minister! Cred şi eu! Dar el a refuzat să părăsească Hogwarts, aşa că l-au numit pe bătrânul Cornelius Fudge. Aşa, de formă, bineînţeles! Acum bufniţele lui o să-l sâcâie în fiecare dimineaţă pe domnul Dumbledore, pentru diverse sfaturi.

— Dar cu ce se ocupă Ministerul Magiei?

— Principala lui sarcină este să păstreze secretul că mai există încă vrăjitori şi magie, ca nu cumva să afle Încuiaţii!

— Dar de ce?

— De ce? Crede-mă, Harry, toţi ar căuta soluţii magice la toate problemele lor! Nu, să ne lase în pace, să şi le rezolve singuri!

În acel moment, barca se opri uşor la mal. Hagrid îşi împături ziarul, strânse umbrela şi urcară pe ţărm.

Trecătorii micului oraş se holbau la Hagrid, în timp ce se îndreptau spre gară. Harry îi înţelegea prea bine. Hagrid, nu numai că era de două ori mai mare ca oricare dintre ei, dar şi gesticula, arătând spre fel de fel de lucruri obişnuite pentru ceilalţi, cum ar fi aparatele de taxat din parcări, spunând în gura mare:

— Vezi, Harry, ce inventează Încuiaţii ăştia?

— Hagrid, întrebă Harry, gâfâind un pic, spuneai că sunt dragoni la Gringotts?

— Aşa se spune... Mi-ar plăcea să am un dragon!

— Ţi-ar plăcea?

— Da, de mic mi-am dorit unul!

Ajunseră la gară, unde aflară că pleca un tren spre Londra în cinci minute. Hagrid care nu se descurca prea bine cu „banii Încuiaţilor”, cum spunea el. Îi dădu bancnotele pe care le avea lui Harry, ca să cumpere el bilete.

În tren, oamenii se zgâiră la Hagrid, mai mult ca oriunde. Hagrid stătea pe două locuri şi cosea ceva care semăna cu un uriaş cort de circ, de culoare galbenă.

— Ai luat şi scrisoarea, Harry? întrebă Hagrid, în timp ce număra cusăturile.

Harry se scotoci prin buzunare şi îi arătă scrisoarea.

— Foarte bine! Conţine lista cu tot ce ai nevoie!

Harry mai găsi, într-adevăr, un bileţel, pe care nu-l văzuse în noaptea trecută. Îl despături şi citi:

HOGWARTS, ŞCOALA DE MAGIE, FARMECE ŞI VRĂJITORII

Uniformă

Primul an de studiu

1. 3 robe obişnuite, pentru munca de zi cu zi (negre)

2. 1 coif ţuguiat (negru), care se poartă ziua

3. 1 pereche de mănuşi de protecţie (din piele de dragon sau ceva asemănător)

4. 1 haină de iarnă (neagră, cu garnituri argintii)

CĂRŢI:

Toţi studenţii trebuie să aibă câte un exemplar din următoarele titluri:

Manual-Standard de vrăji (Treapta I), de Miranda

Şoim timid

Istoria magiei, de Smaranda Hocuspocus

Teoria magiei, de Adalbert Clătită

Ghidul începătorului în ale transfigurării, de Emeric Vjjt

O mie de ierburi şi ciuperci magice, de Filida Spor

Prafuri şi poţiuni magice, de Arsenius Otrăvitus

Animale fantastice şi unde se întâlnesc ele, de Newt

Salamandă

Magia Neagră: un ghid de autoapărare, de Quentin Ştietot

ALTE ECHIPAMENTE:

1 baghetă magică

1 ceaun vrăjit (din cositor)

1 set de eprubete de sticlă sau cristal

1 telescop

1 balanţă de alamă

Studenţii trebuie să aducă o bufniţă sau o pisică sau o broască.

PĂRINŢILOR LI SE PUNE ÎN VEDERE SĂ NU-ŞI LASE COPIII LA ŞCOALĂ CU MĂTURILE DE ACASĂ!

— Şi putem să cumpărăm toate astea la Londra? întrebă Harry, uimit.

— Da, dacă ştim de unde!

*

Harry nu mai fusese niciodată la Londra. Deşi Hagrid ştia încotro merge, se vedea prea bine că nu era obişnuit să ajungă acolo pe calea obişnuită. Se înţepeni în bariera

de trecere de la metrou, de la controlul biletelor, şi se plânse în gura mare că locurile erau prea înguste şi că trenul mergea prea încet.

— Nu ştiu cum se pot descurca Încuiaţii fără vrăjitorii, zise el în timp ce o scară rulantă, în stare jalnică, îi duse la suprafaţă, într-o stradă pe care se înşiruiau magazine, unul lângă altul.

Hagrid era aşa mare, că n-avea probleme să se descurce în mulţime, toţi se dădeau la o parte din calea lui. Harry nu trebuia decât să se ţină foarte aproape de el. Au trecut pe lângă librării şi magazine de muzică, restaurante şi cinematografe, dar nicăieri nu se vindeau obiecte de magie. Era o stradă obişnuită, numai cu oameni obişnuiţi. Oare obiectele de vrăjitorie erau pe undeva, prin subsol? Existau, într-adevăr, magazine care să vândă cărţi de vrăji şi cozi de mătură?

Oare nu era totul o farsă grosolană, pe care i-o copsese familia Dursley? Nu, era imposibil, ei n-aveau nici cel mai mic simţ al umorului! Deşi multe din cele spuse de Hagrid erau greu de crezut, uriaşul îi inspira multă încredere.

— Aici e! spuse Hagrid şi se opri în faţa unui magazin. Faimosul „Ceaunul crăpat"!

Era un magazin micuţ şi sărăcăcios, care semăna cu un bar de zi, de fapt. Dacă nu i l-ar fi arătat Hagrid, putea să treacă pe lângă el şi să nu-l vadă. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă el şi nu-i aruncau nici o privire.

Era flancat de un magazin de muzică şi de o mare librărie care îţi luau ochii. De fapt, Harry avea strania

bănuială că numai el şi Hagrid îl puteau vedea. Înainte de a avea timp să-i împărtăşească lucrul acesta lui Hagrid, uriaşul îl împinse înăuntru.

Pentru un loc aşa faimos era cam întunecat şi sărăcăcios. Câteva femei bătrâne stăteau într-un colţ şi beau vişinată, iar una dintre ele trăgea dintr-o pipă lungă. Un omuleţ cu un coif ţuguiat vorbea cu barmanul, cu un cap complet chel, semănând cu o mare alună de cauciuc. Zumzetul de voci se opri când intrară ei. Toţi păreau să-l cunoască pe Hagrid. Îi făceau cu mâna şi îi zâmbeau, iar barmanul se întinse după un pahar şi îl întrebă:

— Ca de obicei, Hagrid?

— Nu pot, Tom, am venit cu treburi, refuză Hagrid, punându-şi mâna uriaşă pe umărul lui Harry şi făcându-i genunchii să se îndoaie sub greutate.

— Mii de fulgere! Nu se poate! E... E chiar el? Liniştea se făcu şi mai profundă.

— Să trăieşti, Harry Potter, ce onoare pentru mine! mai zise barmanul.

Se repezi afară de după bar şi, cu ochii în lacrimi, strânse cu putere mâna lui Harry.

— Bine că te-ai reîntors printre noi, domnule Potter, bine ai venit!

Harry nu ştia ce să spună. Toată lumea se uita la el.

Femeia cu pipa pufăia din ea, fără să-şi dea seama că se stinsese. Hagrid nu mai putea de mândrie.

Apoi, se auzi un zgomot de scaune hârşiite pe podea şi toată lumea se adună în jurul lui, căutând să dea mâna cu el.

— Doris Crockford, domnule Potter, nu credeam să apuc să vă cunosc vreodată!

— Domnule Potter, sunt aşa de mândru... atât de mândru!

— Întotdeauna mi-am dorit să dau mâna cu dumneavoastră, sunt aşa de emoţionat!

— Încântat, domnule Potter, nici nu vă pot spune cât sunt de fericit. Numele meu este Dedalus Diggle!

— V-am mai văzut o dată, V-aţi înclinat în faţa mea, într-un magazin, zise Harry.

Coiful lui Dedalus Diggle se rostogoli pe jos, atât de emoţionat era posesorul lui.

— Îşi aminteşte! strigă acesta, privindu-i pe toţi, încântat. Aţi auzit? Îşi aminteşte de mine!

Harry le strânse mâinile tuturor de mai multe ori. Doris Crockford nu se mai sătura!

Un tânăr palid îşi făcu loc în faţă, vizibil emoţionat. Începuse să i se zbată chiar şi un ochi.

— Profesorul Quirrell! strigă Hagrid. Harry, uite unul dintre profesorii pe care o să-i ai la şcoală!

— P-P-P-Potter, se bâlbâi Quirrell de emoţie. N-N-Nici nu p-pot să-ţi spun c-c-ce emoţionat sunt!

— Dar ce predaţi dumneavoastră, domnule profesor? întrebă Hagrid.

— A-A-Apărare contra M-Magiei N-Negre! murmură profesorul Quirrell, ca şi cum nu i-ar fi făcut mare plăcere nici măcar să se gândească la acel lucru. D-D-Dar dumneavoastră, n-nu aveţi m-mare nevoie de asta, nu-i aşa? B-Bănuiesc că aţi v-venit să vă luaţi c-cele n-necesare. Şi eu am v-venit să îmi c-c-cumpăr o carte d-despre v-vampiri!

Numai gândul îl făcu pe profesorul Quirrell să se cutremure.

Dar ceilalţi nu-l lăsară pe profesorul Quirrell să se bucure numai el de prezenţa lui Harry. De-abia după zece minute, Harry reuşi să se desprindă de ei. În cele din urmă, Hagrid ridică glasul, ca să se facă auzit.

— Să mergem, Harry, mai avem o mulţime de treburi! zise el, plin de importanţă.

Doris Crockford îi mai strânse mâna pentru ultima oară, iar Hagrid îl conduse pe Harry într-o curticică, în spatele barului, înconjurată de ziduri înalte şi unde nu se afla nimic în afară de nişte cutii de gunoi şi câteva buruieni.

Hagrid îi făcu lui Harry cu ochiul.

— Ţi-am spus că eşti faimos! Ai văzut? zise el mândru. Chiar şi profesorul Quirrell tremura de emoţie. D-apoi, el cam tremură tot timpul...

— De ce e aşa de agitat?

— Bietul de el! O minte strălucită! Se descurca excelent în munca lui de cercetare, până într-o zi, când şi-a luat o pauză de un an, să facă nişte experimente... Se spune că a întâlnit nişte vampiri într-o pădure şi a avut ceva probleme să scape de Baba Cloanţa... Bietul de el, de atunci nu mai e cum a fost! Se teme de studenţi, de propria materie pe care o predă, de... Ah, unde mi-e umbrela?

Vampiri? Baba Cloanţa? Harry îşi simţi capul învârtindu-i-se. În acest timp, Hagrid număra cărămizile de deasupra unei cutii de gunoi.

— Trei în sus... două la dreapta..., murmura el. Aici! Dă-te la o parte, Harry!

Ciocăni de trei ori cu umbrela lui în acel punct. Cărămida atinsă începu să se mişte, iar în mijlocul ei apăru o gaură care se mări şi se tot mări, până se făcu suficient de mare chiar şi pentru Hagrid, şi amândoi trecură dincolo de zid, pe o străduţă întortocheată, care cotea la stânga, dispărând din vedere.

— Bine ai venit pe Aleea Diagon! îi zise Hagrid.

Zâmbi, când văzu cât era Harry de uluit. Băiatul privi în urma lui şi văzu cum spărtura din zid se micşora văzând cu ochii, până dispăru de tot. În locul ei rămase numai peretele de cărămidă. Soarele strălucea puternic deasupra unui maldăr de ceaune, îngrămădite în faţa unui magazin. Ceaune de toate tipurile şi toate mărimile. De cupru, alamă, cositor, argint. Care se autoamestecă. Reversibile, spunea o reclamă, atârnată deasupra unui ceaun.

— O să ai şi tu nevoie de unul, dar mai întâi să mergem să scoatem banii de la bancă.

Harry ar fi vrut să aibă cât mai mulţi ochi, ca să nu-i scape nimic. Nu mai ştia la ce să se uite mai întâi: la magazine, la ce era în faţa lor, la oamenii care cumpărau diverse obiecte. În faţa unei farmacii, o femeie plinuţă dădea din cap nemulţumită:

— Hm, ingrediente din ficat de dragon, şaptesprezece stecli, suta de grame... Cred că nu sunt în toate minţile!

Un fâşâit uşor venea dintr-un magazin întunecat, cu un anunţ în vitrină: Bufniţe ochioase, la kilogram. Dresate sau sălbatice. Zbârlite sau mătăsoase. Cenuşii, maronii, înspicate sau albe.

În altă parte, câţiva băieţi, de vârsta lui Harry, stăteau cu nasurile lipite de vitrina unui magazin şi priveau cu jind la cozile de mătură, expuse acolo.

— Uau! spuse unul, încântat. Nimbus 2000, ultimul răcnet! Cea mai rapidă şi cu toate dotările!

În alte magazine se vindeau telescoape, robe, instrumente stranii de argint, pe care Harry nu mai le văzuse vreodată, butoaie cu spline de lilieci şi ochi de ţipar, teancuri de cărţi de vrăji şi farmece, pene şi suluri de pergament, sticluţe cu diferite poţiuni magice, globuri de cristal şi multe altele.

— Gringotts! anunţă Hagrid.

Ajunseseră în faţa unei clădiri albe, care le domina pe toate celelalte. Lângă uşile din bronz masiv, îmbrăcat într-o uniformă stracojie, cu fireturi aurii, stătea un...

— Da, ăsta e un spiriduş, dădu din cap Hagrid, în timp ce treceau pe lângă el, pe scările albe de piatră.

Spiriduşul era cu un cap mai scund ca Harry şi avea o faţă oacheşă şi inteligentă. Harry mai observă că avea degete şi picioare foarte lungi. Ajunseseră în faţa altei uşi, de argint, de data asta, pe care erau gravate cuvintele:

Intră, străine, dar ia bine-aminte

Să laşi de-o parte lăcomia din minte,

Căci cei ce iau fără trebuinţă

Vor plăti scump a lor nesăbuinţă.

Dar dacă, totuşi, îndrăzneşti,

Păzea, de noi să te fereşti!

— Aşa cum îţi spuneam, ar trebui să fii complet nesăbuit să încerci să jefuieşti banca, zise Hagrid.

Doi spiriduşi îi conduseră dincolo de uşile de argint şi cei doi se treziră într-un vast hol de marmură. Vreo sută de alţi spiriduşi stăteau pe scaune înalte, în spatele unor mese, scriind în registre mari, cântărind diverse monede pe cântare de alamă sau examinând cu lupa pietre preţioase. De jur împrejurul holului erau alte zeci de uşi, în faţa cărora stătea câte un spiriduş care conducea oamenii în încăperile respective. Harry şi Hagrid se îndreptară spre una dintre mese.

— Bună dimineaţa, se adresă Hagrid unui spiriduş care părea mai liber. Am venit să scoatem nişte bani din seiful domnului Harry Potter.

— Aveţi cheia, domnule?

— Da, o aveam pe aici, pe undeva, spuse Hagrid şi începu să scoată din buzunare tot ce avea în ele.

Din greşeală, câţiva biscuiţi sfărâmaţi ajunseră pe registrul spiriduşului. Acesta strâmbă din nas. Harry privea cum un spiriduş, de la o masă alăturată, cântărea nişte rubine mari cât nişte bucăţi de cărbune încins.

— Am găsit-o! spuse Hagrid într-un târziu şi ridică triumfător în aer o cheiţă aurie.

Spiriduşul o privi cu atenţie câteva clipe.

— Da, pare să fie în ordine, admise el.

— Şi mai am şi o scrisoare de la profesorul Dumbledore, spuse Hagrid plin de importanţă şi îşi descheie haina la piept. În ea este vorba despre depozitul Ştii-Tu-Care, 713.

Spiriduşul citi scrisoarea cu foarte mare atenţie.

— Da, bine, zise el, o să vină cineva să vă conducă. Socotici!

Socotici era tot un spiriduş care îi conduse la una dintre uşile care duceau undeva, dincolo de holul vast de marmură.

— Ce înseamnă depozitul Ştii-Tu-Care, 713?

— Asta nu pot să-ţi spun. E un mare secret! zise Hagrid misterios. Ceva în legătură cu academia. Dumbledore a avut încredere în mine, nu pot să-ţi spun!

Socotici deschise o uşă şi îi pofti să intre. Harry, care se aştepta la o altă sală cu marmură, rămase surprins. Se aflau într-un tunel de trecere, luminat de torţe aprinse. Drumul cobora în pantă abruptă, iar pe jos se vedeau şine de cale ferată. Socotici fluieră şi veni un vagonet, hurducăind pe şine. Se urcară în el, Hagrid cu multă dificultate, şi plecară mai departe. La început, străbătură un labirint de pasaje subterane. Harry încercă să reţină drumul - stânga, dreapta, dreapta, stânga, intersecţie, dreapta, stânga - dar până la urmă pierdu şirul. Vagonetul părea să ştie, totuşi, drumul, fiindcă Socotici nu intervenea deloc. Harry strânse ochii, când un curent de aer rece îi lovi în plin, dar îi deschise repede, să nu piardă nimic. La un moment dat, văzu la capătul culoarului o flacără şi se întrebă dacă nu era vreunul dintre dragoni. Tocmai se întorsese să mai vadă o dată, când drumul coborî şi mai mult, după care traversară un lac subteran, unde coborau şi urcau din tavan şi din podea uriaşe stalactite şi stalagmite.

— N-am ştiut niciodată exact care sunt stalactitele şi care stalagmitele, îi strigă el lui Hagrid.

— Ah, nu-mi pune întrebări acum, simt că mi se face rău, se văită Hagrid.

Se înverzise, într-adevăr, la faţă, şi, când vagonetul se opri în cele din urmă la o uşă, trebui să se sprijine de zid, ca să-şi oprească tremurul genunchilor.

Socotici descuie uşa. Rotocoale de fum verzui năvăliră afară şi, de îndată ce se risipi fumul, Harry rămase mut de uimire. Erau grămezi de monede aurite, coloane înalte de argint şi grămăjoare de cnuţi de bronz.

— Tot ce vezi aici e averea ta! îi spuse Socotici lui Harry.

Al lui! Totul! Incredibil! Probabil că unchiul lui nu ştia despre averea asta, fiindcă altfel i-ar fi smuls-o cât ai clipi. De câte ori nu se plânseseră cât îi costa întreţinerea lui Harry!... Şi în tot acest timp, averea asta, care era numai a lui, zăcea adânc îngropată în subsolul Londrei.

Hagrid îl ajută să îngrămădească o parte dintre monede într-o sacoşă.

— Monedele de aur se numesc galeoni, îi explică Hagrid. Şaptesprezece stecli de argint fac un galeon, un steclu, douăzeci şi nouă de cnuţi, e simplu! Gata! Îţi ajunge atât pentru un timp, restul rămâne aici, în siguranţă.

Se întoarse spre Socotici şi-i spuse:

— Şi acum, la depozitul Ştii-Tu-Care, 713, dar mai încet, te rog!

— N-avem cum, vagonetul nu are decât o singură viteză! Coborâră şi mai mult. Aerul devenea tot mai rece, drumul tot mai îngust şi întortocheat.

Treceau peste o prăpastie subterană adâncă, iar Harry se aplecă să vadă ce era jos. Hagrid îl apucă de guler şi îl trase repede înapoi.

Pe uşa depozitului 713 nu se vedea nici o gaură în care ar fi putut să încapă o cheie.

— Staţi la o parte, spuse Socotici cu emfază şi atinse uşor uşa, care dispăru ca prin farmec, sub privirile lor.

Oricine altcineva, în afară de noi, spiriduşii de la Gringotts, ar încerca acest lucru, ar fi pur şi simplu aspiraţi înăuntru!

— Şi cât de des verificaţi ce e înăuntru? întrebă Harry.

— Hm, cam o dată la zece ani! răspunse Socotici, privindu-l răutăcios.

În depozitul ăsta trebuiau să fie comori inestimabile, Harry nu mai avea nici un fel de îndoială şi se aştepta la tot pasul să vadă cel puţin bijuterii fabuloase. Dar, spre marea lui uimire, depozitul părea gol, la prima vedere. Apoi observă un pacheţel, învelit în hârtie maro şi aşezat direct pe podea. Hagrid îl luă şi îl ascunse adânc, în faldurile hainei lui. Harry murea de curiozitate, dar ştia că nu era cazul să întrebe ce era în pacheţel.

— Hai înapoi, în vagonetul ăla infernal! Să nu-mi adresezi nici un cuvânt, e mai prudent să ţin gura închisă, zise Hagrid.

*

După o cursă sălbatică, în vagonet, se treziră afară din banca Gringotts, orbiţi de lumina soarelui. Acum, că avea o mulţime de monede, Harry nu ştia unde să se mai oprească mai întâi. Nu era nevoie să socotească exact câţi galeoni avea, fiindcă ştia cu siguranţă că avea mai mulţi bani decât avusese el vreodată, mai mulţi chiar de câţi avea familia Dursley!

— Hai să luăm uniforma întâi, îl îndemnă Hagrid, împingându-l spre magazinul doamnei Malkin, „Robe şi pelerine pentru toate ocaziile”. Harry, te superi dacă mă duc puţin la „Ceaunul crăpat”? Am nevoie de o tărie, drumul ăla m-a dat gata!

Hagrid era şi acum palid, aşa că Harry intră singur în magazinul de robe, puţin cam speriat, fiind pentru prima oară când trebuia să se descurce singur în noua lume.

Doamna Malkin era o vrăjitoare bondoacă, îmbrăcată în mov şi care zâmbea tot timpul.

— Pentru Hogwarts, dragule? Sigur, răspunse tot ea, fiindcă Harry nici nu îndrăznea să deschidă gura, uite acolo. De fapt, mai e un student care tocmai probează o robă!

În spatele magazinului, un tânăr, palid şi cu faţa prelungă, era urcat pe un scaun, în timp ce o vrăjitoare îi potrivea tivul. Îl urcă şi pe Harry pe un alt scaun şi îi trase peste cap o robă neagră şi lungă, după care începu să-i potrivească lungimea.

— Salut! spuse băiatul. Şi tu mergi la Hogwarts?

— Da, răspunse Harry.

— Tatăl meu îmi cumpără cărţile, în magazinul de alături, iar mama îmi alege bagheta magică, zise el cu o voce monotonă şi tărăgănată. Apoi mergem să vedem o cursă de cozi de mătură de formula 1. Nu pot să înţeleg de ce nu avem voie şi noi, cei din anul I, să avem o coadă de mătură... O să încerc să-l conving pe tata să-mi ia una şi văd eu cum o strecor în şcoală.

Asta îi aminti foarte mult de Dudley.

— Tu ai coada ta de mătură?

— Nu! răspunse Harry.

— Îţi place să joci Vâjthaţ?

— Nu, spuse Harry, întrebându-se ce fel de joc o fi fost şi ăla.

— Mie îmi place. Tata spune că e foarte rău să nu fii ales să joci pentru casa ta, şi are dreptate! Tu ştii în ce casă o să fii?

— Nu, spuse Harry, simţindu-se tot mai prost.

— Da, nimeni nu ştie precis, până nu ajunge acolo, dar eu ştiu că o să fiu la Viperini. Închipuieşte-ţi, să pici la Astropufi, cred că aş renunţa la şcoală, tu nu?

— Mmm, făcu Harry, încercând să pară mai interesant.

— Ia te uită ce namilă! strigă el, arătând spre fereastră. Era Hagrid, care cumpărase două îngheţate, cu care nu putea intra în magazin.

— Este Hagrid, zise Harry încântat că, în sfârşit, ştia ceva ce nu ştia băiatul acela răzgâiat.

— Aaa, am auzit de el, spuse băiatul. E un fel de servitor, nu?

— E păstrătorul cheilor de la Hogwarts şi paznicul vânatului! sări repede Harry, căruia îi displăcea tot mai mult să stea de vorbă cu acel băiat.

— Da, exact! Este sălbatic şi trăieşte într-o colibă, la marginea pădurii. Se îmbată adesea şi atunci încearcă să facă vrăji şi-şi dă foc la pat! râse băiatul.

— Mie îmi place foarte mult! îi luă Harry apărarea lui Hagrid.

— Da? E rudă cu tine? Unde sunt părinţii tăi?

— Au murit! răspunse Harry scurt, n-avea chef să intre în amănunte cu nesuferitul ăla.

— Oh, scuză-mă, zise el, dar nu părea să-i pară rău deloc. Dar erau de-ai noştri, nu?

— Da, erau vrăjitori, dacă asta vrei să spui!

— N-ar trebui să-i accepte şi pe ceilalţi, nu crezi? Degeaba, nu au fost educaţi ca noi! Unii nici măcar nu aud de Hogwarts până primesc scrisoarea. Ar trebui să rămână în familie, să fie admişi numai copiii vrăjitorilor! Care e numele tău de familie?

Dar, înainte să poată răspunde ceva, doamna Malkin îi zise:

— Poţi să te dai jos, cu tine am terminat!

Harry coborî de pe scaun, fericit că nu mai trebuia să stea de vorbă cu încrezutul ăla!

— Sper să ne vedem la şcoală, spuse băiatul cu voce tărăgănată.

Harry nu scoase un cuvânt cât mâncă îngheţata, pe care i-o adusese Hagrid.

— Ce-ai păţit? întrebă Hagrid.

— Nimic! minţi Harry.

Se mai înveseli puţin când cumpărară o cerneală care îşi schimba culoarea, pe măsură ce scriai. Când ieşiră din magazin, Harry îl întrebă pe Hagrid:

— Ce-nseamnă Vâjthaţ?

— Vai de mine! Crede-mă că uit mereu că tu nu ştii atâtea lucruri. Auzi, să nu ştie ce-i aia Vâjthaţ!

— Nu mă face să mă simt şi mai prost! se plânse Harry şi îi povesti despre conversaţia din magazinul cu robe şi pelerine pentru toate ocaziile:

— Şi a mai spus că toţi cei din familii de Încuiaţi n-ar trebui să fie primiţi la Hogwarts!

— Tu nu eşti dintr-o familie de Încuiaţi! Iar dacă, într-adevăr, părinţii lui sunt vrăjitori, atunci te asigur că a fost crescut în respect şi admiraţie pentru numele Harry Potter! Doar i-ai văzut pe cei de la „Ceaunul crăpat”! Oricum, habar n-are ce spune! Majoritatea vrăjitorilor excelenţi fac parte din familii obişnuite, de Încuiaţi. Uite, mama ta, de exemplu. Ai văzut ce soră are?

— Hai, spune-mi ce e Vâjthaţ?

— E sportul nostru. Sportul vrăjitorilor. Cam ca fotbalul, în lumea Încuiaţilor! Toată lumea urmăreşte cu mare interes un joc de Vâjthaţ. Jucătorii zboară în aer pe cozi de mătură. Există patru mingi în joc şi... Oh, e cam greu să-ţi explic regulile!

— Ce sunt Viperinii şi Astropufii?

— Două dintre cele patru case ale şcolii. Se spune că Astropufii sunt cam papă-lapte, dar...

— Pariez că o să pic la Astropufi! oftă Harry cu năduf.

— De o mie de ori mai bine ca la Viperini! se întunecă Hagrid. Majoritatea celor care au învăţat acolo, au fost răi! Da, chiar Ştim-Noi-Cine a fost unul dintre ei!

— Cap-de..., scuză-mă, Ştim-Noi-Cine a fost şi el student la Hogwarts?

— Da, cu mulţi ani în urmă, zise Hagrid.

Au cumpărat cărţi de la un magazin, numit „Semne şi Coduri”, în care rafturile, înalte până în tavan, erau ticsite cu ceasloave mari, ca nişte dale de marmură, legate în piele, sau mini-ediţii, de mărimea unor timbre, legate în cea mai fină mătase. Erau multe cărţi cu semne ciudate şi neînţelese, iar altele aveau filele complet albe. Probabil că Dudley, care nu se omorâse niciodată cu şcoala, ar fi murit de fericire dacă ar fi putut să pună mâna pe un astfel de manual! Hagrid aproape că îl târî pe Harry de lângă cartea „Farmece şi contra-farmece (Farmece pentru prieteni şi blesteme pentru duşmani. Ultimele noutăţi: licori de dragoste, poţiui contra pierderii părului, „picioare ca piftia”, „legarea limbii” şi foarte multe altele!)”.

— Căutam o vrajă cât mai potrivită pentru Dudley!

— Nu e o idee rea, dar nu trebuie să te foloseşti de vrăji în lumea Încuiaţilor, decât în ocazii speciale! îl avertiză Hagrid. Şi, oricum, multe din blestemele din cartea aia cer un studiu şi o pregătire deosebită!

Hagrid nu-l lăsă să cumpere un ceaun din aur masiv (de cositor scria în listă, nu?), dar cumpărară o balanţă foarte frumoasă, pentru cântărirea ingredientelor din poţiuile magice şi un telescop de alamă, pliant. Merseră apoi la spiţerie, unde erau o mulţime de lucruri interesante care te făceau să mai uiţi de mirosul oribil de acolo, o combinaţie de ouă stricate şi varză fiartă. Puteai vedea butoaie cu o materie gelatinoasă, borcane cu ierburi şi rădăcini uscate, prafuri fosforescente, legături de pene, colţi înşiruiţi pe sfoară, gheare încovoiate, atârnate de tavan. În timp ce Hagrid cumpăra ingredientele de bază pentru orice poţiue magică, Harry se uita încântat la coarnele argintii de unicorni, a câte douăzeci şi unu de galeoni fiecare, şi la ochişori mici şi strălucitori, de gândaci, cinci cnuţi o cană plină ochi! Când ieşiră din spiţerie, Hagrid mai cercetă o dată lista.

— Da, mai avem de cumpărat numai bagheta magică şi... Ah, nu ţi-am luat un cadou pentru ziua ta de naştere!

Harry se înroşi tot.

— Nu-i nevoie, Hagrid, zise el, dar nu cu prea multă convingere.

— Îmi face plăcere să-ţi iau ceva... Ştiu! O să-ţi cumpăr un animal, să-ţi ţină de urât. Nu broaşte râioase, că s-au demodat, o să râdă toţi colegii de tine, nici pisică, fiindcă nu-mi plac pisicile, mă fac să strănut. O să-ţi cumpăr o bufniţă! Toţi copiii îşi doresc bufniţe şi sunt şi foarte folositoare, duc corespondenţa de colo colo sau fel de fel de alte lucruri.

Douăzeci de minute mai târziu, plecau de la „Bufniţe, en gros”, un loc tare întunecos, unde auziseră la tot pasul

fâşieli şi fâlfâieli şi văzuseră puzderie de ochi, scăpărători ca smaraldele. Harry avea în mână o colivie mare, în care se afla o deosebit de frumoasă bufniţă albă, care acum dormea liniştit, cu capul sub aripă. Nu mai termina cu mulţumirile, ajungând să se bâlbâie de fericire, întocmai ca Profesorul Quirrell.

— Mă bucur că-ţi place, zise Hagrid, nu cred că ai primit prea multe cadouri de la familia Dursley! Hai să cumpărăm o baghetă magică. Şi nu oriunde, ci la „Ollivander”, unde se găsesc cele mai bune baghete!

O baghetă magică! De când îşi dorise aşa ceva!

Magazinul, contrar renumelui, era micuţ şi sărăcăcios. Cu nişte litere aurite, jupuite de vreme, scria deasupra uşii: „Familia Ollivander: Constructorii celor mai bune baghete magice, din 382 î.Chr. până azi”, iar în vitrina prăfuită, pe o pernuţă purpurie, decolorată de-a binelea, trona o singură baghetă magică.

Un clinchet de clopoţel le anunţă intrarea. Era un loc strâmt, unde se afla doar un scaun rotitor, în care se aşeză Hagrid, aşteptând să apară cineva. Harry se simţi straniu, ca şi cum ar fi intrat într-o bibliotecă plină cu cărţi vechi, valoroase. Îşi înghiţi mulţimea de întrebări care îi năvăliseră în minte şi privi la miile de cutii lungi şi înguste, aşezate foarte ordonat, până la tavan. Simţi ceva pe şira spinării. Praful şi liniştea de aici răspândeau un fior magic.

— Bună ziua, se auzi o voce blândă.

Harry tresări. Probabil că la fel făcu şi Hagrid, căci scaunul scârţâi jalnic. În faţa lor stătea un bătrânel cu ochi

mari, deschişi la culoare, scăpărători ca două astre în întunecimea din cameră.

— Bună ziua, spuse Harry încurcat.

— O, da! spuse bătrânelul, ştiam că o să te văd în curând, Harry Potter. Nu poţi fi confundat, ai întocmai ochii mamei tale. Parcă mai ieri a intrat şi ea în magazinul meu, ca să-şi cumpere prima ei baghetă magică, lungă de treizeci de centimetri, foarte elastică, din lemn de salcie. Da, bună baghetă pentru farmece!

Domnul Ollivander se trase mai aproape de Harry. Bine ar fi fost dacă mai clipea şi el din când în când... Ochii aceia argintii îţi cam dădeau fiori.

— Tatălui tău, în schimb, îi plăceau baghetele de mahon, de patruzeci de centimetri, pliante, cu mai multă putere, excelente pentru transfigurări. Eh, întotdeauna, bagheta magică spune totul despre vrăjitor!

Ollivander se apropiase atât de mult de Harry, încât aproape că ajunseseră nas în nas. Harry se oglindea acum în ochii lui.

— Asta e semnul pe care..., zise domnul Ollivander, dar se întrerupse repede, şi îl atinse cu un deget lung şi foarte alb.

— Îmi pare aşa de rău că de la mine a fost cumpărată bagheta care a făcut aşa ceva. Avea cincizeci de centimetri. O baghetă foarte puternică, în nişte mâini nepotrivite... Ah, dacă aş fi ştiut că o cumpără ca să facă numai rău...

Clătină din cap întristat şi, spre marea uşurare a lui Harry, îl observă pe Hagrid.

— Rubeus! Rubeus Hagrid! Vai, cât mă bucur să te văd! Stejar, optzeci de centimetri, dar foarte flexibilă, nu-i aşa?

— Da, domnule, aşa era! zise Hagrid.

— Ce baghetă bună! Excelentă! Cred că ţi-au rupt-o în două, când te-au exmatriculat atunci, nu-i aşa? întrebă domnul Ollivander, încruntându-se brusc.

— Da, din păcate... Dar mai am bucăţile, adaugă Hagrid fericit.

— Dar sper că nu le foloseşti, zise Ollivander mustrător.

— Nu, domnule, zise Hagrid repede şi Harry îl observă cum strângea umbrela, în timp ce vorbea.

— Hmm, mormăi domnul Ollivander, aruncându-i o privire pătrunzătoare. Ia să te vedem, domnule Potter...

Scoase din buzunar un metru de croitorie, cu marcaje de argint, şi întrebă:

— Care e mâna în care ţii bagheta?

— Păi, dreapta o folosesc cel mai mult! zise Harry. Făcu mai multe măsurători, de la umăr până în vârful degetelor, de la cot la încheietură, de la umăr la pământ, de la genunchi la subsuoară, îi măsură chiar şi circumferinţa capului. În timp ce măsura, îi explica:

— Orice baghetă Ollivander are un miez magic. Folosim păr de unicorn, pene din coada unei păsări Phoenix şi artere de dragon. Nu găseşti două baghete Ollivander la fel, aşa cum nici unicornii, dragonii sau păsările Phoenix nu sunt la fel! Şi te asigur că nu o să obţii aceleaşi rezultate bune, dacă foloseşti bagheta altui vrăjitor!

De-abia atunci îşi dădu seama Harry că metrul făcea toate acele măsurători de unul singur, fără să pună nimeni mâna pe el! Domnul Ollivander se plimba printre cutii, căutând bagheta magică potrivită pentru Harry.

— Asta e! strigă el la un moment dat, moment în care metrul căzu inert, într-o grămăjoară, la podea. Încearc-o pe asta, domnule Potter. Lemn de fag şi artere de dragon. Douăzeci şi cinci de centimetri, foarte flexibilă. Fă câteva mişcări cu ea.

Harry o luă ruşinat, nu prea ştiind ce să facă. O arcui prin aer, dar domnul Ollivander i-o luă repede din mână.

— Încearc-o pe asta de arţar şi cu pene de Phoenix, e un pic mai rigidă.

Harry o încercă şi pe aceea, dar imediat domnul Ollivander i-o luă din mână, nemulţumit.

— Asta! De abanos şi cu păr de unicorn, de douăzeci şi unul de centimetri! Încearc-o şi pe ea!

Harry o vântură prin aer, şi iar o vântură, fără să ştie ce dorea să vadă domnul Ollivander.

Numărul de baghete încercate de Harry creştea văzând cu ochii. Cu cât îi dădea să încerce mai multe

baghete de pe rafturi, cu atât faţa domnului Ollivander se lumina mai tare.

— Hm, un client pretenţios! Nici o grijă, găsim noi bagheta potrivită şi pentru tine! Mă întreb dacă nu... Da, sigur! O combinaţie neobişnuită, cu pene de Phoenix, din mlădiţe de stejar, de 40 de centimetri, netedă şi mlădioasă.

Harry luă şi bagheta aceea. Deodată, simţi ceva cald în palmă, iar bagheta păru să i se fi lipit de mână. O ridică pe deasupra capului şi şficui aerul cu ea, lăsând o urmă de steluţe strălucitoare, roşii şi aurii, ca nişte focuri de artificii. Hagrid chiui.

— Bravo! îl lăudă domnul Ollivander. Foarte bine! Ce ciudat, totuşi...

Puse bagheta la loc, în cutia ei, şi o împacheta cu hârtie maronie, timp în care nu înceta să se mire:

— Ciudat... Foarte ciudat...

— Nu vă supăraţi, dar ce e aşa ciudat?

Domnul Ollivander îl fixă cu privirea lui pătrunzătoare.

— Îmi amintesc de toate baghetele pe care le-am vândut... De absolut toate. A mai existat o astfel de pană de Phoenix ca aceea care este inclusă în bagheta ta. E ciudat că bagheta care conţinea pana geamănă a fost aceea care ţi-a făcut cicatricea asta...

Harry înghiţi cu greu.

— Da, este straniu că se întâmplă astfel de lucruri. Şi nu uita ce ţi-am spus: bagheta alege vrăjitorul şi nu invers! Aşa că sunt ferm convins că trebuie să ne aşteptăm la lucruri mari de la dumneata, domnule Potter! La urma urmelor şi Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Pomenit a făcut lucruri mari, teribile, dar mari!

Harry se cutremură. Nu era sigur că îl plăcea prea mult pe domnul Ollivander. Plăti şapte galeoni de aur pentru baghetă, iar domnul Ollivander îi conduse până la uşă.

*

Soarele de după-amiază târzie coborâse mult pe cer, când cei doi terminară cumpărăturile. O luară pe Aleea Diagon şi de acolo, spre zidul prin care intraseră, apoi prin micul bar, pustiu acum, şi apoi în stradă. Merseră în tăcere până la metrou. Harry nici nu observă cât de multă lume se zgâia la ei, aşa încărcaţi cum erau, cu fel de fel de pachete ciudate şi cu bufniţa din braţele lui Harry. Abia într-un târziu, observă că ajunseseră la gară.

— Avem timp să mâncăm ceva până vine trenul, zise Hagrid.

Cumpărară nişte hamburgeri şi se aşezară să-i mănânce. Harry făcu ochii roată. Era ceva ciudat, totuşi, acolo...

— Te simţi bine, Harry? Ai fost foarte tăcut!

Harry nu ştia cum să-i explice ce simţea. Avusese cea mai frumoasă zi de naştere şi totuşi... Harry mesteca hamburgerul, încercând să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Toată lumea mă consideră deosebit, oamenii aceia de la bar, profesorul Quirrell, domnul Ollivander... dar eu nu ştiu nimic despre magie. Cum de se aşteaptă toţi la lucruri mari din partea mea? Sunt faimos şi nici măcar nu-mi amintesc de ce sunt faimos... Nu ştiu ce s-a întâmplat când Cap-de... scuză-mă... În noaptea în care au murit părinţii mei.

Hagrid se aplecă spre el, pe deasupra mesei. Dincolo de barba ţepoasă şi zbârlită, ochii lui aveau un zâmbet plin de bunătate.

— Nu te necăji, Harry, îl linişti el. O să înveţi repede tot ce trebuie să ştii. Aşa au început toţi... În curând, să fii pe propriile tale picioare. Ştiu că e greu, dar tu ai deja un nume, nu ca mine. Dar şi eu am petrecut clipe minunate acolo.

Hagrid îl conduse la trenul care îl ducea înapoi, la unchii lui, şi îi dădu un plic.

— În plic, e biletul tău de drum până la Hogwarts. Scrie acolo tot, unde trebuie să te duci, cum să faci, tot! Dacă ai vreo problemă cu familia Dursley, dă-mi de ştire prin bufniţă, ştie ea unde să mă găsească. Pe curând, Harry!

Trenul plecă din gară. Harry vru să-l petreacă multă vreme cu privirea pe Hagrid şi îşi lipi nasul de fereastră. Nici nu clipi bine, că Hagrid se şi făcuse nevăzut!

Capitolul VI

DRUMUL DE LA PERONUL 9 ŞI 3/4

Ultima lună, împreună cu familia Dursley, trecu foarte greu. Dudley era acum atât de înspăimântat de Harry, încât nu numai că nu-i mai clintea un fir de păr, dar nici nu vroia să rămână singur cu el în cameră. Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon nu-l mai închideau în nişa de sub scări, nu-l mai puneau să facă treburi grele şi nici nu mai strigau la el. De fapt, nu-i mai adresau nici un cuvânt. Pe jumătate speriaţi, pe jumătate jigniţi, se purtau ca şi cum orice scaun în care era aşezat Harry era gol! Deşi la început, era chiar reconfortant, după un timp, deveni foarte stresant. Harry stătea singur în camera lui, în compania bufniţei. Se hotărâse să-i pună numele Hedwig, nume pe care-l întâlnise într-o carte de magie, „Istoria magiei". Stătea şi citea până târziu în noapte, în timp ce Hedwig ieşea şi intra pe fereastră, după bunul ei plac. Bine că Mătuşa Petunia nu-şi mai băga nasul în camera lui, fiindcă Hedwig avea obiceiul să aducă în casă şoareci morţi. În fiecare noapte, când se ducea la culcare, Harry mai bifa o zi pe calendarul pe care îl atârnase pe perete, numărând zilele care mai rămăseseră până la 1 septembrie.

În ultima zi a lui august, Harry se gândi că ar fi bine să stea de vorbă cu Mătuşa Petunia şi Unchiul Vernon, înainte de a pleca la Hogwarts, a doua zi. Coborî în sufragerie unde cei ai casei urmăreau un concurs la

televizor. Tuşi puţin, ca să-i facă atenţi, moment în care Dudley o zbughi afară din cameră.

— Unchiule Vernon...

Unchiul Vernon mormăi ceva, ca să vadă Harry că îl auzise.

— Mâine plec la şcoala de magicieni şi vrăjitori. Te superi dacă te rog să mă duci până la cea mai apropiată gară?

Unchiul Vernon mormăi din nou şi Harry presupuse că unchiul lui era de acord.

— Mulţumesc! spuse el.

Tocmai se pregătea să urce scările înapoi, spre camera lui, când Unchiul Vernon catadicsi să vorbească.

— Ciudat mod de a te duce la şcoala de vrăjitori! Cu trenul... Când există covoare zburătoare, nu? întrebă el ironic.

Harry nu răspunse nimic.

— Şi unde este şcoala asta, mă rog?

— Nu ştiu, zise Harry, dându-şi seama că aşa era. Scoase din buzunar biletul pe care i-l dăduse Hagrid, îl citi şi le spuse:

— Iau trenul de la peronul 9 şi 3/4, la ora 11! Unchiul şi mătuşa lui se priviră uluiţi.

— Care peron?! întrebară ei înţr-un glas.

— 9 şi 3/4!

— Nu mai vorbi prostii! spuse Unchiul Vernon. Nu există un astfel de peron!

— Aşa scrie pe biletul meu...

— Aiuriţi! Turbaţi! Acum vezi şi tu cum sunt cei de teapa lor! Bine, te duc mâine la gară. Oricum, mergeam mâine la Londra, că altfel nu mă oboseam pentru tine!

— Mergeţi la Londra? repetă Harry, încercând să se poarte cât mai prietenos.

— Da, ca să-l ducem pe Dudley la doctor, urlă Unchiul Vernon, ca să-i îndepărteze coada aia stupidă până se duce la Smeltings.

*

Harry se sculă a doua zi la cinci dimineaţa, atât era de nerăbdător să plece din casa aia. Se îmbrăcă repede cu blugii lui, fiindcă nu vroia să meargă la gară cu roba şi pelerina de vrăjitor. O să se schimbe în tren. Verifică din nou lista cu cele necesare pentru şcoală, văzu că nu lipseşte nimic, o văzu pe Hedwig dormind în colivia ei şi începu să măsoare camera în lung şi-n lat, în aşteptarea momentului în care se vor trezi şi cei ai casei. Două ore mai târziu, geamantanul mare şi greu al lui Harry era aşezat în maşina Unchiului Vernon. Mătuşa Petunia reuşise cu greu să-l convingă pe Dudley să stea pe bancheta din spate, alături de Harry.

Porniră la drum şi ajunseră la gară, la ora zece şi jumătate. Unchiul Vernon puse bagajul lui Harry pe un cărucior şi îl împinse spre peron. Harry se gândi că acest lucru era foarte ciudat din partea Unchiul Vernon, dar se lămuri de ce, când îl văzu oprindu-se în faţa peroanelor, strâmbând din nas dispreţuitor.

— Gata, am ajuns! Peronul 9, peronul 10... Peronul tău trebuie să fie undeva, pe la mijloc... dar se pare că nu l-au construit încă, nu-i aşa? zise el batjocoritor.

Avea dreptate, fără nici o îndoială. Era plăcuţa pentru peronul 9 şi cea pentru peronul 10, dar nimic între ele.

— Succes la învăţătură, zise Unchiul Vernon, cu un zâmbet răutăcios, şi îi întoarse spatele, fără nici un alt cuvânt.

Harry întoarse capul după ei, dar maşina demarase deja. Mureau de râs, toţi trei. Harry îşi simţi gura uscată. Oare, ce să facă? Atrăgea zeci de priviri, din cauza lui Hedwig. Trebuia să întrebe pe cineva. Opri un paznic de peron, dar nu îndrăzni să întrebe de peronul 9 şi 3/4. Întrebă de Hogwarts. Dar omul nu auzise de aşa ceva. Când nu fu în stare să explice în ce parte a ţării se găsea, Harry începu să se simtă jenat de-a binelea. Omul rămase cu impresia că Harry îşi bătea joc de el. Disperat, Harry întrebă de trenul care pleca la ora unsprezece, dar paznicul îi spuse că nu pleca nici un tren la ora aceea. Paznicul se îndepărtă, bombănind ceva despre plăcerea unora de a-i face pe alţii să-şi piardă timpul. Harry se străduia din greu să nu intre în panică. După ceasul gării, mai erau zece minute până la ora de plecare a trenului. Habar n-avea ce să facă. Stătea în mijlocul gării, cu un

bagaj pe care abia îl putea clinti din loc, în mână cu o colivie cu o bufniţă înăuntru.

Probabil că Hagrid uitase să-i spună ceva, ce cărămidă trebuia ciocănită, ca în cazul Aleii Diagon. Se întrebă dacă nu era cazul să ciocănească uşor cu bagheta magică în porţiunea dintre peronul 9 şi peronul 10.

În acel moment, trecură prin spatele lui câţiva oameni şi Harry prinse câteva frânturi din ce discutau ei:

— Hm, ticsit cu Încuiaţi, desigur!

Harry se întoarse brusc şi văzu o femeie plinuţă, cu o claie de păr ca o vâlvătaie, care vorbea cu patru băieţi şi o fetiţă. Fiecare dintre cei patru băieţi avea un geamantan ca al lui şi câte o bufniţă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Harry împinse căruciorul cu geamantanul după ei. Grupul celor şase se opri şi la fel făcu şi Harry. Era suficient de aproape, ca să audă ce vorbeau.

— La ce peron? întrebă mama.

— La 9 şi 3/4, răspunse o fetiţă, şi ea cu părul roşu. Mamă, de ce nu merg şi eu la...

— Fiindcă eşti prea mică, Ginny! Percy, du-te tu primul.

Cel care părea cel mai mare dintre băieţi înaintă în spaţiul dintre cele două peroane. Harry privi cu atenţie, neîndrăznind nici măcar să clipească, să nu cumva să-i scape ceva din ce făcea băiatul. Dar tocmai atunci, un

grup de călători se îmbulzi prin faţa lui, iar băiatul dispăru ca prin minune, până să-şi dea seama Harry.

— Fred, e rândul tău, zise femeia.

— Eu nu sunt Fred, sunt George, şi mai ai tupeul să zici că eşti mama noastră! zise băiatul.

— Scuză-mă, dragul meu, spuse femeia.

— Glumeam şi eu! Sunt Fred, mamă, râse băiatul şi se îndreptă spre porţiunea cu pricina.

— Grăbeşte-te, îi strigă George, fratele lui geamăn.

Şi, într-adevăr, probabil că Fred se grăbise, fiindcă Harry nu-şi dădu nici acum seama cum făcuse.

Urmă cel de-al treilea frate, care se duse până la limita peroanelor şi curând se evaporă şi el!

Habar n-avea ce să facă. Trebuia să îndrăznească. Se apropie de femeie:

— Scuzaţi-mă...

— Bună ziua, drăguţule, anul I, nu? Şi Ron este boboc! zise femeia şi arătă spre cel de-al patrulea băiat, slăbuţ şi deşirat, cu o mulţime de pistrui, cu mâini şi picioare mari şi cu nas lung.

— Da, răspunse Harry. Problema e că nu ştiu cum...

— Să intri pe peron? întrebă ea, amabilă, şi Harry aprobă din cap. Nu fi îngrijorat, tot ce ai de făcut este să te îndrepţi spre bariera dintre cele două peroane şi să înaintezi, fără să te opreşti sau să-ţi fie teamă că te loveşti. Este foarte important să nu-ţi fie frică. Dacă crezi că n-o să

reuşeşti, e mai bine s-o iei la fugă! Hai, du-te acum, înaintea lui Ron!

— Da... Bine...

Împinse căruciorul în viteză spre bariera care părea foarte solidă. Merse cu hotărâre spre ea, îmbrâncit de oamenii care se grăbeau spre peroanele 9 şi 10. Începu să alerge.

O să se lovească de ea, nu mai era nici o îndoială! Începu să alerge şi mai repede. Bariera se apropia, văzând cu ochii, dar nu mai era nimic de făcut! Căruciorul prinsese viteză şi nu mai putea fi oprit în timp util. Închise ochii, pregătindu-se de impactul cu bariera. Aştepta izbitura...

Dar nu se întâmplă nimic. Continua să alerge, fără să se lovească de nimic. Deschise ochii. O locomotivă vişinie aştepta lângă peronul înţesat de oameni, în dreptul căreia era o plăcuţă, pe care scria Expresul pentru Hogwarts. Ora 11. Harry se uită spre capătul peronului şi văzu altă plăcuţă, pe care stătea scris Peronul 9 şi 3/4. Reuşise!

Locomotiva împrăştia fum peste capetele tuturor celor adunaţi acolo, iar printre picioarele lor unduiau leneşe o mulţime de pisici. Bufniţele oamenilor priveau maiestuoase, părând să fie absente la toată acea vânzoleală şi hârşâit de bagaje.

Primele vagoane gemeau de studenţi, unii aplecaţi peste ferestre, ca să îşi ia rămas bun de la familiile lor, alţii, bătându-se pe locuri. Harry continuă să împingă căruciorul, căutând din ochi un loc liber. Trecu pe lângă un băiat cu faţa ca o lună plină, care striga disperat:

— Buni, mi-am pierdut broscuţa!

— Oh, Neville, oftă femeia. Iar?

Un băiat cu zulufi se lăsa rugat de mai mulţi copii:

— Lasă-ne să aruncăm şi noi o privire!

Băiatul ridică încet capacul unei cutii şi toţi se dădură îngroziţi înapoi, când din cutie ieşi un tentacul lung şi păros.

Harry reuşi să găsească un loc liber abia în ultimul vagon. O urcă întâi pe Hedwig şi apoi începu să împingă geamantanul în susul scărilor. Era atât de greu, că şi-l scăpă pe picior în repetate rânduri.

— Vrei să te ajut? îl întrebă unul dintre cei doi gemeni roşcaţi, care trecuse pe peron înaintea lui.

— Da, te rog mult!

— Fred, vino şi tu să ne dai o mână de ajutor!

Cu ajutorul gemenilor, Harry urcă geamantanul, punându-l într-un colţ al compartimentului.

— Mulţumesc, zise Harry, dându-şi la o parte, de pe frunte, părul rebel.

— Ce e asta? întrebă unul din gemeni, arătând spre cicatrice. Oh, nu! Eşti cumva...

— El e! Sigur că da! zise cel de-al doilea frate geamăn.

— Cine?

— Harry Potter! ziseră gemenii într-un glas.

— Oh, el..., se fâstâci Harry. Da, eu sunt!

Cei doi băieţi holbară ochii la el, iar Harry simţi cum se face roşu ca sfecla. Imediat, spre marea lui uşurare, auzi o voce care răzbătea până la compartimentul lor:

— Fred? George? Unde sunteţi?

— Aici, mami, venim acum!

Aruncând o ultimă privire spre Harry, gemenii coborâră din compartimentul lui.

Harry stătea la fereastră, pe jumătate ascuns, şi asculta tot ce vorbea familia aceea de roşcaţi. Mama scoase o batistă şi zise:

— Ron, ai ceva pe nas!

Mezinul încercă să scape cu fuga, dar ea îl prinse şi îi frecă locul murdar.

— Mamă, lasă-mă-n pace! se smulse el din mâinile mamei.

— He, he, he! râseră ceilalţi de el. Prâslea are ceva pe năsuc!

— Lăsaţi-mă şi voi în pace!

— Unde e Percy? mai întrebă mama.

— Vine îndată şi el!

Băiatul cel mai mare îşi făcu apariţia. Se schimbase deja în roba de şcoală, cu o insignă argintie, cu un P înscris pe ea.

— Nu pot să stau mult, mamă, Perfecţii au locuri rezervate în vagonul din faţă...

— Oh, făcu unul dintre gemeni, surprins la culme, eşti Perfect? De ce nu ne-ai spus şi nouă, habar n-aveam!

— Stai aşa... Parcă a spus ceva, zise celălalt geamăn. O dată...

— Ba de două ori...

— O zi întreagă...

— Ba, toată vacanţa de vară!

— Oh, ia mai terminaţi odată! zise Percy, Perfectul.

— Apropo, de ce Percy are robă nouă? întrebă unul dintre fraţii gemeni.

— Fiindcă e Perfect, de-aia! zise mama cu mândrie. Bine, la revedere, dragul meu! Succes şi trimite-mi şi mie o bufniţă, când ajungeţi acolo!

Îl sărută pe obraz, iar Percy se îndepărtă. Mama se întoarse spre gemeni.

— Acum, voi doi... Dacă primesc vreo bufniţă cu vestea că aţi aruncat în aer vreo toaletă sau...

— Să aruncăm în aer o toaletă? N-am făcut niciodată aşa ceva!

— Dar e o idee excelentă, mamă! Mulţumim!

— Nu e nimic de râs! îi mustră ea. Şi să aveţi grijă de Ron!

— Nici o grijă, piciul e în siguranţă cu noi!

— Nu vă mai grozăviţi atât! îi repezi Ron, cu nasul încă roşu acolo unde îl frecase mama lui cu batista.

— Mamă, ghici pe cine am văzut în tren!

Harry se trase şi mai pe spate, ca să nu fie văzut.

— Îţi aminteşti de băiatul acela cu părul negru, care era lângă noi pe peron? Ştii cine e?

— Cine?

— Harry Potter!

Vocea fetiţei răzbătu până la Harry:

— Oh, mami, hai în compartiment, să-l văd şi eu! Te rog!

— L-ai văzut deja, Ginny. Bietul băiat, doar nu e un exponat de la grădina zoologică, să se zgâiască toată lumea la el! Chiar el era, Fred? De unde ştii?

— L-am întrebat! I-am văzut cicatricea. E chiar ca un fulger!

— Bietul de el! Chiar mă întrebam cum de e singur. A întrebat aşa de politicos unde e peronul...

— Lasă asta, ce crezi, îşi aminteşte cum arată Ştim-Noi-Cine?

— Nu cumva să-l întrebaţi aşa ceva! Să nu îndrăzneşti, Fred! Nu trebuie să i se amintească de asta chiar din prima zi de şcoală!

— Bine, bine, nu-ţi ieşi aşa tare din papuci! Se auzi fluierul locomotivei.

— Grăbiţi-vă, le spuse mama şi cei trei băieţi se năpustiră pe scările trenului.

Scoaseră capetele la fereastră şi îşi luară din nou rămas bun. Micuţa Ginny începu să plângă.

— Ginny, nu mai plânge, o să-ţi trimitem un cârd de bufniţe!

— Şi un scaun de WC!

— George! îl mustră mama.

— Glumeam, mamă!

Trenul se puse în mişcare. Harry o văzu pe mama băieţilor, făcându-le cu mâna, şi pe Ginny, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, alergând să ţină pasul cu trenul, până când acesta prinse viteză. Atunci, se opri şi le făcu şi ea cu mâna. Harry le urmări cu privirea, pe mamă şi pe fetiţa ei, până ce trenul făcu o cotitură. Casele zburau prin faţa ferestrei compartimentului. Inima lui Harry fu inundată de o mare bucurie. Nu ştia către ce se îndrepta, dar, cu siguranţă, nu putea fi mai rău decât ce lăsa în urmă. Uşa compartimentului se dădu de perete şi unul dintre roşcaţi îşi făcu apariţia.

— Stă cineva aici? întrebă el, arătând spre locul din faţa lui Harry. Nu mai găseşti un loc nicăieri!

Harry clătină din cap şi băiatul se aşeză. Aruncă o privire furişă spre Harry, apoi se uită repede pe fereastră, ca şi când asta făcuse de când se aşezase. Harry văzu că roşcatului încă nu-i dispăruse pata neagră de pe nas.

— Hei, Ron, aici erai? întrebară gemenii, băgând capul pe uşă.

— Noi mergem spre mijlocul trenului, Lee Jordan a adus cu el un păianjen uriaş!

— Bine, mormăi Ron.

— Harry, dar nu ne-am prezentat. Suntem Fred şi George Weasley, iar el e Ron, fratele nostru. Ne vedem mai târziu!

— La revedere, spuseră Harry şi Ron.

Uşa se trânti cu putere în urma gemenilor.

— Chiar eşti Harry Potter? întrebă Ron, parcă nevenindu-i să creadă.

Harry aprobă din cap.

— Bine, credeam că e una dintre glumele lui George şi Fred. Şi chiar ai..., spuse Ron, arătând la frunte.

Harry îşi dădu la o parte ciuful de pe frunte, lăsând să i se vadă cicatricea. Ron tresări la vederea ei.

— Deci, asta i se datorează lui Ştim-Noi-Cine?

— Da, dar nu-mi amintesc.

— Nu-ţi aminteşti chiar nimic?

— Nu, în afară de o lumină verzuie...

— Uau! spuse Ron cu admiraţie.

Ron se holbă la Harry, iar apoi, ca şi cum abia atunci îşi dădea seama ce făcea, îşi întoarse repede privirea spre fereastră.

— În familia ta, toţi sunt vrăjitori? întrebă Harry, care îl găsea pe Ron tot atât de interesant.

— Păi, aşa cred... Parcă mami are un văr de-al doilea care e contabil, dar nu vorbim niciodată despre el.

— Deci, tu trebuie să ştii multe trucuri până acum... Familia Weasley era cu siguranţă una dintre acele familii de vrăjitori cu tradiţie, despre care vorbea băiatul palid de la magazinul din Aleea Diagon.

— Am auzit că ai trăit printre Încuiaţi. Cum erau?

— Groaznici! Ei, nu chiar toţi, dar Mătuşa, unchiul şi vărul meu, da! Ce n-aş da să am şi eu trei fraţi vrăjitori!

— Cinci! murmură Ron şi nu părea prea fericit. Sunt al şaselea din familia noastră care merge la Hogwarts. S-ar putea spune că am câteva modele de urmat. Bill şi Charlie au absolvit deja, Bill era şef de promoţie, iar Charlie era căpitanul echipei de Vâjthaţ. Percy a devenit Perfect. Fred şi George fac o mulţime de pozne, dar au şi ei note bune şi toată lumea îi consideră foarte simpatici. Toţi, în afară de mine! Orice fac eu, n-are importanţă, fiindcă ei au făcut-o înaintea mea! Nu e aşa bine să ai cinci fraţi. Eu port robele lui Bill, mie mi se dă vechea baghetă magică a lui Charlie şi fostul şobolan al lui Percy...

Ron băgă mâna în buzunar şi scoase un şobolan grăsuţ, care dormea buştean.

Îl cheamă Pungaşul, dar acum nu mai e bun de nimic, abia dacă se mai trezeşte, din când în când. Percy a primit o bufniţă de la tata, dar nu şi-au mai putut permite să..., adică, eu am primit şobolanul!

Urechile lui Ron se înroşiră puternic, spusese prea multe. Îşi îndreptă privirea spre fereastră. Lui Harry nu i se părea ceva atât de groaznic să nu-ţi poţi permite să cumperi o altă bufniţă, el nu avusese deloc bani până luna trecută. Îi spuse lui Ron toate astea, cum trebuise el să poarte hainele vechi ale lui Dudley şi cum nu primise niciodată până atunci un cadou mai deosebit de ziua lui de naştere. Toate astea părură să-l mai binedispună pe Ron.

— Iar până nu mi-a spus Hagrid, habar n-am avut că sunt vrăjitor, ce fel de părinţi am avut sau despre Cap-de-Mort...

Ron tresări speriat.

— Ce-ai păţit? întrebă Harry.

— I-ai pronunţat numele lui Ştim-Noi-Cine! zise Ron, pe de o parte speriat, pe de alta, impresionat. Credeam că tu, mai mult ca oricine...

— N-am vrut s-o fac pe grozavul sau mai ştiu eu ce... Până de curând, n-am ştiut că evitaţi să-i pronunţaţi numele... Oh, mai am atâtea de învăţat! Pariez, spuse el, exprimându-şi pentru prima oară temerea cu glas tare, că o să fiu cel mai slab din clasă!

— Nu-ţi face griji! Sunt o mulţime care vin din familii de Încuiaţi şi învaţă totul, foarte repede.

În timp ce vorbeau, trenul părăsise Londra. Treceau cu viteză prin câmpiile unde păşteau turme de vaci de lapte şi oi. Tăcură o clipă, privind câmpiile mănoase.

Pe la douăsprezece şi jumătate, se auzi ceva pe coridor şi o femeie îşi făcu apariţia:

— Nu vi s-a făcut foame, drăguţilor?

Harry, care nu mâncase nimic acasă, sări repede în picioare, dar Ron se înroşi iar până în vârful urechilor şi mormăi că el avea sandviciuri. Harry ieşi pe coridor. Nu avusese niciodată banii lui, aşa că acum era gata să-i cumpere femeii toate dulciurile pe care le avea. Femeia nu avea dulciurile pe care le ştia el, dar avea gumă de mestecat „Vampir”, broscuţe de ciocolată, prăjituri în formă de ceaun, baghete de zahăr ars şi tot felul de alte ciudăţenii. Ca să guste din toate, Harry cumpără o mulţime de dulciuri de la vânzătoare, pentru care plăti unsprezece stecli de argint şi şapte cnuţi de bronz.

Ron holbă ochii, când Harry aduse tot ce cumpărase în compartiment şi le trânti pe un loc liber.

— S-ar părea că eşti tare flămând!

— Ah, mor de foame, zise Harry, muşcând dintr-o plăcintă de dovleac.

Ron scoase un pacheţel cu patru sandviciuri şi îl despături. Luă un sandvici şi spuse cu năduf:

— Întotdeauna uită că nu-mi place carnea de vacă!

— Dă-mi mie sandviciul şi ia şi tu ceva de aici! îl îndemnă Harry, îmbiindu-l cu nişte pateuri.

— N-o să-ţi placă, zise Ron. N-are nimic deasupra... Ştii, mama s-a grăbit, doar suntem atâţia...

— Haide, ia ceva de aici, zise Harry, bucuros că are şi el ceva să împartă cu alţii.

Ce sentiment plăcut, că putea să împartă cu Ron toate bunătăţile pe care le cumpărase. De-acum, sandviciurile zăceau uitate pe undeva...

— Ce sunt astea? îl întrebă Harry pe Ron, arătându-i nişte broscuţe de ciocolată. Sper că nu sunt broaşte adevărate, nu?

Avea sentimentul că nimic nu l-ar mai fi putut mira.

— Nu, spuse Ron, dar vezi ce poză este înăuntru. Îmi lipseşte Agrippa.

— Cine?!?

— Oh, sigur că da, n-ai de unde să ştii. Broscuţele de ciocolată au poze înăuntru, pe care le colecţionezi, cu vrăjitoare faimoase şi vrăjitori celebri. Deşi am cam cinci sute, n-am nici poza lui Agrippa, nici a lui Ptolemeu.

Harry îşi desfăcu ciocolata şi înăuntru găsi poza unui bărbat cu ochelari în formă de semilună, cu nas lung şi păr argintiu, cu barbă şi mustaţă. Sub poză stătea scris Albus Dumbledore.

— Aşadar, aşa arată Albus Dumbledore! zise Harry.

— Nu-mi spune că nu l-ai mai văzut până acum, se minună Ron. Dă-mi şi mie una, te rog, poate dau de Agrippa. Mulţumesc.

Harry întoarse poza pe dos şi citi:

Albus Dumbledore, directorul Şcolii de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, considerat de majoritatea drept cel mai mare vrăjitor al timpurilor moderne, este faimos mai ales pentru victoria sa asupra cruntului vrăjitor, Grindewald, în 1945, pentru descoperirea celor douăsprezece reţete de folosire a sângelui de dragon şi pentru lucrările sale de alchimie, împreună cu partenerul său, Nicolas Flamel. Profesorului Albus Dumbledore îi place muzica de cameră şi jocul de popice cu zece popice.

Harry întoarse poza pe dos şi văzu cu stupoare că faţa profesorului Albus Dumbledore dispăruse.

— Nu mai e!

— Doar nu te aşteptai să rămână aici la nesfârşit, zise Ron. Are atâtea treburi, dar se reîntoarce el, nici o grijă. N-a fost să fie, am găsit-o iar pe Morgana. Am vreo şase poze cu ea… O vrei tu? Ar trebui să începi şi tu să colecţionezi.

Ochii lui Ron rămaseră fixaţi pe grămada de broscuţe de ciocolată, de-abia aşteptând să le desfacă el sau Harry.

— Mai ia, îl invită Harry. În lumea Încuiaţilor, oamenii stau nemişcaţi în fotografii.

— Da? Nu se mişcă deloc? Tare ciudat!

Harry observă că Albus Dumbledore se reîntorsese în poză şi schiţa un zâmbet. Ron era mai interesat să mănânce ciocolata, decât să se uite la chipurile de vrăjitori şi vrăjitoare celebre, dar Harry nu-şi putea desprinde privirile de la ei. În curând avea, pe lângă Albus Dumbledore şi Morgana, pe Hengist de Woodcroft, Alberic Grunnion, Circe, Paracelsus şi Merlin. Îşi desprinse cu greu ochii de la druida Cliodna, care se scărpina la nas, şi deschise o pungă de „Boabe de fasole cu toate aromele”.

— Ai grijă cu ele, îl avertiză Ron, chiar că sunt cu toate aromele, de la ciocolată, mentă şi marmeladă, la spanac, ficat şi caltaboş. Lui George i s-a făcut rău, odată, de la un astfel de amestec!

Ron luă o boabă de fasole, muşcă un colţ şi se strâmbă:

— Puah! Ce-ţi spuneam? Anghinare!

Se distrară de minune, încercând boabele de fasole.

Harry dădu de unele cu gust de pâine prăjită, nucă de cocos, căpşună, curry, iarbă, cafea, sardine, ba chiar fu aşa de curajos şi gustă şi o boabă de culoare neagră, pe care Ron o ocolise, şi care se dovedi a avea gust de ardei iute!

Peisajul care defila acum prin faţa ferestrei devenise mai sălbatic. Câmpiile netezi fuseseră înlocuite cu păduri şi râuri întortochiate sau dealuri împădurite.

Se auzi un ciocănit la uşă şi băiatul cu faţa rotundă, pe care Harry îl remarcase pe peron, intră în compartiment. Avea ochii plini de lacrimi.

— Nu vă supăraţi, suspină el, n-aţi văzut cumva broscoiul meu? L-am pierdut... Mereu dispare de lângă mine!

— Lasă, că vine el înapoi! îl consolă Harry.

— Da, poate, zise trist băiatul. Dacă îl vedeţi...

— Nu ştiu de ce o fi aşa de necăjit, zise Ron. Ce n-aş da eu să-l pierd pe Pungaşul, să nu mă fac de râs cu el!

Şobolanul dormea liniştit în poala lui Ron.

— Parcă ar fi mort, zise Ron cu dezgust. Am încercat să-l fac alb, ca să fie mai interesant, dar nu mi-a ieşit... Să-ţi arăt şi ţie...

Răscoli în bagajele sale şi scoase o baghetă magică, tare nostimă. Era sculptată din loc în loc, iar la un capăt sclipea ceva alb.

— E veche, aproape i-a ieşit părul de unicorn... În fine, asta este...

Tocmai ridicase bagheta, când uşa de la compartiment se deschise şi băiatul cu faţa rotundă îşi făcu iar apariţia. Nu mai era singur, ci însoţit de o fetiţă. Ea îşi pusese deja roba de şcoală.

— A văzut cineva broscoiul? Neville iar l-a pierdut! zise ea. Avea o voce autoritară, o claie de păr castaniu şi nişte dinţi ca nişte lopeţi.

— I-am spus că n-am văzut-o, răspunse Ron, dar fata nu-l mai asculta.

Văzuse bagheta în mâna lui şi zise:

— Aaa, faci vrăji? Să vedem! zise ea şi se aşeză.

— Bine..., spuse Ron, cam fâstâcit. Îşi drese glasul şi începu:

— Raze blânde de soare, puf de păpădie şi nalbă, daţi-i şobolanului ăstuia bleg, culoarea albă!

Agită bagheta, dar... nimic! Pungaşul dormea mai departe, fără nici o grijă.

— Eşti sigur că asta e vraja? întrebă fata. N-a ieşit nimic! Eu am încercat nişte vrăji simple, ca să exersez, şi mi-au ieşit toate! Nimeni din familia mea nu se pricepe la magie, dar m-am bucurat foarte tare când am primit invitaţia pentru Hogwarts, e cea mai bună şcoală de vrăjitori! Am învăţat toate cărţile pe dinafară, sper să fie de ajuns! Eu mă numesc Hermione Granger, dar pe voi, cum vă cheamă?

Fata spusese toate acestea dintr-o singură suflare. Harry îl privi pe Ron şi înţelese, spre marea lui uşurare, că nici el nu citise cărţile de şcoală.

— Mă numesc Ron Weasley, murmură băiatul.

— Iar eu, Harry Potter! zise şi Harry.

— Adevărat? Ştiu totul despre tine, desigur, am citit chiar lecturi suplimentare. Numele tău apare în „Istoria magiei moderne”, în „Înflorirea şi decăderea Magiei Negre” şi în „Mari vrăjitorii ale secolului XX”.

— Da? întrebă Harry, uluit.

— Chiar nu ştii? Dacă eram în locul tău, aş fi citit absolut tot ce s-a scris despre mine! spuse Hermione. Ştiţi

în ce casă o să fiţi? Am iscodit peste tot şi se pare că o să fiu la Cercetaşi, cea mai bună, se pare. Am auzit că însuşi profesorul Albus Dumbledore a fost în casa asta, dar se pare că şi Ochi-de-Şoim este foarte bună. Mă duc să mai caut broasca, împreună cu Neville, iar voi ar trebui să vă puneţi robele, nu mai avem mult.

Hermione plecă, luându-l cu ea şi pe băiatul care îşi pierduse broasca.

— Să pic în orice casă, numai cu ea, nu! spuse Ron cu năduf. Să mai am încredere în George! El mi-a spus vraja asta! Ştia prea bine că n-o să funcţioneze!

— În ce case sunt fraţii tăi? întrebă Harry.

— La Cercetaşi, răspunse Ron şi tristeţea păru să-l copleşească iar. Şi mama şi tata au fost în aceeaşi casă. Nu ştiu ce or să spună dacă nu pic şi eu la Cercetaşi... Cred că nici Ochi-de-Şoim nu e o casă de lepădat, dar parcă văd că o să nimeresc la Viperini.

— Asta e casa în care a fost Cap-de... ăăă... Ştim-Noi-Cine?

— Da, răspunse Ron, amărât.

Se lăsă pe scaun, descurajat de tot.

— Vezi? Pungaşul are vârfurile mustăţilor puţin mai deschise, zise Harry, sperând să-i mai alunge lui Ron gândurile negre. Şi ce fac fraţii tăi după ce au absolvit şcoala?

Harry se întreba care ar putea fi profesia unui vrăjitor...

— Charlie a plecat în România, ca să studieze vampirii şi dragonii, iar Bill, în Africa, trimis de Banca Gringotts, spuse Ron. Ai auzit despre Gringotts? A scris şi în „Profetul Zilei”, dar probabil că tu erai la Încuiaţi, pe atunci. Au încercat să o jefuiască...

— Da? Şi ce s-a întâmplat? întrebă Harry, foarte curios.

— Nimic! De aceea e aşa de curios, hoţii n-au fost prinşi! Tatăl meu spune că trebuie să fi avut de partea lor un vrăjitor foarte puternic, care practică Magia Neagră, altfel n-ar fi putut nici măcar să se apropie de seiful central. Dar ce e şi mai curios e că hoţii n-au luat nimic! În cazuri de-astea, oamenii sunt foarte speriaţi, imediat gândindu-se ca nu cumva Ştim-Noi-Cine să aibă vreun amestec.

Harry se gândi câteva clipe la tot ce auzise. Nu ştia cum se făcea, dar, de fiecare dată când se întâmpla să fie pomenit Ştim-Noi-Cine, i se strecura o nelinişte în suflet. Bănuia că asta era urmarea faptului că începea să se integreze în lumea magiei, dar se simţea de o mie de ori mai bine atunci când pronunţa numele adevărat al lui Cap-de-Mort.

— Cu care echipă de Vâjthaţ ţii? îl întrebă Ron.

— Păi... nu cunosc nici una, mărturisi Harry, ruşinat.

— Cum?!? se miră Ron, neştiind ce să mai creadă. E cel mai frumos joc din lume!

Şi se entuziasmă explicându-i totul despre jocul cu patru mingi, de la poziţiile fiecăruia din cei şapte jucători, până la descrierea celor mai frumoase meciuri, la care

fusese împreună cu fraţii lui. Îi spuse chiar şi ce fel de coadă de mătură şi-ar cumpăra, dacă ar avea bani. Ron ajunsese în culmea încântării, vorbind despre fel de fel de faze ale meciurilor, când uşa compartimentului se deschise. De data asta, nu mai era nici băiatul care îşi pierduse broasca, nici Hermione Granger.

În compartiment intrară trei băieţi, iar Harry îl recunoscu pe băiatul palid din magazinul doamnei Malkin. Se uită la Harry cu mult mai mult interes, ca atunci, în magazinul din Aleea Diagon.

— E adevărat? întrebă el. Se spune prin tot trenul că tu eşti Harry Potter. Aşa e?

— Da, spuse Harry şi privi şi spre ceilalţi doi băieţi.

Amândoi erau solizi şi aveau o înfăţişare răutăcioasă. De o parte şi de alta a băiatului palid, păreau adevărate gărzi de corp.

— El e Crabbe şi el, Goyle, zise băiatul palid, urmărind privirea lui Harry, iar numele meu este Reacredinţă, Draco Reacredinţă!

Ron tuşi puţin ca să-şi ascundă zâmbetul. Draco îl privi rece.

— Ce, ţi se pare că am un nume caraghios? Nu mai e nevoie să întreb cine eşti tu, zise el dispreţuitor, tata mi-a spus deja că toţi cei din familia Weasley au părul roşu, pistrui şi mult mai mulţi copii decât îşi pot permite!

Draco se reîntoarse spre Harry.

— O să afli în curând că unele familii de vrăjitori sunt mai bune, decât... altele, zise el, cu un aer superior, şi atunci o să-ţi alegi mai cu grijă prietenii! Te pot ajuta eu, dacă vrei...

Întinse mâna spre Harry, dar acesta nu schiţă nici o mişcare.

— Îmi pot da şi eu seama foarte bine cine îmi poate fi prieten şi cine nu, zise Harry cu răceală.

Draco nu se înroşi, fiindcă tenul nu-i permitea acest lucru, dar faţa îi căpătă o nuanţă roz.

— Dacă aş fi în locul tău, aş avea mai multă grijă, Potter, zise el, accentuând cuvintele. Dacă nu te porţi mai frumos, ai putea avea aceeaşi soartă ca a părinţilor tăi! Nici ei n-au ştiu să aprecieze ce era bine pentru ei. S-au încurcat cu cei d-alde Weasley sau Hagrid şi văd că şi tu le calci pe urme!

Harry şi Ron săriră în picioare. Faţa lui Ron se făcuse aproape de culoarea părului.

— Ce-ai spus? Mai spune o dată! îl provocă Ron pe Draco.

— Oh, doar n-ai de gând să te baţi cu noi, nu? strâmbă Draco din nas.

— Nu, dacă ieşi imediat din compartiment, zise şi Harry, mult mai curajos decât se simţea, mai ales că văzuse prea bine că Goyle şi Crabbe erau de departe mai solizi ca ei.

— Dar noi n-avem de gând să facem aşa ceva, nu-i aşa, băieţi? Ne-am mâncat mâncarea şi parcă tot am mai avea chef de ceva!

Goyle se întinse spre broscuţele de ciocolată de lângă Ron. Ron se opuse, dar de-abia îl atinse puţin pe Goyle, că acesta scoase un urlet înfricoşător.

Pungaşul stătea atârnat de degetul lui Goyle, după ce îşi înfipsese colţii ascuţiţi şi în genunchiul lui. Crabbe şi Draco se dădură înapoi, în timp ce Goyle îl învârti pe şobolan, urlând şi drăcuind, după care îl azvârli în fereastră. Cei trei ieşiră imediat din compartiment, poate fiindcă crezuseră că mai mişunau şi alţi şobolani printre dulciuri sau pentru că auziseră paşi pe coridor. În clipa următoare, în compartiment intră ca o vijelie Hermione Granger.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, văzând dulciurile răspândite pe podea şi şobolanul, ţinut de coadă de Ron.

— Cred că e ameţit de lovitură, spuse Ron, privindu-l cu atenţie. Nu! Nu pot să cred, a adormit iar!

Şi, într-adevăr, bătrânul şobolan adormise.

— Te-ai mai întâlnit cu Draco?

Harry îi povesti discuţia avută cu acesta în magazinul din Aleea Diagon.

— Am auzit de familia Reacredinţă. Membrii ei sunt printre primii care au fugit să ni se alăture, după ce Ştim-Noi-Cine a dispărut. Se spune că sunt blestemaţi, dar tata nu crede lucrul acesta. Zice că nimeni n-are nevoie de vreo scuză, ca să treacă de partea Răului.

Ron se întoarse spre Hermione şi o întrebă:

— Doreşti ceva de la noi?

— Puneţi-vă robele, l-am întrebat pe mecanic şi mi-a spus că ajungem în curând. Sper că nu V-aţi bătut cu ei, aţi avea necazuri înainte de a ajunge la Hogwarts.

— Pungaşul s-a luptat cu ei, nu noi, zise Ron, încruntându-se la ea. Eşti aşa bună să ieşi pe culoar, până ne schimbăm?

— Bine, plec. Am venit la voi, fiindcă ceilalţi se poartă atât de copilăreşte. Se aleargă pe culoar şi câte altele, spuse ea jignită. Apropo, şi tu ai o pată neagră pe nas, ştiai?

Ron privi în urma ei, în timp ce Harry se aplecă pe fereastră. Se făcea întuneric. Se puteau vedea munţi şi păduri, sub un cer purpuriu. Trenul încetinise.

Harry şi Ron îşi îmbrăcară robele lungi şi negre. A lui Ron era cam scurtă şi i se vedea marginea pantalonilor pe dedesubt.

O voce răsună pe culoar:

— În cinci minute, ajungem la Hogwarts! Vă rugăm să vă lăsaţi bagajele în tren, va veni cineva să le ducă la castel!

Lui Harry i se strânse stomacul de emoţie, iar Ron păli pe sub pistrui. Îşi băgară în buzunare dulciurile rămase şi se amestecară în mulţimea care se înghesuia pe coridoare.

Trenul începu să frâneze şi apoi se opri de tot. Elevii se îmbulzeau să coboare pe un peron mic, îngust şi foarte întunecat. Harry se înfioră de aerul rece al nopţii. Apoi, se văzu un felinar, bălăbănindu-se peste capetele mulţimii şi o voce anunţă:

— Cei din primul an! Anul întâi! Harry, e totul în regulă? întrebă Hagrid, căci el era omul cu felinarul. Hai cu mine. Mai sunt pentru anul întâi? Toţi ce-i din primul an de studiu să vină după mine!

Alunecând şi împiedicându-se la tot pasul, copiii îl urmară pe Hagrid, pe o cărare abruptă. Era aşa de întuneric în jurul lor, încât Harry se gândi că pe margini trebuiau să fie copaci înalţi. Nimeni nu vorbea. Numai băiatul care pierduse broasca îşi trase nasul de vreo câteva ori.

— Imediat ce dăm colţul, o să vedeţi castelul, îi anunţă Hagrid peste umăr.

Din toate părţile se auzi un „Ooooh!”

Deodată, pe de o parte a cărării, observară un lac foarte întins şi întunecat. De partea cealaltă a lacului, sus, pe un vârf de munte, cu ferestrele strălucind alături de stelele de pe cer, se înălţa un castel impunător, cu o mulţime de turnuri şi creneluri.

— Nu mai mulţi de patru într-o barcă! le zise Hagrid, arătându-le un şir de bărci, aliniate la mal.

Harry şi Ron fură urmaţi în barcă de Neville şi Hermione.

— S-a urcat toată lumea? întrebă Hagrid, aşteptă puţin şi dădu semnalul de plecare.

Toate bărcile porniră în acelaşi timp, alunecând pe lacul neted ca oglinda. Toţi erau tăcuţi, privind măreţul castel din vârful muntelui.

— Aplecaţi capul! strigă Hagrid, când ajunseră aproape. Toţi plecară capetele, iar bărcile îi duseră printr-o perdea de iederă, care ascundea o intrare pe faleză. Fură purtaţi apoi printr-un tunel întunecos, care părea să ducă undeva, pe sub castel, până ce ajunseră la un fel de port subteran, unde coborâră, pe roci şi pietre de râu.

— Ce-i asta? A cui e broscuţa? întrebă Hagrid, care controlase bărcile în urma lor.

— Trevor! strigă Neville, fericit, întinzând mâinile. Urmându-l îndeaproape pe Hagrid, trecură printr-un

tunel în stâncă, ajungând, în sfârşit, pe o pajişte cu iarbă moale şi umedă, chiar în umbra castelului.

Suiră nişte trepte de piatră şi se opriră în faţa unei uşi mari, din stejar masiv.

— Sunteţi toţi? Tu, de colo, n-ai pierdut iar broscuţa?

Hagrid ridică un pumn uriaş şi bătu de trei ori în uşa grea a castelului.

Capitolul VII

Uşa se deschise imediat şi în faţa lor apăru o vrăjitoare cu părul negru, cu pelerină de culoarea smaraldului. Avea o înfăţişare severă şi lui Harry îi trecu imediat prin cap că femeia nu părea aşa uşor de păcălit.

— Anul întâi, profesoara McGonagall, făcu Hagrid prezentările.

— Mulţumesc, Hagrid, îi preiau eu de aici.

Deschise uşa larg. În faţa lor, se deschidea un hol aşa de mare, că ar fi încăput întreaga locuinţă a familiei Dursley în el şi tot ar mai fi rămas loc. Zidurile de piatră erau luminate de torţe în flăcări, asemănătoare celor de la Gringotts. Tavanul era atât de sus, că nici nu-l putea vedea, iar în faţă se vedeau nişte trepte superbe, de marmură, care duceau la celelalte etaje.

O urmară pe profesoară pe lespezile de piatră şi Harry auzi murmure, venind de undeva, dintr-o încăpere din dreapta. Profesoara McGonagall îi conduse într-o cameră goală. Se înghesuiră unii în alţii, mult mai aproape decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, şi aşteptară emoţionaţi.

— Bine aţi venit la Hogwarts, le ură ea. Banchetul în onoarea voastră o să înceapă în curând, dar, înainte de a vă ocupa locurile în Marea Sală, o să fiţi conduşi în camerele voastre. Operaţiunea de sortare este foarte dificilă şi importantă, deoarece veţi fi ca o mare familie cât timp veţi studia aici. Veţi face parte dintr-o casă, unde veţi învăţa împreună, veţi dormi în dormitorul casei respective

si vă veţi petrece timpul liber tot acolo şi tot împreună. Cele patru case sunt: Cercetaşii, Astropufii, Ochi-de-Şoim şi Viperinii. Fiecare casă are istoria ei şi fiecare a produs vrăjitori şi vrăjitoare de seamă. Cât veţi sta aici, prin strădaniile voastre, casa va primi puncte şi orice încălcare a vreunei reguli vă va face să pierdeţi puncte. La sfârşitul anului, casa care are mai multe puncte primeşte Cupa Caselor, o mare onoare pentru oricine. Sper să faceţi cinste casei din care veţi face parte. Ceremonia de sortare va începe în câteva momente. Purtaţi-vă cum trebuie până vă vine rândul!

Ochii ei zăboviră o clipă asupra pelerinei lui Neville, care nu era prinsă cum trebuie, şi asupra petei de pe nasul lui Ron. Harry îşi netezi nervos părul.

— Mă întorc imediat. Aşteptaţi în linişte, vă rog! Profesoara McGonagall părăsi încăperea, iar Harry îşi înghiţi nodul din gât.

— Şi cum ne sortează? îl întrebă Harry pe Ron.

— Probabil că au vreun fel de test, îşi dădu cu părerea Ron. Fred spune că doare rău, dar cred că îşi bătea joc de mine.

Inima lui Harry se strânse cu durere. Test? Şi în faţa întregii şcoli? Dar el nu ştia nici un fel de vrăji! Ce-o să facă? Nu se aşteptase la aşa ceva. Privi în jur, îngrijorat, şi văzu că toţi erau îngroziţi. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt, în afară de Hermione care vorbea mult şi repede, zicând că ea ştie toate vrăjile din cartea pentru anul întâi şi întrebându-se de care o să aibă nevoie. Harry încercă să nu mai fie atent la ea. Nu fusese niciodată mai îngrijorat, nici chiar atunci când se întorsese de la şcoală

cu un bilet către Unchiul Vernon, în care se spunea cum reuşise el, nimeni nu ştia cum, să schimbe culoarea perucii profesorului şi să o facă bleu. Nu-şi mai putea dezlipi ochii de la uşă. Din clipă în clipă, urma să intre profesoara McGonagall şi avea să înceapă calvarul lui.

Se întâmplă ceva care îl făcu să sară de trei metri în aer. Din spatele lui se auziră nişte ţipete îngrozite.

— Ce se…

Dar nu mai apucă să întrebe nimic, ci scoase un sunet îngrozit. La fel făcură şi alţi câţiva din preajma lui. Apăruseră cam douăzeci de fantome, care se înşiruiseră la peretele din spate. Sidefii şi uşor transparente, începură să traverseze camera, abia aruncându-le vreo privire celor din anul întâi. Păreau să se contrazică în legătură cu ceva.

— Uită şi iartă, cum se spune. Trebuie să-i dăm o a doua şansă!

— Dragul meu, Pustnic, oare nu i-am dat lui Peeves o mulţime de alte şanse? Ştii ce prost renume avem din cauza lui şi nici măcar nu e strigoi get-beget, doar ştii! Hei, dar ce faceţi voi aici? zise una dintre fantome, observându-i într-un târziu pe cei din anul întâi.

Avea un guler înalt, plisat, şi pantaloni strânşi pe picior. Nimeni nu răspunse.

— Boboci, zâmbi dolofanul Pustnic. Aşteptaţi să vă sorteze?

Câţiva aprobară din cap.

— Sper să-i întâlnesc pe câţiva dintre voi la Astropufi, acolo am studiat eu.

— Hai, plecaţi odată, ceremonia de sortare e gata să înceapă! le repezi profesoara McGonagall şi fantomele se îndreptară spre un loc mai retras.

— Iar voi, aşezaţi-vă unul după altul şi urmaţi-mă! le spuse ea bobocilor.

Simţindu-şi picioarele ca şi cum ar fi devenit de plumb, Harry se aşeză în rând, nimerind între un băiat blond şi Ron. Ieşiră din cameră, trecură iar prin holul de la intrare şi de aici, prin nişte uşi duble, ajunseră în Marea Sală.

Harry nu şi-ar fi putut imagina niciodată un loc mai splendid! Sala era luminată de mii şi mii de lumânări care pluteau în aer, deasupra celor patru mese lungi, la care şedeau toţi ceilalţi studenţi de la Hogwarts. Pe masă se aflau farfurii şi pahare de aur, sclipitoare. La un capăt al sălii se afla o altă masă, mult mai lungă, la care stăteau profesorii.

Şirul se opri. McGonagall îi condusese în aşa fel, încât acum stăteau în faţa studenţilor din anii mai mari, iar în spate, se aflau profesorii. Zeci de chipuri îi priveau, părând felinare tremurătoare, în lumina lumânărilor. Împrăştiate ici şi colo, printre studenţi, fantomele sclipeau ca argintul. Ca să nu mai vadă privirile acelea aţintite asupra lui, Harry îşi ridică ochii spre un tavan, îmbrăcat în catifea neagră, cu puzderie de stele brodate. O auzi pe Hermione, şoptind lângă el:

— Nu e bine să arate ca cerul de afară, e de rău augur, aşa am citit în „Hogwarts. Scurtă istorie”.

Îţi venea foarte greu să crezi că exista un tavan şi că acea sală nu se deschidea direct spre văzduh.

Harry îşi lăsă iar privirile în jos, în momentul în care profesoara McGonagall puse un taburet în faţa şirului, iar pe el, un joben de magician. Jobenul era tocit şi peticit, foarte murdar. Mătuşa Petunia nu l-ar fi acceptat în casă.

Poate că trebuie să încerce să scoată un iepuraş din el, se gândi Harry, îngrozit. Văzând că toţi îşi fixaseră privirile pe joben, se uită şi el ţintă acolo.

Câteva secunde, se lăsă o tăcere de moarte. Apoi, jobenul se mişcă. I se desprinse o panglică de la margine, ca şi cum ar fi fost o gură deschisă, şi jobenul începu să cânte:

S-ar putea să nu fiu deloc arătos,

Dar nu vă încredeţi în ce vedeţi,

Vă promit să dispar din lume,

De-ntâlniţi unul mai isteţ ca mine!

Eu sunt faimosul joben de sortare

În case, la şcoala faimoasă,

Şi, vai, cum întrec în splendoare

O pălărie, mult prea frumoasă!

N-aveţi nimic în cap, cum bine se vede,

Isteţul joben de sortare o ştie prea bine,

Hai, încercaţi-mă toţi, cât mai repede,

În ce case veţi fi, să vă zic, în fine.

Bravi Cercetaşi de veţi fi,

Cu inimi curate şi mari,

Veţi şti prin curaj şi nobleţe

Să uimiţi multe alese feţe.

Astropufi, dacă sunteţi,

Credincioşi, buni şi drepţi,

Harnici, răbdători şi cinstiţi,

Preţuiţi veţi fi şi iubiţi.

Dacă minţea vă e bine pregătită

Cu multă dorinţă de carte şi ştiinţă,

La Ochi-de-Şoim eşti bine venit

De toţi cei ca tine, aici însoţit.

Sau la Viperini, nu-i rău nici aici,

Prieteni la toartă cu alţi grămătici,

Isteţi, iscusiţi, prefăcuţi şi tare şireţi,

La voi, orice mijloc e bun, să răzbiţi.

Încercaţi-mă, nu vă temeţi,

Şi de mine nu vă feriţi,

Căci eu, oricine şi orice ar zice,

Gândesc şi sortez bine, amice!

Toată lumea izbucni în aplauze, de îndată ce jobenul încetă să cânte. Se înclină către cei de la mese şi rămase iar nemişcat şi tăcut.

— Deci, asta era! Trebuie să încercăm jobenul, îi şopti Ron lui Harry. Îl omor pe Fred, spunea ceva despre o înfruntare cu un strigoi.

Harry zâmbi, oarecum mai liniştit, dar tare ar fi vrut să nu fie nevoit să încerce jobenul în faţa atâtor ochi! Se părea că jobenul ştia o mulţime de lucruri şi Harry nu se simţea în acel moment nici brav, nici deştept, nici isteţ, nici şiret. Ce bine ar fi fost dacă jobenul amintea şi despre o casă a celor nu prea siguri pe ei, aia i s-ar fi potrivit, cu siguranţă.

Profesoara McGonagall înaintă, cu un sul de pergament în mână.

— Când vă strig numele, probaţi jobenul, stând pe taburet, pentru a fi sortaţi în casele voastre. Abbot, Hannah! strigă ea.

O fetiţă, rozalie la faţă, cu nişte codiţe blonde, ieşi din rând, îşi puse jobenul pe cap şi se aşeză pe taburet. Acesta îi căzu peste ochi. După o mică pauză...

— Astropufi! strigă jobenul.

La masa din dreapta izbucniră urale şi aplauze, iar Hannah se duse să se aşeze lângă colegii ei, Astropufii.

Harry observă că Pustnicul, fantoma durdulie, se îndreptă vesel spre fetiţă.

— Bones, Susan! anunţă iar profesoara McGonagall.

— La Astropufi! zise jobenul, iar Susan se aşeză lângă Hannah.

— Boot, Terry!

— Ochi-de-Şoim!

Fu rândul mesei a doua din stânga să bată din palme. Mai mulţi se ridicară să dea mâna cu Terry.

Brocklehurst, Mandy merse tot la masa celor de la Ochi-de-Şoim, dar Brown, Lavander fu prima de la Cercetaşi, iar masa acestora izbucni în urale. Harry îi putu vedea pe cei doi gemeni, fraţii lui Ron, mustăcind.

Bulstrode, Milicent merse la Viperini. Poate că fusese influenţat de tot ce auzise, dar toţi de la masa Viperinilor i se părură foarte nesuferiţi lui Harry.

Începea să se simtă chiar rău. Îi era greaţă şi îşi aminti o întâmplare de la şcoala unde fusese cu Dudley. La ora de sport, se făceau echipele şi, ca de obicei, rămăsese la urmă, nu fiindcă n-ar fi fost bun, dar nimeni nu se încumeta să-l aleagă pe el, de frica lui Dudley.

— Finch-Fletchley, Justin!

— Astropufi!

Harry observă că uneori jobenul nu stătea nici un pic pe gânduri, alteori îi trebuia ceva timp să se hotărască. În cazul lui Finnigan, Seamus, băiatul de lângă Harry, cu

părul de culoarea nisipului, jobenul trebui să se gândească aproape un minut, până să-l trimită la Cercetaşi.

— Granger, Hermione!

Hermione aproape alergă spre taburet, se aşeză şi-şi trase jobenul pe cap.

— Cercetaşi! strigă jobenul.

Ron mormăi pe înfundate.

Un gând groaznic îi trecu lui Harry prin minte, ca toate gândurile care te bântuie când eşti nervos. Dacă jobenul nu-l repartizează nicăieri? Dacă o să stea acolo, cu jobenul pe ochi, clipe întregi, până ce profesoara McGonagall o să vină şi o să i-l smulgă de pe cap, admiţând că a fost o greşeală regretabilă şi o să-l trimită înapoi, la familia Dursley?

Când fu strigat, Neville Poponeaţă, băiatul care îşi tot pierdea broasca, se împiedică şi căzu, în drum spre taburet. Jobenul se gândi multă vreme, în legătură cu Neville. Când jobenul strigă: „Cercetaşi!”, de bucurie, Neville alergă la loc cu jobenul pe cap. Trebui să fugă înapoi, în hohotele de râs ale celor prezenţi, şi să-l înmâneze următorului, MacDougal, Morag. Veni şi rândul lui Draco Reacredinţă, care se îndreptă ţanţoş spre joben. De-abia îl puse pe cap, că dorinţa i se şi împlini: jobenul strigă îndată: Viperini!

Draco se îndreptă spre prietenii lui, Crabbe şi Goyle, zâmbind foarte mulţumit de el.

Nu mai rămăseseră mulţi. Moon... Nott... Parkinson... două fete gemene, Patil... şi Patil... Perks... şi apoi...

— Potter, Harry!

De-abia făcu un pas înainte, că sala se animă dintr-o dată.

— Potter? A zis Potter?

— Acel Harry Potter?

Ultimul lucru pe care îl văzu Harry, înainte să-i cadă jobenul pe ochi, fu Marea Sală, unde toţi se străduiau să-l vadă cât mai bine. În clipa următoare, se află în bezna deplină de sub joben. Aşteptă liniştit.

— Hm, zise o voce, şoptit în urechea lui. Dificil, foarte dificil... Curaj berechet, minte destulă, talent din plin şi... Oh, da, o dorinţă arzătoare să arăţi ce poţi! Interesant... Unde să te trimit?

Harry se prinse cu mâinile de taburet şi se rugă: „Doamne, nu la Viperini! Nu la Viperini!”

— Nu la Viperini, da? zise vocea. Eşti sigur? Ai toate calităţile, iar această casă te-ar putea ajuta să devii şi mai celebru! Nu? Ei bine, dacă eşti sigur, treci la... Cercetaşi!

Jobenul strigase ultimul cuvânt, pe care îl auzi toată sala! Uşurat, dar încă tremurând, se îndreptă spre masa Cercetaşilor. Fericit că nu picase la Viperini, Harry nici nu-şi dădu seama că era aclamat cu mult mai mult entuziasm faţă de toţi cei dinainte. Percy, Perfectul, se ridică şi-i strâse mâna cu putere, în timp ce gemenii Weasley strigau:

— Harry Potter e la noi! Harry Potter e la noi! Sâc! Sâc! Harry stătea vizavi de fantoma cu guler înalt şi plisat.

Fantoma îl bătu încurajator pe braţ şi Harry avu ciudata senzaţie că se cufundase într-o găleată cu apă îngheţată.

Putea acum să vadă ce mai era prin Marea Sală. La un capăt al mesei profesorilor, stătea Hagrid, care îl felicită din priviri. Harry îi răspunse la fel. La mijlocul mesei, într-un jilţ de aur, se afla Albus Dumbledore. Harry îl recunoscu imediat, doar îl văzuse pe pozele din ciocolăţile în formă de broscuţă! Părul argintiu al lui Albus Dumbledore era singurul lucru din sală, care strălucea la fel de puternic ca fantomele. Harry îl observă şi pe profesorul Quirrell, tânărul nervos pe care îl întâlnise la „Ceaunul crăpat”. Arăta tare straniu cu turbanul lui mov.

Mai rămăseseră numai trei care trebuiau sortaţi. Turpin, Lisa, care merse la Ochi-de-Şoim, după care veni rândul lui Ron. Nu mai era palid la faţă, ci se înverzise de-a binelea, de emoţie. Harry îi ţinu pumnii pe sub masă şi răsuflă uşurat, când jobenul strigă: Cercetaşi!

Harry aplaudă tare, alături de ceilalţi de la masa lor, în timp ce Ron se prăbuşea, sfârşit, pe scaunul de lângă el.

— Bravo, Ron! îi strigă Percy, în timp ce ultimul student, Zabini, Blaise, era trecut la Viperini!

Profesoara McGonagall strânse sulul la loc şi luă jobenul.

Harry se uită la farfuria lui, de aur, dar goală! Abia acum îşi dădu seama cât îi era de foame. Parcă nici nu mâncase atâtea dulciuri în tren!

Albus Dumbledore se ridică în picioare. Deschisese larg braţele şi zâmbea fericit la studenţi, ca şi cum nimic

nu-l mulţumea mai mult, decât să-i ştie pe toţi adunaţi acolo.

— Bine aţi venit la Hogwarts, şcoala de magi şi vrăjitori! Înainte de a începe banchetul, vreau să vă spun câteva cuvinte. Iată-le: Papă-lapte! Smiorcăiţi! Ciudaţi! Vicleni! Mulţumesc!

Se aşeză iar, în timp ce toată lumea aclama şi aplauda. Harry nu ştia dacă trebuie să râdă sau nu.

— E... puţin... nebun? îl întrebă Harry pe Percy.

— Nebun? Este un geniu! Cel mai iscusit vrăjitor din lume! Da, poate e un pic nebun! Vrei cartofi, Harry?

Harry căscă gura, surprins. Masa se umpluse cu tot felul de mâncăruri. Nu mai văzuse niciodată adunate pe o masă atâtea bunătăţi şi ar fi vrut să guste din toate: fripturi, de vacă, de pui, de porc şi de miel, cârnăciori, costiţă, cartofi, fierţi, copţi şi prăjiţi, budincă de orez, mazăre, morcovi, sos de friptură, ketchup şi, din cine ştie ce motiv straniu, frunze de mentă.

Nu putea spune că unchii lui l-au înfometat, dar nici nu-i dădeau voie să mănânce cât ar fi vrut şi ar fi putut el. Dudley lua întotdeauna bucăţica pe care o dorea Harry, chiar dacă i se făcea rău după aceea. Harry îşi umplu farfuria cu câte puţin din toate, în afară de frunzele de mentă, şi începu să mănânce. Totul era delicios!

— Pare formidabil, zise fantoma cu guler plisat, privind cu jind la cotletul pe care îl mânca Harry.

— Nu... poţi?

— N-am mâncat de vreo patru sute de ani, răspunse fantoma. Nu că aş avea nevoie, dar uneori mi se face poftă. Dar nu cred că m-am prezentat. Sunt Mimsy-Porpington, fantomă, cu reşedinţa în Turnul Cercetaşilor.

— Ştiu cine eşti! Mi-au povestit fraţii mei despre tine! sări Ron. Eşti Nick Aproape-Făr-de-Cap!

— Prefer să-mi spui Sir Nicolas de Mimsy, zise fantoma, cam înţepată.

Seamus Finnigan îi întrerupse:

— Cum, adică, Aproape-Făr-de-Cap?

Sir Nicolas privi dezorientat, ca şi cum discuţia lor nu se îndrepta deloc în direcţia dorită de el.

— Uite aşa! zise el iritat şi îşi dădu la o parte gulerul.

Capul i se desprinse şi îi căzu într-o parte, ţinându-se numai într-un tendon, ca într-o chingă. Era evident că cineva încercase să-l decapiteze, dar nu-şi dusese treaba la bun sfârşit. Mulţumit de şocul pe care îl produsese, Sir Nicolas îşi fixă capul la loc, în gulerul înalt, şi zise:

— Deci, noi Cercetaşi! Sper că o să ne ajutaţi să câştigăm Campionatul Caselor din anul acesta! A trecut cam mult timp de când casa noastră n-a mai câştigat. Viperinii au câştigat cupa şase ani la rând! Baronul Însângerat a devenit de-a dreptul de nesuportat! El e fantoma casei Viperinilor.

Harry privi spre masa Viperinilor şi văzu o fantomă care arăta înfiorător, cu ochii holbaţi, cu o faţă slăbănoagă şi cu roba pătată de sânge sclipitor. Stătea chiar lângă

Draco, iar Harry observă cu încântare că Draco nu era deloc încântat de compania fantomei.

— De ce e plin de sânge? întrebă Seamus, cu mare interes.

— Nu l-am întrebat niciodată, răspunse Sir Nicolas, cu multă delicateţe.

După ce fiecare a mâncat după pofta inimii, resturile de mâncare au dispărut ca prin farmec, iar farfuriile străluceau de curăţenie, ca la început. Puţin mai târziu, fu adus desertul. Creme de toate felurile, ciocolată cu toate aromele la care te-ai fi putut gândi, plăcinte de mere, tarte cu fructe, ecleruri de ciocolată, gogoşi cu gem, căpşune, jeleuri...

În timp ce Harry mânca o tartă cu fructe, discuţia se orientă spre familiile lor.

— Eu sunt juma' juma', zise Seamus. Tata face parte dintre Încuiaţi. Mama nu i-a spus că e vrăjitoare, decât după căsătorie. A fost un şoc nu prea plăcut pentru el.

Ceilalţi izbucniră în râs.

— Dar tu, Neville? întrebă Ron.

— Pe mine m-a crescut bunica şi ea e vrăjitoare, răspunse Neville, dar ai mei m-au crezut multă vreme un Încuiat. Unchiul meu, Algie, a încercat să mă forţeze, să vadă dacă pot face vrăji. M-a împins în vârtejul unui lac, de era să mă înec. De-abia pe la opt ani am început să dau semne că sunt deosebit. Unchiul Algie a venit la noi, la ceai. Tocmai mă ţinea suspendat de glezne, cu capul în jos, în afară, pe o fereastră de la etaj, când Mătuşa Enid i-a

oferit un ecler şi el, vrând să ia prăjitura, mi-a dat drumul. Dar, în loc să mă zdrobesc, am sărit, ca pe arcuri, în curte şi din curte în şosea, spre marea încântare a tuturor! Bunica plângea de fericire, iar unchiul Algie mi-a cumpărat o broască râioasă.

De cealaltă parte a lui Harry, Hermione şi Percy Weasley vorbeau despre lecţii. („Sper să începem curând, doar sunt atâtea de învăţat! Mă interesează mai ales transfigurările, ştii tu, transformările din ceva în altceva... E foarte greu, cred...”, „Da, dar începi treptat, cu lucruri mici, de la chibrituri la ace, de pildă...”)

Harry, care se încălzise şi începuse să moţăie, se uită din nou la masa profesorilor. Hagrid bea ceva din cupa sa, iar profesoara McGonagall îi spunea ceva profesorului Albus Dumbledore. Profesorul Quirrell, cu turbanul lui caraghios, vorbea cu alt profesor, cu păr negru şi slinos, cu faţa bolnăvicioasă.

Totul se întâmplă pe neaşteptate. Profesorul cu părul slinos îl privi pe Harry drept în ochi şi atunci, o durere ascuţită, ca un fier înroşit în foc, săgetă cicatricea lui Harry.

— Auu! strigă Harry şi îşi duse mâna la frunte.

— Ce e? întrebă Percy.

— N-Nimic...

Durerea îi trecuse tot atât de brusc, precum apăruse. Mai greu i-a venit lui Harry să uite privirea profesorului acela, o privire care spunea clar că profesorul nu-l plăcea deloc pe Harry.

— Cine este cel care vorbeşte cu profesorul Quirrell? întrebă Harry.

— Aaa, deja îl ştii pe profesorul Quirrell, se miră Percy.

Vorbeşte cu profesorul Plesneală, de aceea e aşa de nervos. Profesorul Plesneală predă noţiuni despre poţiuni magice, dar toată lumea ştie că vrea să-i ia postul profesorului Quirrell. Şi este foarte adevărat că profesorul Plesneală ştie o mulţime de lucruri despre Magia Neagră.

Harry continuă să-l privească, dar Profesorul Plesneală nu se mai uită deloc în direcţia lui Harry.

În cele din urmă, dispărură şi dulciurile rămase, iar profesorul Albus Dumbledore se ridică din nou în picioare. În Marea Sală se făcu linişte deplină.

— Acum, că v-aţi pus burţile la cale şi V-aţi potolit setea, vreau să vă spun când începe trimestrul. Cei din anul întâi trebuie să ţină minte că este interzis tuturor studenţilor să meargă în pădurea de dincolo de castel. E valabil şi pentru unii dintre studenţii din ani mai mari.

Ochii lui Albus Dumbledore fulgerară spre gemenii Weasley.

— Domnul Filch, supraveghetorul vostru, m-a rugat să vă reamintesc că nu sunt permise nici un fel de vrăji pe coridoare, în afara clasei. Selecţia şi antrenamentele de Vâjthaţ vor începe în a doua săptămână a trimestrului. Toţi cei interesaţi, sunt rugaţi să ia legătura cu Madam Hook. Şi în sfârşit, trebuie să vă mai spun că anul acesta accesul pe culoarul de la etajul trei, din dreapta, este categoric

interzis, în afară de cazul în care doriţi să aveţi parte de o moarte violentă!

Harry râse, dar fu unul dintre puţinii care făcură acest lucru.

— Doar n-a vorbit serios, nu? întrebă el.

— Ba cred că da, răspunse Percy, şi e foarte curios, fiindcă de obicei ne şi explică pentru ce nu avem voie să facem un anumit lucru. Pădurea e plină de animale periculoase, toată lumea ştie, de aceea nu avem voie să mergem acolo. Ar fi putut să ne spună măcar nouă, Perfecţilor!

— Şi acum, înainte de a merge la culcare, să cântăm imnul şcolii! strigă Albus Dumbledore.

Harry observă că ceilalţi profesori zâmbeau cam forţat.

Albus Dumbledore îşi ridică bagheta, iar din capătul ei se desfăşură o panglică aurie, care se undui, ca şi cum ar fi scris ceva în aer.

— Cu toţii, împreună! îi îndemnă Albus Dumbledore şi toţi începură să cânte din toţi rărunchii:

Hogwarts, Hogwarts, te iubim,

Câte în lună şi-n stele vrem să ştim!

Bătrâni sau tineri,

înţelepţi sau naivi,

Vrem din suflet să-nvăţăm

Lucruri noi şi frumoase.

În minţile noastre încap multe

Idei mari şi-nvăţăminte,

Tot ce are valoare să ştim.

Aminteşte-ne tot ce-am uitat,

Căci vrem să-nvăţăm cât mai mult,

Aici, unde viaţa e-un mare tumult.

Fiecare termină de cântat în timpi diferiţi. Ultimii rămaseră gemenii Weasley. Domnul Albus Dumbledore, îi dirijă cu bagheta lui magică până la sfârşit, după care tot el îi aplaudă tare, exclamând încântat:

— Ah, muzica! Magie adevărată, dincolo de tot ce facem noi aici! La culcare! Un, doi!

Cercetaşii din primul an se luară după Percy, care îi conduse prin Marea Sală şi apoi în susul scărilor de marmură.

Harry îşi simţea din nou picioarele ca de plumb, dar de data asta, numai fiindcă era atât de sătul şi somnoros, încât nici măcar nu mai avu puterea să se mire când auzi şuşotind personajele din galeria de portrete, de pe coridorul prin care treceau, şi nici când Percy îi conduse prin panouri care se dădeau la o parte sau prin uşi camuflate de fel de fel de draperii. Urcară şi mai multe trepte, căscând de mama focului şi târându-şi picioarele. Harry se întrebă dacă mai aveau mult de urcat. Văzură două bastoane care pluteau deasupra capului lor, iar când

Percy făcu un pas către ele, acestea începură să-l lovească pe neaşteptate.

— Strigoiule! Peeves, arată-te imediat! zise el, ridicând vocea.

Se auzi un pârţâit, ca şi cum cineva ar fi dat drumul la aerul dintr-un balon.

— Vrei să-l chem pe Baronul Sângeros? îl ameninţă Percy. Se auzi un mic pocnet şi îşi făcu apariţia un omuleţ cu ochi negri, plini de răutate, şi cu gura larg deschisă, cu picioarele plutindu-i în aer şi sprijinindu-se în bastoane.

— Oho-hooo! şuieră el cu un hohot strident. Boboci! Ce distracţie mă aşteaptă!

Se repezi deodată la ei, speriindu-i pe toţi.

— Te rog să pleci, Peeves, sau te spun Baronului! Nu glumesc! zise Percy.

Peeves scoase o limbă de un cot şi dispăru, nu înainte de a-i da câteva bastoane în cap lui Neville. Îl auziră cum pleacă, zăngănindu-şi groaznic lanţurile.

— Feriţi-vă de Peeves, numai Baronul Sângeros îl mai poate controla, îi avertiză Percy. Nu ascultă nici de noi, Perfecţii! Am ajuns!

La capătul coridorului atârna un tablou al unei femei foarte grase, în rochie roz.

— Parola? întrebă femeia din portret.

— Rât de porc! zise Percy. Tabloul se dădu la o parte, descoperind o gaură în perete. Se strecurară prin ea şi se

treziră în camera de zi a Cercetaşilor, o cameră drăguţă, rotundă şi cu fotolii foarte confortabile.

Percy le conduse pe fete în dormitorul lor, iar pe băieţi, în alt dormitor. La capătul unor scări în spirală - se aflau, fără nici o discuţie, în unul dintre turnuri - găsiră şi paturile, fiecare cu câte o perdea de catifea vişinie. Mult prea obosiţi ca să mai spună ceva, îşi puseră pijamalele şi se trântiră în paturi.

— O mâncare excelentă, nu? zise Ron. La o parte! Ah, Pungaşul îmi roade cearşaful!

Harry vru să-l întrebe pe Ron dacă el mâncase vreo tartă cu fructe, dar nu mai apucă, fiindcă adormi pe loc.

Probabil că mâncase prea mult, fiindcă Harry avu un vis tare straniu. Se făcea că poartă turbanul Profesorului Quirrell, iar turbanul vorbea cu el, spunându-i că trebuie să se transfere degrabă la Viperini, pentru că acela era destinul lui. Harry îi spuse că nici măcar n-avea de gând să încerce aşa ceva. Atunci, turbanul se făcu din ce în ce mai greu, iar când încercă să şi-l scoată de pe cap văzu că era bine fixat. Apăru şi Draco, prăpădindu-se de râs pe seama lui Harry, apoi Draco se preschimbă brusc în profesorul Plesneală, care râdea răutăcios şi tot mai tare. De undeva, fulgeră o lumină verzuie, moment în care Harry se trezi, lac de sudoare şi cu o durere cumplită la frunte.

Se răsuci pe partea cealaltă şi adormi la loc, iar a doua zi dimineaţa, când se trezi, nu-şi mai aminti nimic de visul de peste noapte.

Capitolul VIII

MAESTRUL POŢIUNILOR MAGICE

— Uite!

— Unde?

— Acolo, lângă băiatul cu părul roşu!

— Are ochelari?

— Îi vezi faţa?

— Îi vezi şi cicatricea?

Şoaptele acestea îl urmăriră pe Harry, toată ziua următoare, de îndată ce părăsi dormitorul. Zeci şi zeci de capete se înghesuiau la uşile claselor, ca să-l vadă pe Harry. Tare ar fi vrut să nu i se întâmple aşa ceva, mai ales că era concentrat să găsească drumul spre clasa lui.

Existau o sută patruzeci şi două de scări la Hogwarts, unele, largi şi drepte, altele, înguste şi întortocheate, unele, care duceau în cu totul altă parte în ziua de vineri, altele, cu o treaptă care apărea şi dispărea, iar atunci trebuia să fii atent şi să o sari. Existau, apoi, uşi care nu se deschideau, decât dacă le rugai politicos sau dacă le gâdilai într-o parte anume, altele, care nu erau uşi deloc, doar pereţi care imitau uşile. Era foarte greu să-ţi aminteşti unde se găsea fiecare lucru, fiindcă toate păreau să se mişte şi să-şi schimbe locul. Oamenii din portrete îşi făceau vizite unul altuia, iar Harry era convins că şi armurile puteau merge.

Nici cu fantomele nu era prea uşor. Era imposibil să nu tresari, când vreuna dintre ele se strecura afară, pe uşă, tocmai când tu vroiai să intri în vreo cameră. Aproape-Făr-de-Cap era mereu încântat să îţi arate pe ce drum trebuia să mergi, dar, dacă te întâlneai cu Peeves, strigoiul, puteai să fii sigur că întârzii la ore. Era ca şi cum ai fi dat de două uşi zăvorâte şi de o scară lungă şi întortochiată. Îţi arunca în cap cu coşurile de hârtii, îţi trăgea covorul de sub picioare, te mâzgălea cu cretă sau se strecura în spatele tău, te strângea tare de nas şi îţi hohotea în urechi: „Te-am prins, prostane!”

Chiar mai rău decât Peeves (dacă era posibil!) era supraveghetorul Argus Filch. Harry şi Ron reuşiră să-l scoată din sărite chiar din prima zi, când Filch îi prinsese forţând o uşă, care, ziceau ei, îi conducea spre clasa lor, dar de fapt era uşa prin care se intra în coridorul interzis, de la etajul trei! Nu îi crezu că se rătăciseră, era sigur că făcuseră dinadins şi îi ameninţă că îi închide în beci. Noroc că îi salvă Profesorul Quirrell, care trecea întâmplător pe acolo.

Filch avea o pisică, pe care o chema Doamna Norris, o creatură complet nesuferită, de culoarea prafului, cu nişte ochi mari şi bulbucaţi, ca ai stăpânului ei. Obişnuia să patruleze pe coridoare de una singură. Dacă te prindea că ai încălcat vreo regulă, una singură, cât de mică, se repezea fuga la Filch să te pârască. Două secunde mai târziu, acesta apărea, tunând şi fulgerând. Filch cunoştea toate pasajele secrete din şcoală mai bine ca oricine (poate doar gemenii Weasley îl întreceau) şi apărea brusc, unde nu te aşteptai, ca o fantomă. Studenţii îi urau pe amândoi şi toţi nu aveau decât o singură dorinţă: să-i dea un şut zdravăn Doamnei Norris!

După ce reuşeai să găseşti clasa, urmau lecţiile. Harry descoperi că era mult mai complicat să faci vrăji şi că nu era de ajuns să agiţi bagheta, spunând vorbe caraghioase.

În fiecare miercuri, la miezul nopţii, trebuiau să studieze cerul cu telescopul şi să înveţe cum se numeau diferite stele şi planete. De trei ori pe săptămână, mergeau la sera din spatele castelului, unde studiau „Ierbologia”, cu o vrăjitoare micuţă şi îndesată, profesoara Lăstar. Învăţau nu numai să recunoască şi să aibă grijă de plante stranii şi fel de fel de ciuperci, dar şi la ce se folosesc ele.

Cea mai plictisitoare materie era „Istoria magiei”, fără nici o îndoială. Era singura materie predată de o fantomă. Profesorul Binns era foarte bătrân, într-adevăr, când, adormind în cancelarie, nu se mai trezise ca să predea, lăsând în urma lui numai trupul. Binns moţăia, în timp ce ei mâzgăleau nume şi date, încurcându-i mereu pe Emeric Dragonul cu Emeric Vampirul.

Profesorul Flitwick era un vrăjitor extrem de scund (nevoit să stea pe un teanc de cărţi ca să poată privi pe deasupra catedrei), care îi învăţa diferite farmece. La prima oră, când strigă catalogul şi dădu de numele lui Harry, scoase un mic strigăt şi căzu de pe teancul de cărţi.

Profesoara McGonagall era deosebită. Harry avusese dreptate, era imposibil să o înşeli în vreun fel. Severă, dar foarte inteligentă, le ţinu o lecţie introductivă, care îi lăsă fără grai.

— Transfigurarea este una dintre cele mai complexe şi mai periculoase magii, pe care le veţi învăţa aici. Cine nu este atent la orele mele şi încurcă lucrurile, pleacă imediat

de la Hogwarts şi nu mai pune niciodată piciorul aici! Să nu ziceţi că nu v-am spus!

Apoi, îşi transformă biroul într-un purcel şi imediat invers. Acest lucru îi uimi peste măsură şi de-abia aşteptau să înceapă cursurile. Dar îşi dădură foarte repede seama că nu asta aveau să facă la cursuri. După ce şi-au luat notiţe despre nişte noţiuni foarte complicate, fiecăruia i se dădu câte un băţ de chibrit, pe care trebuiau să-l preschimbe într-un ac. La sfârşitul orei, numai Hermione Granger reuşise să transforme chibritul în ac. Profesoara McGonagall le explică tuturor cum reuşise Hermione să facă din chibritul ei un obiect ascuţit şi argintiu. Îi zâmbi fetei, lucru pe care profesoara McGonagall îl făcea foarte rar.

Cu toţii aşteptau cu sufletul la gură lecţiile despre magia neagră, dar profesorul Quirrell se dovedi foarte plicticos. Clasa lui mirosea puternic a usturoi, ca măsură de protecţie contra vampirului pe care îl întâlnise în România şi care (era sigur!) urma să vină să pună ghearа pe el în curând. Le mai spuse că turbanul îi fusese dăruit de un vraci din Africa, pentru a-l feri de zombi, dar nimeni nu-l crezu cu adevărat, pe de o parte, fiindcă, atunci când îi ceruseră să le povestească şi lor cum luptase împotriva unui zombi, profesorul Quirrell se înroşi şi schimbă vorba, amintind despre vremea de afară, pe de alta, fiindcă turbanul lui răspândea de jur împrejur un miros ciudat, ca şi cum ar fi fost plin cu usturoi, ca să-l protejeze în orice situaţie.

Harry văzu cu plăcere că nu era nici pe departe singurul din clasă care nu ştia mare lucru despre magii şi vrăjitorii. Mulţi veniseră din familii de Încuiaţi, care nu

aflaseră până să fie invitaţi la Hogwarts că sunt vrăjitori sau vrăjitoare. Erau atât de multe de învăţat, încât nici cei ca Ron, cu fraţi mai mari la şcoala de magie, nu ştiau mare lucru.

Vineri se dovedise o zi importantă pentru Harry şi Ron. Reuşiseră, în sfârşit, să ajungă în Sala Mare, unde luau micul dejun, fără să se rătăcească.

— Ce facem pe ziua de azi? întrebă Harry.

— Poţiuni magice, la întrecere cu Viperinii! răspunse Ron. Profesorul Plesneală a fost şef de promoţie la Viperini. Se zice că mereu îi favorizează. Acum avem prilejul să vedem dacă este adevărat.

— Ce bine ar fi fost dacă ne favoriza şi pe noi profesoara McGonagall, doar a fost şi ea cap de promoţie la Cercetaşi! Asta n-a oprit-o să ne dea o mulţime de teme pentru acasă!

Tocmai atunci, sosi poşta. Harry se obişnuise acum, dar a fost de-a dreptul surprins în prima zi, când peste o sută de bufniţe au năvălit în Marea Sală, dându-i ocol până îi găseau pe posesorii scrisorilor şi pachetelor de acasă.

Hedwig nu-i adusese nimic lui Harry până atunci. Adesea, venea doar ca să îi ciugulească uşor vârful urechii, pentru a-l face atent că ar dori şi ea câteva firimituri de pâine prăjită, înainte de a se duce iar la culcare, împreună cu celelalte bufniţe ale şcolii. Dar în dimineaţa aceea, se aşeză pe masă, între castronelul cu marmeladă şi zaharniţă şi lăsă să-i cadă din cioc un bilet, drept în farfuria lui Harry. Harry îl desfăcu şi citi îndată scrisul cam neglijent:

Dragă Harry,

Ştiu că vineri după-amiază sunteţi liberi. N-ai vrea să vii ia un ceai, la mine acasă? Vreau să ştiu şi eu cum Ce-ai descurcat în prima săptămână. Trimite-mi răspunsul cu Hedwig.

Hagrid

Harry împrumută pana de la Ron şi scrise: Cu multă plăcere, ne vedem după-amiază.

Împături biletul şi îl trimise înapoi, cu Hedwig.

Era foarte bine că mergea la Hagrid să ia ceaiul, ca să se mai bine dispună, fiindcă lecţia despre poţiuni se dovedi o catastrofă. La banchetul de deschidere, lui Harry i se păruse că profesorul Plesneală nu prea îl avea la inimă, la sfârşitul cursului despre poţiuni magice, nu mai avu nici o îndoială. Nu numai că nu-l plăcea, îl ura, chiar!

Cursurile despre poţiuni se ţineau în pivniţa castelului. Era mult mai rece ca în restul castelului era chiar înspăimântător, cu borcănaşele cu animale puse în formol, aliniate pe peretele din spate.

La fel ca Flitwick, profesorul Plesneală îşi începu ora, strigând catalogul. Şi tot la fel ca Flitwick, făcu o pauză, când ajunse la numele lui Harry.

— Da, da... Harry Potter, noua noastră celebritate! zise el, cât putu mai ironic.

Draco Reacredinţă si prietenii lui, Crabbe si Goyle, chicotiră pe înfundate. După ce strigă catalogul, profesorul Plesneală îşi roti privirile prin clasă. Şi el avea ochi negri

ca tăciunele, ca ai lui Hagrid, dar nu avea nici pe departe căldura din ochii acestuia din urmă. Ochii lui erau reci şi lipsiţi de orice expresie, amintind de nişte tunele lungi şi întunecoase.

— Sunteţi aici ca să învăţaţi această ştiinţă subtilă şi arta combinării diferitelor substanţe în poţiuni magice, deosebit de puternice.

Ca şi profesoara McGonagall, profesorul Plesneală ştia să ţină clasa sub control. Deşi vorbea încet, copiii nu scăpau nici un cuvânt din cele spuse de el.

— Fiindcă aici se foloseşte foarte puţin sau chiar deloc acea baghetă magică stupidă, mulţi dintre voi s-ar putea să creadă că nu e vorba despre magie. Nici nu mă aştept să înţelegeţi frumuseţea ceaunelor în clocot sau fierbând mocnit, aromele pe care le degajă şi puterea acestor lichide care urcă prin vene, înceţoşând mintea şi înnebunind simţurile... Vă pot învăţa cum să îmbuteliaţi faima, cum să dospiţi gloria şi chiar cum să păcăliţi moartea, dacă nu sunteţi şi voi o grămadă de prostănaci, ca toţi cei pe care i-am avut până acum!

Se lasă o tăcere înmormântală după acest mic discurs. Harry şi Ron schimbară priviri complice, ridicând din sprâncene. Hermione Granger de-abia mai putea sta pe scaun de nerăbdare, vrând să îi dovedească profesorului că ea nu era o prostănacă.

— Potter! strigă profesorul Plesneală. Ce obţinem dacă adăugăm rădăcină pisată de stânjenel la o infuzie de cari?

— Rădăcină pisată de ce la o infuzie din care? întrebă Harry, uitându-se la Ron, care rămăsese la fel de perplex CP. şi el.

Atât aştepta Hermione. Ridică imediat mâna.

— Nu ştiu, domnule profesor, zise Harry. Profesorul Plesneală rânji satisfăcut.

— Ţţţ! Ca să vezi, faima nu-i totul pe lumea asta! îl ironiza el pe Harry.

Nici măcar nu se uită în direcţia Hermionei.

— Să mai încercăm, Potter. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune să-mi găseşti un bezoar? Ai şti unde?

Hermione ridică mâna cât putu ea de sus, fără să se ridice de pe scaun, dar Harry nu avea nici cea mai mică idee nici măcar ce era aia bezoar. Încerca din răsputeri să nu privească în direcţia lui Draco, Crabbe si Goyle, care se stricau de atâta râs.

— Nu ştiu, domnule, zise iar Harry.

— Aşa mă gândeam şi eu, domnule Harry Potter, că nu ai pus mâna pe vreo carte înainte de a veni aici.

Harry se strădui să privească drept în ochii aceia răi şi reci. Ba se uitase prin cărţi, când era la familia Dursley, dar cum de credea profesorul Plesneală că era el în stare să reţină tot ce scria în manualul „O mie de ierburi magice şi soiuri de ciuperci”?

Profesorul Plesneală continua să ignore mâna ridicată a Hermionei.

— Care este diferenţa, Potter, între iarba dracului şi tabac? La întrebarea asta, mâna Hermionei aproape că atinse tavanul şi fata se ridică în picioare.

— Nu ştiu, domnule, dar văd că Hermione ştie, de ce n-o întrebaţi pe ea?

Câţiva râseră, iar Seamus îi făcu vesel cu ochiul. Profesorul Plesneală nu fu însă tot atât de încântat.

— Stai jos! se răsti el la Hermione. Ca să nu mori prost, domnule Potter, din praf de rădăcină de stânjenel şi infuzie de cari se obţine un somnifer atât de puternic, încât i se mai spune, popular, Duşca mortului viu, bezoarul este o piatră extrasă din stomacul caprei, care te fereşte de toate otrăvurile, iar iarba dracului şi tabac sunt tot una cu planta numită tutun! Ei, voi, ceilalţi, de ce nu notaţi ce spun?

Imediat se cree mare vânzoleală, fiecare căutându-şi sulurile de pergament şi penele de scris. Acoperind zgomotul cu vocea sa, profesorul Plesneală adaugă:

— Iar casa Cercetaşilor pierde un punct din cauza ta, domnule Potter!

Lucrurile continuară să se înrăutăţească pentru Cercetaşi, pe măsură ce lecţia înainta. Profesorul Plesneală îi împărţi în grupe de câte doi şi îi puse să pregătească o poţiune simplă contra abceselor, iar el, în roba lui lungă şi neagră, se plimba printre ei, urmărindu-i cum cântăreau urzici uscate şi cum zdrobeau colţi de şarpe, criticându-i aproape pe toţi, în afară de Draco, pe care părea să-l placă în mod deosebit. Tocmai le spunea tuturor să ia exemplu de la Draco, cât de omogen arăta

amestecul lui, când nori verzui de fum de la un acid şi un sâsâit puternic umplură pivniţa. Nu se ştie cum, dar Seamus reuşise să topească ceaunul lui Neville Poponeaţă şi acum poţiunea lor se scurgea pe lespezi, făcând găuri în tălpile pantofilor câtorva studenţi. În câteva secunde, toată lumea se urcase pe scaune, în timp ce Neville, peste care se revărsase direct poţiunea, se zvârcolea de durere. Imediat îi apărură băşici roşii pe mâini şi pe picioare.

— Idiot! izbucni profesorul Plesneală, îndepărtând cu o uşoară mişcare de baghetă poţiunea împrăştiată peste tot. Probabil că ai pus spinii de porc ghimpos, înainte de a lua ceaunul de pe foc, nu-i aşa?

Neville scânci, când i se umplu şi nasul de băşici. - Du-l la spital, întreabă în ce aripă a castelului e spitalul, urlă profesorul Plesneală la Seamus.

Apoi, se uită la Harry şi Ron, care lucraseră în apropierea lui Neville.

— Tu, Potter, nu puteai să-i spui să nu pună încă ghimpii? Ce, vroiai să nu fii singurul idiot din clasă? Asta înseamnă alt punct pierdut pentru Cercetaşi!

Era atât de nedrept, încât Harry deschise gura să protesteze, dar Ron îi făcu semn cu piciorul să tacă.

— Nu-i răspunde, îi şopti el, am auzit ca profesorul Plesneală este foarte răzbunător.

Pe când urcau scările pivniţei, o oră mai târziu, Harry clocotea de revoltă şi se simţea foarte deprimat. Pierduse două puncte pentru Cercetaşi, chiar din prima săptămână. De ce, oare, îl ura aşa tare profesorul Plesneală?!

— Înveseleşte-te, îl încurajă Ron, George şi Fred întotdeauna pierdeau puncte din cauza profesorului Plesneală. Pot să vin şi eu cu tine la Hagrid?

La trei fără cinci părăseau castelul. Hagrid trăia într-o căsuţă mică de lemn, la marginea Pădurii Interzise. În faţa uşii, se afla un arc medieval şi o pereche de galoşi.

Când ciocăni la uşă, Harry auzi nişte sărituri şi câteva lătrături înfundate. Apoi, răsună şi vocea lui Hagrid:

— Jos! Colţ! Jos!

Hagrid îi pofti înăuntru, străduindu-se să ţină de zgardă un dulău mare şi negru.

Casa nu avea decât o încăpere, de tavanul căreia atârnau şunci şi fazani. Pe vatră, fierbea un ceainic, iar în colţul camerei era un pat mare, acoperit cu o pătură peticită.

— Simţiţi-vă ca acasă, îi îmbie Hagrid, dându-i drumul lui Colţ, care se duse drept la Ron şi începu să-i lingă urechea.

Hotărât lucru, ca şi stăpânul, nici Colţ nu era aşa fioros, precum părea.

— El e Ron, făcu Harry prezentarea, în timp ce Hagrid pregătea ceaiul şi aducea prăjiturile.

— Hm, alt Weasley, da? zise Hagrid, uitându-se la pistruii lui Ron. Mi-am petrecut jumătate din viaţă, ţinându-i pe fraţii tăi gemeni departe de pădurea asta!

Aproape că îşi rupseră dinţii în prăjiturile tari ca piatra, dar Harry şi Ron pretinseră că sunt grozave şi îi

povestiră lui Hagrid despre primele lor zile de şcoală. Colţ îşi odihnea capul pe genunchiul lui Harry, umplându-i roba de bale.

Harry şi Ron erau încântaţi, când îl auzeau pe Hagrid spunându-i lui Filch „ţapul ăla bătrân”.

— Cât despre Doamna Norris, pisica aia nesuferită, tare mi-ar plăcea să i-o prezint într-una din zile lui Colţ! Ştiţi că, ori de câte ori vin în şcoală, urâciunea aia de pisică e mereu pe urmele mele? Ţapul bătrân o pune să mă urmărească!

Harry îi povesti lui Hagrid şi despre lecţia cu profesorul Plesneală. Ca şi Ron, Hagrid îl linişti, spunându-i că nu era vreun student care să îi placă acestuia cu adevărat.

— Da, dar pe mine mă urăşte! zise Harry, necăjit.

— Prostii! De ce te-ar urî?

Harry nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că Hagrid nu îl privise în ochi când spusese acel lucru...

— Ce mai face fratele tău, Charlie? îl întrebă Hagrid pe Ron. Tare mult mi-a plăcut de el. Şi ce bun era cu animalele!

Harry se întrebă iar dacă nu cumva Hagrid schimbase subiectul înadins. În timp ce Ron îi povestea lui Hagrid despre cercetările lui Charlie despre vampiri şi dragoni, Harry observă pe masă o tăietură din ziarul „Profetul zilei”.

Recent, a fost jefuită Banca Gringotts! Investigaţiile continuă pentru descoperirea autorilor atacului de pe data de 31 iulie. Se crede că este opera unor vrăjitori necunoscuţi, care se ocupă cu Magia Neagră.

Spiriduşii de la Gringotts insistă că nu a fost furat nimic din bancă. Seiful spart fusese golit chiar în ziua aceea. Dar în această după-amiază, spiriduşul purtător de cuvânt al băncii ne-a declarat: „Nu mai insistaţi, că nu vă putem spune ce era în acel seif.

Harry îşi aminti că Ron îi povestise în tren despre acest atac, dar nu menţionase data.

— Hagrid! strigă Harry. Spargerea băncii a avut loc chiar de ziua mea de naştere! Probabil că s-a întâmplat în timp ce eram noi acolo!

Da, de data asta nu mai era nici o îndoială, Hagrid îi evitase intenţionat privirea. Mormăi ceva şi mai luă o prăjitură. Harry mai citi o dată: Seiful spart fusese golit chiar în ziua aceea.

Hagrid golise seiful 713, dacă golit se putea numi faptul că luase acel pacheţel jerpelit. Oare, asta căutau atacatorii?

În timp ce se îndreptau spre castel pentru masa de seară, cu buzunarele îngreunate de prăjiturile lui Hagrid, pe care Harry şi Ron fuseseră prea bine crescuţi ca să le refuze, Harry se gândi că nici una dintre lecţiile pe care le avusese până atunci nu îi dăduse atât de mult de gândit ca acel ceai la Hagrid...

Capitolul IX

DUELUL DE LA MIEZUL NOPŢII

Până să-l întâlnească pe Draco, Harry nu crezuse că va mai urî pe cineva atât de mult ca pe Dudley. Fiindcă în primul an, Cercetaşii nu aveau alte cursuri comune cu Viperinii, în afară de cel de „Poţiuni magice”, Harry nu avu prea mult de-a face cu Draco. Asta până când găsiră un bilet prins în camera de zi a Cercetaşilor, prin care erau anunţaţi că lecţiile de zbor urmau să înceapă joi şi se vor desfăşura împreună cu Viperinii.

— Da, bombăni Harry, numai mie mi se putea întâmpla aşa ceva, să mă fac de râs pe coada de mătură, în faţa lui Draco.

Dorise să înveţe să zboare mai mult ca orice pe lume.

— N-o să te faci de râs, încerca Ron să-l liniştească. Draco se tot laudă cât este el de bun la Vâjthaţ, dar cred că doar se grozăveşte! Ştii cum e el!

Într-adevăr, Draco vorbea mult despre zbor şi mereu se plângea că anul întâi nu joacă suficient Vâjthaţ. Povestea întâmplări exagerate şi interminabile, care aproape toate se terminau cu felul în care scăpase el de Încuiaţi, zburând ca un elicopter. Şi Draco nu era singurul. Şi Seamus povestea că şi-a petrecut întreaga copilărie, cutreierând coclaurile pe o coadă de mătură. Chiar şi Ron povestea, cui dorea să-l asculte, că, odată, pe când se

plimbau pe coada de mătură a lui Charlie, erau să lovească un deltaplan. Toţi cei din familiile de vrăjitori vorbeau aproape tot timpul de Vâjthaţ.

Ron intrase deja într-o mare dispută cu Dean Thomas, în legătură cu jocul de fotbal. Ron nu putea să înţeleagă în ce consta frumuseţea acelui joc cu mingea, dacă nimănui nu-i era permis să zboare. Harry îl surprinsese pe Ron încercând să-i facă să se mişte pe jucătorii din posterul lui Dean, cu echipa lui favorită.

Neville nu se suise niciodată pe vreo coadă de mătură, fiindcă bunica lui nu-i dăduse voie nici măcar să se apropie de aşa ceva. În sinea lui, Harry îi dădea dreptate bunicii lui Neville, fiindcă acesta păţea fel de fel de accidente şi cu picioarele pe pământ, darămite pe mătură...

Hermione era şi ea foarte emoţionată, deoarece zborul era ceva care nu putea fi învăţat numai din cărţi. Încercase, dar... La micul dejun din acea zi de joi, Hermione îi înnebuni pe toţi cu fel de fel de poante, pe care le citise ea în cartea „Vâjthaţ de-a lungul secolelor”. Numai Neville îi sorbea fiecare cuvânt, sperând să prindă câte ceva care l-ar fi putut ajuta mai târziu să se menţină măcar pe coada de mătură. Ceilalţi, însă, răsuflară uşuraţi, când turuiala Hermionei fu întreruptă de bufniţele care aduceau corespondenţa.

Harry nu mai primise nimic, de la bileţelul lui Hagrid, lucru repede observat de Draco. El tocmai primise de acasă un pachet cu dulciuri, pe care îl deschise pofticios, la masa Viperinilor.

Neville primi un pacheţel de la bunica lui. Îl deschise emoţionat, în faţa tuturor, şi găsi înăuntru un glob de cristal, acoperit cu ceva alburiu.

— Ah, e un Aminteşte-ţi tot! Bunica ştie că eu cam uit să fac diverse lucruri. Globul ăsta îţi spune imediat dacă ai uitat ceva. Îl ţii aşa şi dacă se face roşu... Oh! făcu Neville, înroşindu-se până în vârful urechilor, fiindcă globul se făcuse şi el ca para focului. Ce-am uitat?!

Neville se străduia să-şi amintească ce uitase, când Draco îi smulse pe la spate globul de cristal. Harry şi Ron săriră în picioare, de-abia aşteptând un motiv, cât de mic, să se ia la trântă cu Draco, dar profesoara McGonagall, care mirosea pericolul mai repede ca orice alt profesor, fu imediat lângă ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Draco mi-a luat globul, doamnă, se plânse Neville. Strâmbându-se, Draco lăsă globul la loc, pe masă.

— Mă uitam şi eu, ce-am făcut? întrebă el şi o şterse de la masa lor, urmat îndeaproape de Crabbe şi Goyle.

*

După-amiază, la trei şi jumătate, Harry, Ron şi toţi ceilalţi Cercetaşi ieşiră afară, pentru prima lecţie de zbor.

Era o zi senină, înviorată de un vânticel plăcut. Cu toţii păşeau pe iarba proaspătă, coborând o pantă şi

îndreptându-se către o pajişte complet netedă. În zare, se vedeau copacii sumbri şi întunecaţi ai Pădurii Interzise.

Viperinii erau deja acolo, iar pe pământ se vedeau douăzeci de cozi de mătură, aliniate perfect. Harry îi auzise pe Fred şi George plângându-se adesea de cozile de mătură de la şcoală, care începeau să vibreze, de îndată ce te înălţai prea sus şi toate trăgeau un pic spre stânga.

Sosi şi profesoara lor, Madam Hooch. Avea părul scurt, cărunt, iar ochii îi erau galbeni, ca ai unui şoim de pradă.

— Hei, ce staţi şi vă uitaţi la mine? Puneţi mâna pe câte o mătură şi, călare pe ea! începu ea să strige.

Harry se uită la mătura lui. Era foarte veche, iar pe alocuri ieşeau fire desprinse.

— Strângeţi coada măturii cu mâna dreaptă, comandă profesoara, şi ziceţi „Hop!"

— Hop! strigară cu toţii.

Mătura lui Harry zvâcni imediat în mâna lui, dar se dovedi a fi una dintre puţinele care făcu acest lucru. Mătura Hermionei se răsuci, pur şi simplu, şi căzu la pământ, iar cea a lui Neville nici măcar nu se clinti. Probabil că măturile, precum caii, simţeau când ţi-era frică, se gândi Harry. Exista un tremur în vocea lui Neville care spunea clar că ar vrea să rămână cu picioarele pe pământ.

Madam Hooch trecu apoi printre rânduri, le arătă cum trebuie încălecată o mătură şi le corectă înclinarea mâinii cu care se prindeau de mătură. Harry şi Ron mai să

moară de fericire când Madam Hooch îl corectă pe Draco şi îi spuse că fusese învăţat greşit să zboare.

— Când auziţi fluierul, zise ea, loviţi coada măturii cu putere de pământ. Ţineţi-le strâns, înălţaţi-vă puţin, apoi coborâţi, înclinându-vă uşor înainte. La fluierul meu... Unu... Doi...

Dar Neville, nervos ca o pisică şi speriat să nu rămână ultimul, lovi cu putere pământul, înainte ca buzele profesoarei să fi atins măcar fluierul.

— Înapoi, băiete! strigă ea.

Dar Neville parcă scăpase din puşcă şi se tot înălţa. Un metru, doi... Harry îl văzu albindu-se la faţă când privi în jos, strângând cu putere mătura, dar înclinându-se pe o parte şi...

BONG! Urmă o bufnitură şi Neville rămase gemând la pământ, cu faţa în sus.

Mătura lui continua să se înalţe singură tot mai sus şi se abătu spre Pădurea Interzisă, dispărând cu totul din vedere.

Madam Hooch se aplecase peste Neville, tot atât de palidă la faţă, ca şi el.

— Vai, ţi-ai scrântit încheietura, o auzi Harry murmurând pe Madam Hooch. Hai, sus, ai scăpat uşor!

— Să nu îndrăznească cineva să facă vreo mişcare, cât îl duc eu la spital, îi ameninţă ea, întorcându-se cu faţa la ei. Lăsaţi măturile la locul lor sau zburaţi de la Hogwarts cât ai zice Vâjthaţ! Să mergem, bietul de tine!

Neville, cu faţa brăzdată de lacrimi, se îndepărtă, susţinut de mijloc de Madam Hooch.

De îndată ce plecară cei doi, Draco izbucni în râs:

— Aţi văzut ce faţă de mălai mare avea? Ceilalţi Viperini îi ţinură isonul.

— Mai taci din gură, Draco! îl repezi Parvati Patil.

— Ooo, ia te uită, zise batjocoritor o fată de la Viperini, cu faţa dură şi privirea tăioasă, nu ştiam, Parvati, că te dai în vânt după grăsani umflaţi şi plângăcioşi!

— Uite! strigă Draco, ridicând ceva de la pământ. E stupizenia aia pe care i-a trimis-o bunică-sa!

Globul strălucea în soare, în mâinile lui Draco.

— Dă-mi-l imediat! zise Harry calm.

Toată lumea amuţi, cu ochii şi urechile ciulite. Draco zâmbi răutăcios.

— Cred că o să-l las pe undeva, pe-aici, zise el, să-l găsească Neville când vine. Eh, într-un copac... Ce zici?

— Dă-mi-l în clipa asta! strigă Harry, dar Draco încălecase pe mătură şi se îndepărtase.

Nu minţise, ştia, într-adevăr, să zboare bine. Ajunsese rapid la ramurile cele mai de sus ale unui stejar şi strigă de acolo:

— Vino să-l iei, Potter, cine te opreşte? Harry puse mâna pe coada măturii.

— Nu! strigă Hermione. Madam Hooch a spus să nu ne clintim din loc, o să ne băgaţi pe toţi în bucluc!

Harry ignoră spusele ei. Sângele îi zvâcnea în urechi. Încăleca mătura, lovi puternic cu coada de pământ, înălţându-se repede, cu părul şi roba înfoiate de vânt.

„Iată ceva ce sunt şi eu în stare să fac, fără prea multă învăţătură”, se gândi el. Era o senzaţie minunată. Ridică uşor mătura, să se mai înalţe puţin, şi auzi strigătele de spaimă ale fetelor şi văzu admiraţia care se citea pe faţa lui Ron.

Întoarse brusc mătura şi se află faţă în faţă cu Draco Reacredinţă, care îl privea, oarecum descumpănit.

— Dă-mi-l imediat sau te dau jos de pe mătură! zise Harry.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta, zise Draco, dar iară prea mare convingere. Începuse să-i fie frică.

Cum-necum, Harry ştia ce avea de făcut. Apucă mătura cu amândouă mâinile şi se îndreptă brusc spre Draco, drept la ţintă, ca un vârf de lance. Draco, de-abia avu timp să se dea la o parte. Harry făcu o nouă întoarcere, ţinând strâns mătura cu amândouă mâinile. Câţiva dintre cei de jos începură să aplaude.

— Ha! Nu-i mai ai pe Crabbe şi Goyle să-ţi scape pielea! râse Harry.

Acelaşi gând îi trecuse şi lui Draco prin minte.

— Prinde-l, dacă poţi, zise el cu răutate şi aruncă în sus globul, în timp ce el se îndreptă spre pământ.

Harry văzu cum globul se înălţă cu o mişcare uşoară în aer şi apoi începu să cadă cu viteză. Înclină vârful măturii şi începu să coboare cu mare viteză în picaj, urmărind globul. În ţipetele speriate, dar şi entuziasmate ale celor de jos, Harry întinse mâna şi prinse globul, la mai puţin de cincizeci de centimetri de pământ, la timp ca să-şi poată îndrepta mătura şi să aterizeze lin pe iarbă.

— HARRY POTTER!

Inima lui Harry se strânse, bucuria victoriei aproape dispărând cu totul, la auzul vocii profesoarei McGonagall. Stătea în faţa ei, cu capul plecat, tremurând uşor.

„Niciodată... la Hogwarts...” se gândi el trist.

— Harry Potter! repetă ea, gâtuită de emoţie, cu ochii sclipind de furie pe sub ochelari. Cum de-ai îndrăznit? Dacă îţi rupeai gâtul?

— Nu a fost vina lui, doamnă...

— Taci din gură, domnişoară Patil.

— Dar numai Draco...

— Taci şi dumneata, domnule Weasley! Harry Potter, vino cu mine! ACUM!

Harry mai apucă să vadă bucuria celor trei, Draco, Crabbe şi Goyle.

Merse spăşit în spatele profesoarei McGonagall, în timp ce ea se îndrepta nervoasă spre castel. Îl vor exmatricula, era sigur. Vroia să spună ceva în apărarea lui, dar cuvintele refuzau să iasă din gât. Profesoara McGonagall mergea repede, fără să-l învrednicească nici

măcar cu o privire. O făcuse şi de data asta. Se miră că reuşise să rămână acolo chiar şi alea două săptămâni. Tot ce avea el putea fi împachetat în zece minute, după care, direcţia Dursley. Nici nu vroia să se gândească la ce aveau să spună când îl vor vedea pe treptele casei.

Urcau deja scările de marmură din interior şi profesoara McGonagall nu scosese nici un cuvânt. Trântea uşile şi mărşăluia pe coridoare, fără să-l bage în seamă pe bietul Harry. Probabil că îl ducea la domnul director Albus Dumbledore. Se gândea la Hagrid care fusese şi el exmatriculat, dar lăsat pe lângă şcoală, ca paznic al vânatului. Poate că ar putea fi asistentul lui Hagrid... Inima i se strânse şi mai tare, la gândul că avea să vadă cum Ron şi ceilalţi ajungeau vrăjitori, în timp ce el mergea după Hagrid şi îi căra geanta. Profesoara McGonagall se opri în faţa unei clase, băgă capul pe uşă şi întrebă:

— Scuzaţi-mă, domnule profesor Flitwick, aveţi nevoie de Baston? Am puţină treabă cu el...

Harry tresări. Ce-o mai fi şi asta? Doar nu avea de gând să-l bată cu băţul...

Baston se dovedi a fi un om, de fapt, un băiat din anul cinci, care veni mirat spre ei.

— Veniţi amândoi cu mine, zise ea, luând-o înainte. Baston îl privea curios pe Harry.

— Intraţi!

Profesoara McGonagall îi împinse într-o clasă, în care nu era nimeni, cu excepţia lui Peeves, ocupat să scrie prostii cu creta pe tablă.

— Peeves, afară! strigă profesoara.

Peeves scăpă creta din mână şi ieşi repede, afurisind şi blestemând. Profesoara McGonagall trânti uşa după el şi se întoarse spre cei doi băieţi.

— Potter, el e Oliver Baston. Baston, ţi-am găsit un căutător!

— Nu glumiţi, doamnă?

— Absolut deloc! zise ea sec. Băiatul e un talent, n-am mai văzut aşa ceva. Eşti prima oară pe mătură, Potter?

Harry dădu din cap doar, fără să ştie ce se întâmpla. Totuşi, nu părea o exmatriculare... Începu să-şi revină, puţin câte puţin.

— A prins globul ăsta în mână, după o cădere liberă de aproximativ 15 metri! mai spuse profesoara McGonagall. Şi nu are nici măcar o zgârietură! Nici Charlie Weasley n-ar fi reuşit!

Oliver Baston îl privea pe Harry, ca şi cum toate visele lui s-ar fi împlinit, în sfârşit.

— Ai văzut vreodată vreun meci de Vâjthaţ, Potter? îl întrebă el.

— Baston este căpitanul echipei Cercetaşilor, îi explică profesoara McGonagall.

— Da, are şi statura potrivită, zise Baston, dându-i ocol lui Harry şi studiindu-l cu atenţie. Agilitate, viteză... Trebuie să-i găsesc o mătură potrivită, ce ziceţi, doamnă, un Nimbus 2000 sau un Aspiratus 7?

— O să vorbesc cu domnul profesor Albus Dumbledore, ca să vedem cum putem modifica regula anului întâi... Avem atâta nevoie de o echipă mai bună ca anul trecut. Ne-au umilit complet Viperinii în ultimul meci! O săptămână întreagă nu l-am mai putut privi în ochi pe Severus Plesneală!

Profesoara McGonagall îl privi sever pe Harry, peste rama ochelarilor.

— Să te antrenezi din greu, Potter, dacă nu vrei să te pedepsesc pentru ce-ai făcut! îl ameninţă ea.

Deodată, faţa i se destinse într-un zâmbet larg.

— Ce fericit ar fi fost tatăl tău, zise ea cu nostalgie. Era un excelent jucător de Vâjthaţ!

*

— Glumeşti, nu? întrebă Ron, neîncrezător.

Erau la masa de prânz şi Harry tocmai terminase de povestit ce i se întâmplase, de când plecase cu profesoara McGonagall de pe terenul de antrenament. Ron continuă uimit, rămânând cu bucata de plăcintă la jumătatea drumului spre gură:

— Căutător? Dar cei din anul întâi niciodată n-au... O să fii cel mai tânăr jucător din ultimii...

— Din ultimul secol, vrei să spui, zise Harry, înfulecând cu poftă, căruia i se făcuse o foame teribilă, după emoţiile de până atunci. Aşa mi-a spus Baston!

Ron era atât de uimit, încât rămăsese, pur şi simplu, cu gura căscată, gogonând ochii la Harry.

— Încep antrenamentul săptămâna viitoare, numai nu spune nimănui, Baston vrea să fie secret până la meci!

Fred şi George intrară pe hol şi, de cum îl observară pe Harry, se îndreptară spre el.

— Excelent, îi spuse George, ne-a povestit Baston. Şi noi suntem în echipă, prinzătorii!

— Ascultaţi-mă pe mine, adăugă Fred, anul ăsta câştigăm cu siguranţă cupa la Vâjthaţ! N-am mai câştigat de când a plecat Charlie, dar echipa de anul acesta va fi extraordinară! Trebuie să te antrenezi bine, Harry. Să-l fi văzut pe Baston, parcă plutea când ne-a povestit.

— Acum ne grăbim, Lee Jordan a găsit un culoar secret, prin care putem să ieşim din şcoală.

— Pariez că e ăla pe care noi l-am găsit din prima săptămână de şcoală! La revedere!

De-abia plecară Fred şi George, când apărură alţii, mult mai neplăcuţi: Draco, flancat de Crabbe şi Goyle.

— Iei ultima masă, Potter? Când pleacă trenul spre lumea Încuiaţilor?

— Văd că ai căpătat curaj acum, că te afli pe pământ şi eşti însoţit de gorilele tale, îi spuse Harry, cu răceală.

Nu că nu s-ar mai fi temut de Crabbe şi Goyle, dar, cu profesorii de faţă, aceştia nu puteau decât să strângă din dinţi şi din pumni.

— Am curaj să te înfrunt şi singur, se grozăvi Draco. La noapte, dacă vrei. Un duel între vrăjitori. Numai cu bagheta magică, fără nici un fel de contact fizic. Să nu-mi spui că n-ai auzit niciodată de duelul dintre vrăjitori...

— Cum să nu audă? se băgă Ron în vorbă. Eu sunt secundul lui. Care e secundul tău?

Draco se uită la Crabbe şi Goyle, cântărindu-i.

— Crabbe! La miezul nopţii, da? Ne întâlnim în Sala Trofeelor, rămâne întotdeauna neîncuiată.

După ce plecă Draco, Ron şi Harry se uitară unul la altul.

— Ce e aia duelul dintre vrăjitori?! Şi cum, adică, tu eşti secundul meu?

— Păi, secundul asistă şi continuă lupta, dacă mori tu, zise Ron, prefăcându-se nepăsător.

Văzând expresia de pe faţa lui Harry, Ron adăugă repede:

— Dar nu se moare decât în duelurile adevărate, ştii tu, cu vrăjitori experimentaţi. Cel mai rău lucru pe care o să puteţi să-l faceţi voi o să fie să trimiteţi doar câteva scântei unul spre altul. Nici unul dintre voi nu ştie atâtea vrăji încât să producă nenorociri. Oricum, pariez că se aştepta să nu primeşti provocarea.

— Şi dacă îmi agit bagheta şi nu se întâmplă nimic?

— O arunci la o parte şi-i dai un pumn în nas, îi sugeră Ron.

— Scuzaţi-mă...

Amândoi ridicară privirile. Era Hermione Granger.

— Nu poate nimeni să mănânce în linişte la masa asta? izbucni Ron.

Hermione nici nu îl băgă în seamă pe Ron şi îi spuse lui Harry:

— Am auzit, fără să vreau, ce-ai vorbit cu Draco...

— Cred şi eu! pufni Ron.

— N-ar trebui să bântui prin şcoală, după ora de culcare. Gândeşte-te câte puncte or să piardă Cercetaşii, e foarte probabil să te prindă. Nu fi aşa egoist.

— Şi... nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala, o repezi Harry.

— Pa şi n-am cuvinte, îi zise Ron în batjocură.

*

„Orice s-ar zice, ăsta nu e un sfârşit de zi tocmai fericit”, îşi zise Harry, în timp ce stătea treaz în dormitor, ascultând cum Dean şi Seamus dormeau fericiţi. (Neville nu se întorsese încă de la spital). Toată după-amiaza, Ron îi dăduse sfaturi, de genul: „Dacă te blesteamă, vezi cum poţi să te fereşti, fiindcă am uitat cum se blochează

blestemele”. Aveau toate şansele să fie prinşi de Filch sau Doamna Norris şi Harry îşi zise că forţa norocul, încălcând altă regulă a şcolii în aceeaşi zi. Pe de altă parte, îi apărea în întuneric faţa nesuferită şi batjocoritoare a lui Draco. Asta era marea lui şansă, să-l înfrunte faţă-n faţă şi să-l înfrângă. Nu putea rata aşa o ocazie.

— E unsprezece şi jumătate, şopti Ron, să mergem.

Îşi puseră halatele şi se strecurară din turnul lor, pe scara în spirală, şi apoi prin camera de zi a Cercetaşilor. Încă mai ardeau câţiva cărbuni în cămin, răspândind umbre lungi şi negre. Aproape că ajunseseră la gaura din portret, când se auzi o voce, din fotoliul apropiat:

— Nu pot să cred că faci asta, Harry!

Se aprinse o lampă. Era Hermione, îmbrăcată cu un halat roz.

— Iar tu! izbucni Ron furios. Du-te înapoi, la culcare.

— Aproape că i-am spus fratelui tău, zise Hermione, dintr-o suflare. El e Perfect şi o să pună capăt prostiei ăsteia.

Harry nu-şi putea închipui cum putea să fie cineva chiar aşa de băgăcios.

— Vino, îi spuse el lui Ron.

Împinseră portretul femeii grase şi trecură în hol.

Dar Hermione nu avea de gând să se dea bătută, cu una, cu două. Îl urmă pe Ron şi trecu şi ea prin portret, sâsâind la ei ca o gâscă speriată.

— Nu vă pasă de Cercetaşi, nu vă pasă decât de voi! Nu vreau ca Viperinii să câştige Cupa Caselor! O să pierdeţi punctele obţinute de mine de la doamna profesoară McGonagall, fiindcă am ştiut despre vrăjile încrucişate!

— Pleacă odată de-aici!

— Bine, plec, dar mâine, când o să fiţi în tren, spre casă, să vă aduceţi aminte ce v-am spus! Oh, sunteţi aşa de...

Dar cum erau n-aveau să afle, fiindcă Hermione le întorsese spatele, pregătindu-se să intre prin portret, dar se trezi în faţa unui tablou gol. Doamna grasă plecase într-una dintre vizitele sale nocturne, iar Hermione rămăsese afară din Turnul Cercetaşilor.

— Ce mă fac acum? îi întrebă ea îngrijorată.

— Treaba ta, noi trebuie să ne grăbim ca să nu întârziem, zise Ron.

Nici nu ajunseseră bine la capătul coridorului, că Hermione îi şi ajunse din urmă.

— Vin şi eu cu voi, hotărî ea.

— În nici un caz!

— Credeţi că o să stau aici, să aştept să dea Filch de mine? Dacă ne prinde pe toţi trei, o să-i spun că am ieşit să vă opresc să faceţi aşa o prostie şi să vă fac să veniţi înapoi în turn!

— Da' ştiu că ai tupeu, nu glumă! zise Ron, înfuriat.

— Linişte! Se aude ceva, îi potoli Harry.

Se auzea, într-adevăr, un zgomot, ca şi cum cineva ar fi tors.

— O fi Doamna Norris? întrebă Ron, cercetând coridorul cu atenţie.

Nu era doamna Norris, ci Neville, care dormea ghemuit pe jos. Tresări la apropierea lor şi sări în picioare.

— Bine că aţi dat voi de mine, mă învârt pe-aici de câteva ore, n-am mai ştiut parola spre turnul nostru.

— Nu mai vorbi aşa tare, Neville. Parola este Rât de porc, dar nu-ţi mai foloseşte acum, fiindcă doamna cea grasă a plecat în vizită.

— Ce-ţi mai face mâna? îl întrebă Harry.

— Excelent, uite! Madam Pomfrey m-a vindecat într-o clipă!

— Mă bucur, Neville, noi trebuie să ne ducem undeva, ne vedem mai târziu...

— Nu mă lăsaţi aici, se rugă Neville, nu vreau să rămân singur, Baronul Sângeros a trecut deja de două ori pe-aici!

Ron se uită furios la ceas şi apoi, la Hermione şi Neville.

— Dacă ne prind, îi ameninţă Ron pe cei doi nepoftiţi, n-o să am linişte până nu învăţ Blestemul Zănaticilor, pe care ni l-a predat profesorul Quirrell, ca să-l aplic asupra voastră!

Hermione deschise gura, probabil ca să spună cum era acel blestem, dar Harry le făcu semn să tacă şi plecară mai departe. Continuară să se strecoare de-a lungul coridoarelor, luminate doar de lumina lunii, prin ferestrele înalte, şi la fiecare cotitură, Harry se aştepta să dea nas în nas cu Filch sau cu Doamna Norris. Avură noroc, totuşi, şi ajunseră fără necazuri la scara în spirală, care ducea la etajul trei, unde se afla Sala Trofeelor.

Draco şi Crabbe nu ajunseseră încă. Casetele de cristal, în care se aflau trofeele, străluceau în lumina lunii. Cupe, scuturi, tăvi şi statuete împrăştiau în întuneric sclipiri de aur şi argint. Stăteau cu spatele lipit de perete şi cu ochii aţintiţi la cele două uşi de la capetele sălii. Harry îşi scoase bagheta, să o aibă la îndemână, în cazul în care Draco ar fi început fără nici un avertisment.

Minutele se scurgeau cu greu.

— E târziu, şopti Ron, poate i s-a făcut frică.

Apoi, se auzi un zgomot în camera alăturată, care îi făcu să tresară. Harry îşi ridicase bagheta, când auziră o voce care nu era, în nici un caz, a lui Draco:

— Adulmecă bine, iubita mea, poate sunt ascunşi în vreun colţ.

Era vocea lui Filch care i se adresa Doamnei Norris! Îngrozit, Harry le făcu celor trei semn cu bagheta să-l urmeze. Nici nu-şi dădură seama când ajunseră la uşa opusă locului de unde venea vocea lui Filch. De-abia îşi trăsese Neville roba dincolo de uşă, când îl auziră pe Filch, care intrase deja în Sala Trofeelor, spunându-i Doamnei Norris:

— Sunt pe-aici, pe undeva, am auzit murmure de voci, se ascund probabil.

— Pe aici, îi îndemnă Harry pe ceilalţi, care amuţiseră de groază.

Se strecurară printr-o sală, plină cu armuri medievale. Filch se apropia şi el însă. Neville scăpă un scâncet de groază şi o luă la fugă. Intră în Ron şi amândoi, într-o armură.

Zăngănelile care urmară fură suficiente să trezească întregul castel.

— Să fugim! strigă Harry şi o zbughiră afară din galeria cu armuri, fără să privească înapoi, să vadă dacă îi urmărea Filch. Străbătură în goană, unul după altul, coridoarele, cu Harry în frunte, fără să ştie unde se aflau şi nici încotro fugeau.

Trecură printr-o draperie şi nimeriră într-un tunel secret, pe care îl traversară repede, şi ajunseră lângă clasa în care li se preda „Farmece şi vrăji”, adică la zeci de kilometri depărtare de Sala Trofeelor.

— Cred că ne-au pierdut urma, zise Harry, gâfâind din greu şi ştergându-şi fruntea de transpiraţie.

Neville de-abia mai putea să respire.

— V-am... spus eu! zise Hermione, abia mai putând vorbi.

— Trebuie să ajungem la Turnul Cercetaşilor, cât mai repede posibil, le spuse Ron.

— Draco te-a pârât, îi zise Hermione lui Harry, cred că-ţi dai seama. Nici n-avea de gând să vină. Filch ştia cu certitudine că va găsi pe cineva.

Harry era convins că avea dreptate, dar nu avea de gând să recunoască în faţa ei.

— Să mergem mai departe.

Dar nu era aşa simplu. De-abia făcuseră câţiva paşi, că se deschise o uşă şi îşi făcu apariţia Peeves. De cum îi văzu, chiţcăi de plăcere.

— Taci, Peeves, că ne exmatriculează. Peeves chicoti încântat.

— Măi, măi, ce să caute în miezul nopţii anul întâi pe coridoarele castelului? Ţţţ, măi, măi, ce boboci neascultători... O să fiţi priiinşi! Sâc! Sâc!

— Dacă nu ne spui tu, n-o să ne descopere nimeni. Peeves, te rugăm mult.

— Ar trebui să-i spun lui Filch, e pentru binele vostru, zise el, ca şi cum i-ar fi păsat de ei, dar ochii îi sclipeau de răutate.

— Piei din calea noastră, îi spuse Ron şi se repezi la el. Asta fu o greşeală capitală.

— Studenţi, afară din camera de culcare! începu să urle Peeves din toţi rărunchii. Aici, pe coridorul de la clasa în care se predau „Farmece”!

Fugiră îngroziţi până la uşa din capătul culoarului, dar aceasta era încuiată.

— Atât ne-a fost, mormăi Ron, ăsta-i sfârşitul..

Auziră paşi. Filch alerga cât îl ţineau puterile, ghidându-se după ţipetele lui Peeves.

— Poate nu, zise Hermione şi, luând bagheta lui Harry, şopti: Alohomora!

Se auzi un CLIC, uşa se deschise, intrară repede, o zăvorâră în urma lor şi îşi lipiră urechea de ea, să audă ce se întâmpla.

— În ce parte au luat-o, Peeves? întrebă Filch, furios.

— Spune te rog, mai întâi, zise Peeves, cu obrăznicie.

— Nu te pune cu mine, Peeves, şi spune mai repede pe unde au fugit!

— N-o să scoţi nimic de la mine, până nu spui te rog! zise Peeves, cu vocea lui nesuferită.

— Bine... Te rog!

— Nimic! Ţi-am spus doar că n-o să-ţi spun nimic, dacă nu spui te rog! Ce, ăsta a fost un te rog frumos? Ha, ha, ha, ha!

Şi copiii auziră cum Peeves pleacă, trântind o uşă. Imediat se auziră blestemele furioase ale lui Filch.

— Crede că uşa asta e încuiată, aşa că am scăpat pentru moment. Nu te mai ţine de mine, îi spuse Harry lui Neville care se ţinuse de mâneca lui până atunci şi care îl privea îngrozit. Ce-i cu tine?

Văzu imediat ce era cu el. Lui Harry i se părea că trăieşte un coşmar, din care nu se mai putea trezi. Nu se

aflau într-o altă cameră, aşa cum crezuseră, ci într-un coridor, şi nu orice coridor, ci chiar cel interzis, de la etajul trei!

Aici, îi aştepta un câine monstruos, care aproape că umplea spaţiul dintre podea şi tavan. Avea trei capete şi trei perechi de ochi care se roteau furioşi în toate părţile, trei nasuri, adulmecând înspre ei şi trei guri, cu balele curgând printre nişte colţi uriaşi.

Stătea nemişcat, fixându-i cu privirea, şi Harry îşi dădu seama că singurul motiv, pentru care nu erau deja morţi, era că şi el fusese luat prin surprindere de apariţia lor neaşteptată. Dar îşi revenea repede, altfel ce însemnau mârâielile acelea îngrozitoare?

Harry apucă mânerul uşii, între Filch şi moarte, Filch era de preferat, desigur.

Ieşiră repede şi traseră uşa după ei. Alergară îngroziţi pe coridor. Nu mai era nici urmă de Filch, probabil că se grăbise să-i caute în altă parte... Oricum, cui îi păsa de el? Tot ce doreau era să lase cât mai mult spaţiu între ei şi monstrul acela.

Nu se opriră decât când ajunseră în faţa portretului doamnei grase, de la etajul şapte, care, spre norocul lor, se întorsese din vizită.

— Unde, Doamne iartă-mă, aţi fost? întrebă ea îngrijorată, uitându-se la hainele lor, atârnând în toate părţile, şi la feţele lor congestionate.

— N-are importanţă, dă-ne drumul... Rât de porc, spuse Harry, gâfâind.

Tabloul se dădu la o parte şi ei se treziră în camera de zi a Cercetaşilor, unde se prăbuşiră, tremurând din toate încheieturile, în fotoliile moi.

Trecu ceva timp până ce putură să articuleze ceva. Neville arăta, ca şi cum nu va mai fi în stare să vorbească niciodată.

— Cum de ţin un asemenea monstru în şcoală? întrebă Ron, în cele din urmă. Câinii au nevoie de mişcare, iar ăsta, cu atât mai mult.

Hermione îşi recăpătase şi ea suflarea, dar şi temperamentul arţăgos.

— Cum de nu vă daţi seama nici unul dintre voi, izbucni ea, ce înseamnă asta?

— Nu m-am uitat prea bine, eram prea îngrozit, zise Harry.

— Stătea pe o trapă! Cu siguranţă că păzea ceva important, zise ea, privindu-i furioasă. Ei, acum sunteţi mulţumiţi? Puteam să murim sau, şi mai rău, să fim exmatriculaţi! Eu mă duc la culcare!

Ron rămase cu gura căscată.

— Auzi, zise el, ca şi cum noi am fi obligat-o să vină cu noi! Dar cuvintele Hermionei îl puseseră pe gânduri pe Harry. Culcat în patul lui, continua să se gândească la spusele fetei. Păzea ceva... Oare, ce spusese Hagrid? Gringotts este cel mai sigur loc din lume, dacă vrei să ascunzi ceva, în afară de castel, poate...

Da, se părea că descoperise unde se afla pachetul minuscul din seiful 713...

Capitolul X

HALLOWEEN

Lui Draco nu-i veni să creadă când îi văzu pe Harry şi pe Ron a doua zi, arătând obosiţi, e adevărat, dar foarte veseli. Şi chiar aşa şi era. După ce le trecuse spaima de peste noapte, Harry şi Ron avuseseră timp să se gândească la aventura extraordinară, pe care o trăiseră, la câinele cu trei capete, şi ce noroc pe ei că erau prieteni. Între timp, Harry îi spusese şi lui Ron despre misteriosul pacheţel, care părea să-şi fi schimbat locul, de la Gringotts la Hogwarts, şi amândoi nu mai conteneau să se întrebe ce putea fi în acel pachet, ca să aibă nevoie de o pază aşa serioasă.

— Ori este foarte valoros, ori foarte periculos, fu de părere Ron.

— Sau ambele, completă Harry.

Tot ce ştiau cu exactitate era că obiectul respectiv avea cam cinci centimetri, altceva nu aveau cum să ghicească, decât dacă mai găseau şi alte indicii.

Nici Hermione şi nici Neville nu-şi făceau probleme cu ce se afla sub câine. Neville dorea din tot sufletul să nu se mai afle vreodată prin preajma monstrului.

Hermione nu mai vorbea nici cu Harry, nici cu Ron, dar parcă o făcea şi mai pe deşteapta, în compensaţie, probabil. Harry şi Ron aşteptau acum un prilej să i-o plătească lui Draco şi, spre marea lor mulţumire, acesta veni cu poşta din săptămâna următoare.

De îndată ce se îmbulziră bufniţele în sala de mese, toate privirile se aţintiră asupra unui grup de şase bufniţe, care cărau un pachet nu prea greu, dar mare ca suprafaţă. Ca toţi ceilalţi, Harry murea şi el de curiozitate să vadă ce era în pachet şi se arătă foarte surprins, când bufniţele îl aşezară în faţa lui. De abia se îndepărtară cele şase bufniţe, că veni o alta, care îi lăsă lui Harry o scrisoare, pe deasupra pachetului.

Noroc că deschise mai întâi scrisoarea, căci în ea scria:

Nu deschide pachetul la masă. Conţine mătura ta, Nimbus 2000, dar să nu se afle că tu ai primit o astfel de mătură, fiindcă atunci or să vrea toţi câte una. Oliver Baston te aşteaptă diseară, la ora şapte, pe terenul de antrenament.

Minerva McGonagall

Îşi ascunse cu greu bucuria când îi înmână lui Ron biletul, să citească şi el.

— Un Nimbus 2000! mormăi Ron, cu invidie. Eu nici n-am pus măcar mâna pe aşa ceva.

Părăsiră sala de mese imediat, dornici să desfacă mai repede pachetul, într-un loc ferit de privirile celorlalţi, dar la jumătatea holului de la intrare, văzură că scările erau barate de Crabbe şi Goyle. Draco le smulse pachetul şi pipăi să vadă ce e înăuntru.

— E o mătură! zise el, cu un amestec de invidie şi dispreţ, şi îi aruncă pachetul lui Harry.

Ron nu se putu abţine.

— Da, dar nu este o mătură oarecare, zise el, e un Nimbus 2000! Ce fel de mătură spuneai că ai acasă, Draco? Cornet 260?

Ron îi făcu lui Harry cu ochiul şi continuă:

— Cozile de mătură Cornet arată bine, dar nu sunt nici pe departe de categoria lui Nimbus 2000!

— Ce-o faci pe grozavul, Weasley? Tu nu-ţi poţi permite nici măcar ghidonul! Probabil că voi strângeţi câte o rămurică fiecare, până să fiţi în stare să vă faceţi o mătură, îi dădu replica imediat Draco.

Înainte ca Ron să poată răspunde, profesorul Flitwick apăru în dreapta lui Draco.

— Sper că nu vă certaţi, băieţi!? spuse el.

— Potter a primit o coadă de mătură nouă, domnule profesor, zise Draco.

— Da, mi-a spus ceva doamna profesoară McGonagall. Şi ce marcă e?

— Nimbus 2000, domnule, zise Harry, străduindu-se să nu izbucnească în râs, când văzu faţa oripilată a lui Draco.

Harry şi Ron urcară în fugă scările, râzând în hohote de faţa lui Draco, intrigată, dar şi furioasă, în acelaşi timp.

— Ar trebui să-i fiu recunoscător, dacă nu i-ar fi luat globul lui Neville, acum n-aş fi fost în echipa de Vâjthaţ! chicoti Harry, când ajunseră în capul scărilor.

— Şi ce, vrei să zici că asta-i o răsplată, fiindcă ai încălcat regulile? se auzi o voce supărată în spatele lor.

Era Hermione, care urca scările în fugă, cu ochii ţintă la pachetul din mâna lui Harry.

— Credeam că nu vorbeşti cu noi, îi replică Harry.

— Da, te rugăm, nu te răzgândi, a fost aşa bine, o necăji Ron.

Hermione se îndepărtă, cu nasul în vânt.

Ziua trecu extraordinar de greu. Harry reuşea cu greu să se concentreze cât de cât la lecţii. Minţile îi zburau iar şi iar către coada lui de mătură, care îl aştepta în dormitor, sub pat, sau la terenul de antrenament, unde urma să ia primele lecţii, chiar în seara aceea. Trecu cu greu şi masa de seară, unde mâncă fără să ştie ce anume, apoi, se repezi sus, pe scări, să mai arunce o privire la mătura lui, Nimbus 2000.

— Uau, suspină Ron, privind-o şi el încă o dată.

Chiar Harry, care nu ştia mare lucru despre cozile de mătură, trebui să admită că arăta splendid. Netedă şi

strălucitoare, cu un mâner de mahon, lungă şi suplă, cu firele nou-nouţe şi cu marca, Nimbus 2000, scrisă cu litere aurii.

Cum se apropia de ora şapte, Harry părăsi castelul, pe înserat, şi se îndreptă spre stadion. Nu mai intrase niciodată pe stadion. În jurul arenei centrale, erau sute de locuri în amfiteatru, ca spectatorii să poată urmări bine jocul. La capătul celălalt al arenei, se aflau trei stâlpi, cu câte un cerc la capăt. Îi aminteau de acele beţişoare, prin care copiii suflă baloane de săpun, numai că aveau cam 15 metri înălţime.

Mult prea dornic să înceapă, Harry urcă pe mătură şi o lovi de pământ. Ce senzaţie! Intra şi ieşea prin porţi, se înălţa cu viteză şi zbura de la un capăt al arenei, la celălalt. Nimbus 2000 executa toate comenzile sale, cu cea mai mare uşurinţă.

— Potter, vino jos! auzi Harry o voce.

Era vocea lui Oliver Baston, care ducea sub braţ o cutie de lemn. Harry ateriză lin, chiar lângă el.

— Foarte frumos, îl lăudă el pe Harry. Acum văd şi eu ce vroia să spună doamna profesoară McGonagall. Eşti, într-adevăr, un talent înnăscut. În seara asta te învăţ toate regulile, iar apoi vii la antrenament cu toată echipa, de trei ori pe săptămână.

Baston deschise cutia, în care erau patru mingi, de mărimi diferite.

— Aşa, făcu Baston, Vâjthaţ este uşor de înţeles, chiar dacă nu e aşa uşor de jucat. Sunt câte şapte jucători, în fiecare echipă. Trei dintre ei se numesc înaintaşi.

— Trei înaintaşi, repetă Harry, în timp ce Baston lua o minge, de un roşu strălucitor şi de mărimea unei mingi de fotbal.

— Asta se numeşte balon. Înaintaşii pasează balonul, de la unul la altul, încercând să ajungă la stâlpii aceia şi să bage mingea prin cerc, pentru a înscrie un gol. De fiecare dată, când mingea intră prin cerc, echipa respectivă câştigă zece puncte. Eşti atent?

— Sigur că da, sări Harry. E ca un fel de baschet, cu şase cercuri, nu?

— Ce-i aia baschet? întrebă Oliver Baston, curios.

— Lasă asta, zi mai departe, zise Harry.

— De fiecare parte, mai e un jucător, care se numeşte portar. Eu sunt portarul echipei Cercetaşilor. Trebuie să zbor în jurul stâlpilor noştri şi să-i împiedic pe ceilalţi să marcheze.

— Trei înaintaşi şi un portar, repetă Harry, hotărât să reţină totul. Şi mingile celelalte, pentru ce sunt?

— Îţi arăt imediat, îi zise Baston. Ţine asta.

Şi îi dădu lui Harry o mică bâtă, care semăna, oarecum, cu bâta de baseball.

— O să-ţi arăt acum care e rolul acestor două mingi, numite baloane-ghiulea.

Erau nişte mingi, ceva mai mici, identice şi de culoare neagră. Lui Harry i se păru că de-abia reuşeau chingile să le ţină în cutie.

— Dă-te la o parte, îl avertiză Baston şi eliberă una dintre mingi. Aceasta zvâcni sus de tot, în aer, şi se îndreptă apoi spre faţa lui Harry. Harry o lovi cu putere cu bâta, ca să nu-i spargă nasul, şi o trimise departe, în zig-zag. Zbură peste capetele lor, apoi se îndreptă spre Baston, care se aruncă asupra ei şi reuşi să o ţintuiască la pământ.

— Ai văzut? îl întrebă Baston, străduindu-se să bage mingea, la locul ei, în cutie. Balonane-ghiulea se învârtesc în jurul jucătorilor, încercând să-i doboare de pe mături. De aceea există câte doi prinzători în fiecare echipă. Prinzătorii noştri sunt gemenii Weasley, iar sarcina lor este să ne protejeze flancurile şi să încerce să trimită baloanele-ghiulea înapoi, spre echipa adversă. Ai priceput?

— Da. Cei trei înaintaşi încearcă să înscrie cu balonul, portarul apără şi respinge balonul, prinzătorii apară flancurile şi reorientează baloanele-ghiulea spre echipa adversă, spuse Harry, pe nerăsuflate.

— Foarte bine, aprobă Baston.

— Oare, s-a întâmplat vreodată ca baloanele-ghiulea să... omoare pe cineva? întrebă Harry.

— Nu, niciodată la Hogwarts! Au fost câteva maxilare sparte, dar nimic mai mult. Ultimul membru al echipei este căutătorul. Tu o să fii pe postul de căutător şi nu trebuie să te preocupe nici balonul, nici baloanele-ghiulea...

— ... decât dacă îmi crapă capul! râse Harry.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, gemenii Weasley fac o echipă perfectă, nu prea trece de ei nici un balon-gliiulea!

Baston căută în cutie şi scoase ultima minge. În comparaţie cu balonul şi cu baloane-ghiulea, aceasta era foarte mică, semănând cu o castană mai mare. Era de un auriu strălucitor şi avea două aripioare argintii.

— Asta e hoţoaica aurie şi este cea mai importantă minge din joc. Este foarte greu de prins, fiindcă se mişcă foarte iute şi este abia vizibilă. Asta este treaba căutătorului. Trebuie să-i fentezi pe înaintaşi, pe prinzători, să te fereşti din calea balonului şi a baloanelor-ghiulea şi să prinzi hoţoaica aurie, înaintea căutătorului din echipa adversă. Cine o prinde primul, aduce echipei sale o sută cincizeci de puncte suplimentare, astfel încât echipa respectivă este aproape întotdeauna câştigătoare. De aceea, căutătorii sunt jucători cei mai des faultaţi. Jocul de Vâjthaţ se termină în momentul în care este prinsă hoţoaica aurie, dar asta poate dura multă vreme. Recordul a fost de trei luni, mi se pare. Jocul s-a jucat încontinuu, cu o mulţime de rezerve, pentru ca jucătorii să se poată odihni, pe rând. Ei, cam asta e tot! Ai vreo întrebare?

Harry scutură din cap. Înţelesese ce trebuie să facă, problema era cum...

— N-o să ne antrenăm acum cu hoţoaica aurie, mai târziu, zise Baston şi puse mingea cu grijă la loc, în cutie. E prea întuneric, s-ar putea pierde. O să ne antrenăm cu alte mingi.

Scoase dintr-o geantă câteva mingi obişnuite de golf şi în curând cei doi erau sus, în aer, Baston, aruncând mingile de golf cât putea de tare, în toate direcţiile, Harry, încercând să le prindă pe toate. Şi, într-adevăr, nu-i scăpă nici una, spre marea încântare a lui Baston. După jumătate

de oră, se lăsase noaptea de-a binelea şi cei doi fură nevoiţi să se oprească din antrenament.

— Cupa de anul ăsta de la Vâjthaţ o să aibă numele tău pe ea! râse Baston, în timp ce-şi târau paşii spre castel. Nu m-aş mira să ajungi mai bun ca Charlie Weasley, iar el ar fi putut să ne reprezinte cu succes în meciul naţional de cupă, dacă nu ar fi plecat să studieze vampirii şi dragonii.

*

Poate din cauză că era prea ocupat, cu toate temele şi cu antrenamentul la Vâjthaţ, de trei ori pe săptămână, dar nici nu-şi dădu seama că se scurseseră deja două luni de când venise la Hogwarts. Se simţea la castel ca acasă, mult mai mult ca la familia Dursley, unde trăise, totuşi, aproape de când se născuse. Şi lecţiile i se păreau acum mult mai interesante, o dată ce îşi însuşise noţiunile de bază.

În dimineaţa de Halloween se sculă într-un delicios miros de dovleac copt, care plutea pe toate coridoarele. Ba mai mult, profesorul Flitwick îi anunţase la ora de „Farmece” că venise vremea să-i înveţe să facă obiectele să zboare! Mureau de curiozitate să ştie cum puteau face acest lucru, mai ales de când îl văzuseră pe profesor cum îi făcuse broasca lui Neville să se înscrie pe o traiectorie în jurul clasei! Profesorul Flitwick îi împărţi doi câte doi şi Harry se bucură să-l aibă ca partener pe Seamus Finnigan (o adevărată binecuvântare, dat fiind că Neville se tot

agitase să fie ales el partenerul lui Harry). Ron, însă, ajunsese în echipă cu Hermione Granger. Era cam greu de spus cine era mai necăjit, Ron sau Hermione... Hermione nu mai vorbise cu ei din ziua în care Harry primise coada lui de mătură ultra modernă.

— Atenţie, nu uitaţi acea mişcare elegantă, din încheietură, pe care am exersat-o atât! le mai zise profesorul, suit, ca de obicei, peste maldărul său de cărţi. Rotire, şficuire, rotire, şficuire! La fel de important este şi să spuneţi corect cuvintele magice. Nu-l uitaţi pe Magicianul Baruffio care în loc de „p” a spus „b” şi s-a trezit la podea, cu ditamai bourul pe piept!

Era al naibii de greu. Harry şi Seamus roteau încheietura, apoi şficuiau aerul, dar pana, pe care trebuiau s-o facă să plutească în aer, refuza să se ridice de pe bancă. Seamus îşi pierdu răbdarea şi împunse aerul cu bagheta, făcând să izbucnească un foc, pe care Harry îl stinse cu pălăria lui. La banca de alături, nici Ron nu avea mai mult noroc.

— Hocus-pocus preparatis! striga el cât putea de tare, agitându-şi ca o morişcă braţele lungi.

— Nu spui bine! o auzi Harry pe Hermione, corectându-l pe Ron. E Hocus-pocus preparatus! Şi accentuează vocalele!

— Accentuează-le tu, dacă eşti aşa deşteaptă! îi dădu Ron replica, morocănos.

Hermione îşi îndoi puţin mânecile de la robă, ridică bagheta, o roti, şficui cu ea aerul şi zise:

— Hocus-pocus preparatus!

Pana se ridică de pe bancă şi pluti la cincizeci de centimetri pe deasupra capetelor celorlalţi.

— Bravo! Foarte bine! aplaudă profesorul Flitwick. Toată lumea să ia exemplu de la domnişoara Granger!

La sfârşitul orei, Ron era în cea mai proastă dispoziţie.

— Nu-i de mirare că nimeni nu poate s-o sufere! izbucni el spre Harry, pe când îşi croiau drum pe coridorul aglomerat. E un adevărat coşmar, ascultă-mă pe mine!

Cineva se ciocni de Harry, în toată îmbulzeala de pe culoar. Era Hermione. Harry îi aruncă o privire şi văzu cu uimire că avea lacrimi în ochi.

— Ron, cred că te-a auzit!

— Şi ce dacă? se grozăvi Ron, dar nu prea se simţea în largul lui. Cred că s-a lămurit şi ea că nu are nici un prieten.

Hermione nu-şi făcu apariţia la următoarea oră şi nimeni n-o văzu toată după-amiaza aceea. În timp ce se îndreptau spre Marea Sală, unde avea loc petrecerea de Halloween, Harry şi Ron o auziră pe Parvati Patil că îi spunea prietenei ei, Lavender, că Hermione se închisese în toaleta fetelor şi plângea de mama focului, zicând că vrea să fie lăsată în pace. Ron se simţi şi mai prost, dar, odată intraţi în Marea Sală, decorată cu fel de fel de ghirlande şi lampioane, Harry şi Ron uitară complet de Hermione.

O mie de lilieci vii atârnau de plafon şi alţi o mie roiau pe deasupra meselor, făcând lumânările să pâlpâie în dovleci. Îndată apăru şi mâncarea în farfuriile aurii, aşa

cum se întâmplase şi la banchetul de recepţie. Harry tocmai lua un cartof copt, când în sală îşi făcu apariţia profesorul Quirrell, cu turbanul pieziş şi cu faţa îngrozită. Toată lumea îl urmări cu privirea până ajunse în dreptul profesorului Albus Dumbledore:

— E un monstru în subsol! zise el şi leşină pe dată.

Se porni un zgomot de nedescris. Profesorul Albus Dumbledore trebui să facă să explodeze mai multe artificii purpurii, ca să se facă linişte în sala de mese.

— Perfecţi! ordonă el. Duceţi-vă imediat clasele în dormitoare!

Percy se simţea în elementul lui:

— Urmaţi-mă! Staţi grupaţi! Voi, cei din anul întâi, veniţi lângă mine! Scuzaţi, faceţi loc pentru anul întâi! Ştiţi, eu sunt Perfect!

— Cum să intre aici vreun monstru? întrebă Harry, neîncrezător, în timp ce urcau scările spre dormitoare.

— Nu ştiu să-ţi spun, dar se cunoaşte prea bine cât sunt de stupizi, răspunse Ron. Probabil că Peeves s-a gândit să ne joace o festă, de Halloween!

Trecură de mai multe grupuri, care se îndreptau în direcţii diferite. Tocmai îşi croiau drum printr-un grup de Astropufi dezorientaţi, când Harry îl apucă de braţ pe Ron.

— Mi-am amintit de… Hermione, îi spuse el.

— Ce-i cu ea? întrebă Ron.

— Mă gândeam că probabil că nu ştie despre monstru...

— Oh! Bine, dar să nu ne vadă Percy, zise Ron, muşcându-şi buza.

Pitulându-se şi strecurându-se, Harry şi Ron se alăturară grupului de Astropufi care mergeau în direcţie opusă. Trecură apoi într-un coridor pustiu şi se îndreptară spre toaleta fetelor. Tocmai dăduseră colţul, când auziră paşi în urma lor.

— Percy! zise Ron, trăgându-i pe Harry pe după statuia unui grifon.

Trăgând cu ochiul, văzură, însă, că nu era Percy, ci profesorul Plesneală, care traversă coridorul şi dispăru.

— Ce-o fi făcând aici? şopti Harry. De ce nu e în pivniţă, împreună cu ceilalţi profesori?

— Habar n-am!

Cât mai încet posibil, cei doi se strecurară pe coridorul pe care dispăruse profesorul Plesneală. Încă i se mai auzeau paşii.

— Cred că se îndreaptă spre etajul trei, zise Harry, dar fu întrerupt de mâna ridicată a lui Ron.

— Simţi a ce miroase?

Lui Harry îi ajunse o duhoare pe la nări, un amestec de putoare de ciorapi nespălaţi şi de WC, care trebuia spălat.

Apoi auziră şi un mers greoi, târşâit. Ron arătă spre capătul culoarului. Ceva uriaş se îndrepta spre ei. Se traseră în umbră şi aşteptară până ce arătarea aceea uriaşă fu luminată de razele lunii.

Priveliştea era înfiorătoare. Creatura avea peste treizeci de metri înălţime, un corp mătăhălos, cu o piele închisă la culoare, cu aspect nesănătos, cu un cap chel şi mic, ca o nucă de cocos. Avea picioare scurte, ca nişte trunchiuri de copac, plate şi noduroase. Mirosul pe care îl răspândea era de nesuportat. Avea în mână o măciucă pe care o târa pe coridor, fiindcă braţele îi erau mult prea lungi.

Monstrul se opri în pragul unei uşi, se uită înăuntru, socoti ce socoti cu mintea lui redusă şi intră.

— Cheia e în broască, am putea să-l închidem înăuntru!... zise Harry.

— Bună idee! fu de acord Ron, cam nervos, însă.

Se strecurară spre uşa deschisă, cu gurile uscate, de emoţie, atenţi să nu iasă monstrul. Cu un salt, Harry ajunse lângă uşă, o trânti şi răsuci cheia!

— Da, asta e!

Încântaţi de victorie, o luară la fugă pe coridor, dar abia ajunseseră la colţ, când auziră ceva care le îngheţă sângele în vene: un strigăt îngrozit izbucni chiar din camera pe care o încuiase Harry.

— Oh, nu! zise Ron, palid la faţă, precum Baronul Sângeros.

— Este toaleta fetelor! exclamă Harry.

— HERMIONE! ziseră amândoi într-un glas.

Era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dar nu aveau de ales. Se întoarseră pe călcâie şi o zbughiră spre camera cu pricina. Întoarseră cheia şi, îngroziţi la culme, deschiseră uşa şi se repeziră înăuntru.

Hermione Granger se făcuse una cu peretele şi arăta ca şi cum urma să leşine din clipă în clipă. Monstrul înainta spre ea, smulgând toate chiuvetele de pe perete.

— Să-l zăpăcim cumva, strigă Harry şi ridică un robinet pe care îl zvârli în perete.

Arătarea aceea hidoasă se opri la câţiva paşi de Hermione, clipi confuz şi se uită dincotro venise zgomotul. Ochii lui răi şi tâmpi se opriră asupra lui Harry. Îşi schimbă direcţia, luând-o spre Harry, fără să uite să ia şi măciuca.

— Ei, tu, creier de găină! îl făcu atent Ron din celălalt capăt al încăperii şi aruncă în el cu o ţeavă de metal.

Uriaşul păru să nu fi simţit izbitura ţevii în umăr, dar strigătul lui Ron îl făcu să se oprească din nou. Îşi întoarse faţa urâtă spre Ron, lăsându-i timp lui Harry să se îndepărteze.

— Vino! Fuga! o îndemnă Harry pe Hermione, dar fata părea ţintuită de perete, îngrozită la culme.

Strigătele şi ecoul lor păreau să-l fi zăpăcit complet pe monstru. Se îndreptă spre Ron, care se afla mai aproape de el. Ron nu mai avea nici o portiţă de scăpare.

Moment în care Harry făcu ceva, tot atât de curajos, pe cât de stupid: se aruncă în spatele uriaşului şi îl strânse de gât. Arătarea nici nu-l simţi pe Harry în spatele lui, dar chiar şi un monstru prost simte când îi intră ceva în nas, iar bagheta din mâna lui Harry tocmai asta făcea!

Urlând de durere, uriaşul se răsuci şi lovi cu bâta, dar pe de lături. Din moment în moment, Harry avea să fie scuturat pe podea şi zdrobit de bâta grea.

Hermione se prăbuşise la podea, secată de puteri. Ron îşi ridică bagheta, fără să ştie prea bine ce vroia să facă, şi se auzi spunând:

— Hocus-pocus preparatus!

Bâta zbură pe dată din mâna uriaşului şi se ridică în aer, apoi se întoarse şi izbi cu putere în capul proprietarului ei. Duhul se clătină puţin şi apoi căzu cu burta la pământ, făcând să duduie întreaga încăpere. Harry sări în picioare. Tremura tot şi abia mai putea să respire de emoţie. Ron stătea cu bagheta în mână şi nu îi venea a crede că făcuse aşa ceva.

Hermione vorbi prima.

— E mort? întrebă ea.

— Nu cred, răspunse Harry. E doar ameţit de lovitură. Se aplecă şi scoase bagheta lui magică din nasul uriaşului.

La capăt, era acoperită cu ceva care semăna a lipici, închis la culoare.

— Uhh, făcu el cu scârbă, muci!

Şterse bagheta de pantalonii uriaşului, cât putu de repede.

Uşi trântite şi zgomot de voci îi făcură pe cei trei să tresară. Nu îşi dăduseră seama de toată hărmălaia pe care o făcuseră şi că buşiturile şi urletele uriaşului se auziseră de departe.

Câteva clipe mai târziu, profesoara McGonagall dădu buzna în toaleta fetelor, urmată îndeaproape de profesorul Plesneală. Profesorul Quirrell încheia plutonul. Când îl văzu pe uriaş, acesta din urmă scoase un strigăt înspăimântat, lăsându-se să cadă pe unul dintre WC-uri, cu mâna pe inimă.

Plesneală se aplecă deasupra uriaşului, iar McGonagall se uită în direcţia lui Harry şi Ron. Harry n-o mai văzuse niciodată atât de supărată. Buzele i se albiseră de furie. Gândul că ar putea să câştige puncte pentru Cercetaşi zbură pe dată din capul lui Harry.

— Unde v-o fi fost capul! strigă ea furioasă. Mare noroc aţi avut că mai sunteţi încă în viaţă. De ce nu sunteţi în dormitor?

Harry îl privi pe Ron, care încă mai stătea cu bagheta în mână, Plesneală, pe Harry. Harry îşi lăsă privirea în pământ. Tare s-ar fi bucurat să lase şi Ron bagheta în jos.

Apoi, o voce pierită se auzi dintr-un colţ:

— Vă rog, doamnă profesoară, mă căutau pe mine...

— Domnişoara Granger!

Hermione reuşi, în sfârşit, să se ridice în picioare şi continuă:

— M-am dus după monstru, fiindcă am crezut că pot să-i vin singură de hac, doar ştiţi că am citit totul despre aceste creaturi.

În sfârşit, Ron lăsă în jos bagheta lui magică. Hermione Granger să mintă în faţă un profesor? Imposibil!

— Dacă nu m-ar fi găsit ei, aş fi fost moartă până acum, mai zise ea. Harry i-a băgat bagheta în nas, iar Ron l-a făcut pe monstru să se pocnească în cap cu propria lui bâtă! N-au avut timp să anunţe pe nimeni şi să ceară ajutoare, uriaşul era gata să mă doboare.

Harry şi Ron încercau să pară că nu auzeau pentru prima oară această poveste.

— Bine... În cazul ăsta... Dar tu, fată prostuţă, cum de-ai putut crede că-i poţi veni de hac unui asemenea monstru, de una singură?

Hermione îşi plecă privirea. Harry rămăsese mut de uimire. Hermione era ultima persoană care ar fi făcut ceva împotriva regulilor şi iat-o acum, minţind ca să-i scoată pe ei din bucluc. Era ca şi cum Plesneală ar fi început să le dea bomboane.

— Domnişoară Granger, Cercetaşii pierd cinci puncte, pentru isprava asta, hotărî profesoara McGonagall. Sunt foarte dezamăgită de dumneata. Dacă nu aveţi nici o rană, duceţi-vă în turnul vostru. Toată lumea îşi termină cina în dormitoare!

Hermione plecă.

Profesoara McGonagall se întoarse spre Harry şi Ron.

— Ei bine, deşi tot sunt de părere că aţi avut mare noroc, trebuie să recunosc că nu mulţi dintre boboci ar fi fost în stare să-i vină de hac unui monstru, aşa că aţi câştigat câte cinci puncte pentru Cercetaşi. O să-i aduc la cunoştinţă şi profesorului Albus Dumbledore. Puteţi pleca!

Ieşiră grăbiţi din cameră şi nu scoaseră un cuvânt până nu urcară cele două etaje. Se simţeau uşuraţi că scăpaseră de mirosul îngrozitor al uriaşului şi, în general, de toate problemele.

— Ar fi trebuit să ne dea mai mult de zece puncte, prinse curaj Ron.

— Cinci, vrei să zici, dacă socotim cele cinci puncte, pierdute de Hermione, îi reaminti Harry.

— E frumos din partea ei că ne-a scăpat de pedeapsă, dar să nu uităm că şi noi am salvat-o pe ea!

— Poate că n-ar fi avut nevoie să fie salvată, dacă n-am fi închis noi arătarea acolo, sublinie Harry.

Ajunseră la portretul domnei celei grase.

— Rât de porc! ziseră ei şi intrară.

Camera de zi era plină şi era multă agitaţie. Toţi mâncau mâncarea care le fusese trimisă sus. Numai Hermione stătea lângă uşă şi îi aştepta. Urmă o pauză stânjenitoare. Apoi, fără să se uite unul la altul, ziseră un „Mulţumesc!” grăbit şi trecură la farfuriile lor.

Dar din acel moment, Hermione deveni prietena lor cea mai bună. Sunt unele lucruri care te apropie foarte

mult, iar doborârea unui uriaş de peste treizeci de metri era unul dintre acestea.

Capitolul XI

VÂJTHAŢ

De îndată ce intrară în noiembrie, vremea se răci foarte tare. Munţii din jurul şcolii deveniră de un gri mohorât, iar lacul căpătase sclipiri de oţel. În fiecare dimineaţă, pământul se acoperea de brumă. De la ferestrele de sus, îl puteau vedea pe Hagrid, care se chinuia să dezgheţe cozile de mătură, de pe terenul de Vâjthaţ, îmbrăcat într-o haină lungă din blană de cârtiţă, cu mănuşi din blăniţă de iepure şi cizme din blană de castor.

Începuse sezonul de Vâjthaţ. După săptămâni de antrenament, Harry urma să joace primul său meci: Cercetaşii contra Viperinilor. Dacă ar fi câştigat, Cercetaşii treceau pe locul doi în Campionatul Caselor.

Puţini îl văzuseră pe Harry jucând, fiindcă Baston hotărâse că trebuie să aibă o armă secretă, aşa că îl ţineau... secret, desigur! Cu toate astea, vestea că Harry va juca pe post de căutător răsuflase, nu se ştie cum, şi Harry nu putea spune cu certitudine ce era mai rău: să-i asculte pe cei care îi spuneau că se va descurca de minune

sau pe cei care îl asigurau că îl vor aştepta pregătiţi cu saltele, ca să cadă pe moale...

Era un adevărat noroc că Hermione era acum prietena lor. Cu toate antrenamentele de ultimă oră la care îi supunea Baston, nu ştia cum s-ar fi descurcat la lecţii, dacă n-ar fi fost ea să-l ajute. Tot ea îi împrumutase şi „Vâjthaţ de-a lungul secolelor”, care se dovedi o carte deosebit de interesantă. Harry află, astfel, că erau şapte sute de feluri în care puteai comite un fault la Vâjthaţ, toate întâmplându-se la campionatul mondial din 1473, că cei de pe posturile de căutători erau de regulă cei mai scunzi şi mai rapizi jucători şi că lor li se întâmplau cele mai serioase accidente, că, deşi se întâmpla foarte rar să moară cineva la un joc de Vâjthaţ, adesea în timpul meciurilor dispăruseră arbitri, care fuseseră găsiţi numai după luni de zile în Deşertul Sahara.

De când Harry şi Ron o salvaseră de monstru, Hermione devenise mult mai puţin strictă în respectarea regulilor şi era mult mai plăcută, din această cauză.

O zi înainte de primul meci al lui Harry, într-una din pauze, ea îi convocă în curtea şcolii, în jurul unui foc albăstrui, care putea fi adus afară în vase speciale. Stăteau de vorbă, cu spatele la foc, pentru a se încălzi, când îl văzură pe profesorul Plesneală, trecând pe lângă ei. Harry observă imediat că profesorul şchiopăta. Harry, Ron şi Hermione se strâseră cât putură mai tare în jurul focului, pentru ca Plesneală să nu-l poată vedea. Erau siguri că aşa ceva era interzis!... Din nefericire, tocmai feţele lor vinovate îi dădură de gol. Plesneală şchiopătă spre ei. Nu văzuse focul, dar căuta un motiv să-i gonească de acolo.

— Ce faci aici, Potter? Ce ai acolo?

— Este „Vâjthaţ de-a lungul secolelor”, domnule profesor, zise Harry şi îi arătă cartea.

— Cărţile nu trebuiesc scoase afară din biblioteca şcolii, dă-mi-o imediat! Vă scad cinci puncte de la Cercetaşi!

— A inventat regula asta pe loc, mormăi Harry. Mă întreb de ce o fi şchiopătând...

— Nu ştiu, dar sper că-l doare rău piciorul, spuse Ron, cu ranchiună.

*

În camera de zi din Turnul Cercetaşilor era mare agitaţie în acea seară. Harry, Ron şi Hermione stăteau împreună, lângă fereastră. Hermione le verifica tema pentru ora de „Farmece”, de a doua zi. Hermione nu-i lăsa niciodată să copieze („Aşa n-o să învăţaţi niciodată!”), dar punând-o să-i verifice, Ron şi Harry aflau întotdeauna răspunsurile corecte.

Harry se simţea neliniştit. Ar fi vrut să-şi recapete cartea şi să continue să citească, numai ca să nu se mai gândească la meciul de a doua zi. Şi de ce i-ar fi frică de Plesneală, mă rog? Se ridică în picioare şi le spuse lui Ron şi Hermionei că se duce să-i ceară cartea înapoi.

— Treaba ta, ziseră cei doi, dar Harry îi asigură că era convins că Plesneală îi va da cartea, dacă i-o va cere când erau de faţă şi alţi profesori.

Coborî şi se duse la cancelarie. Ciocăni, dar nimeni nu-i răspunse. Mai ciocăni o dată, dar iarăşi nu primi nici un răspuns.

Şi dacă Plesneală lăsase cartea în cancelarie? Merita să încerce...

Deschise uşa uşurel şi se uită înăuntru, unde văzu o scenă groaznică. Plesneală şi Filch erau singuri în cancelarie. Plesneală îşi ridicase roba peste genunchi şi i se vedea piciorul însângerat şi cu carnea sfâşiată. Filch îi dădea bandaje, să se panseze.

— Ce nenorocire! spunea Plesneală. Cum să poţi să-i supraveghezi toate cele trei capete, deodată?!

Harry încercă să închidă uşa la loc, încetişor, dar...

— Potter!

Faţa lui Plesneală se schimonosi de furie, în timp ce-şi lăsa roba în jos. Harry înghiţi cu greu.

— Domnule profesor, îmi puteţi da cartea înapoi?

— AFARĂ! A-FA-RĂ!

Harry plecă, înainte ca Plesneală să poată să le mai ia câteva puncte. Fugi în susul scărilor cât putea de iute.

— Ţi-a dat-o? îl întrebă Ron, când îl văzu. Ce-i cu tine, ce ţi s-a întâmplat?

Pe şoptite, Harry le spuse ce văzuse şi auzise.

— Ştiţi ce înseamnă asta? întrebă el, cu răsuflarea întretăiată. Că, de Halloween, a încercat să treacă de câinele cu trei capete! Acolo se ducea în seara în care l-am

văzut noi! Cred că vrea să obţină ce păzeşte câinele acela! Şi pariez pe coada mea de mătură că el l-a lăsat pe monstru înăuntru, ca să creeze o diversiune!

Hermione făcu ochii mari.

— Nu, nu se poate! făcu ea. Ştiu că nu este prea plăcut, dar nu cred că ar fura ceva păzit cu atâta străşnicie de domnul Albus Dumbledore.

— Ei, şi tu, Hermione! izbucni Ron. După tine, toţi profesorii sunt sfinţi sau cam aşa ceva! Eu sunt de părerea lui Harry, n-aş băga mâna în foc pentru Plesneală. Dar oare ce-o fi căutând? Ce păzeşte câinele?

Harry se duse la culcare, cu aceeaşi întrebare zbârnâindu-i în creieri. Neville sforăia de mama focului, dar Harry nu putea închide ochii. Încercă să nu se mai gândească la nimic, trebuia să se odihnească, doar ziua următoare participa la primul lui meci, dar o expresie ca cea de pe faţa lui Plesneală, când fusese surprins, nu se uită cu una, cu două...

*

Veni şi ziua următoare, rece, dar foarte senină. Marea Sală mirosea îmbietor, a cârnăciori prăjiţi, şi răsuna de glasuri voioase, dornice să vadă un meci de Vâjthaţ cât mai reuşit.

— Trebuie să mănânci ceva!

— Nu vreau! Imposibil! Nu pot să înghit nimic!

Harry se simţea groaznic. În aproximativ o oră, urma să intre în teren.

— Harry, mănâncă, îl îndemnă şi Seamus Finnigan, trebuie să capeţi puteri. Căutătorii sunt întotdeauna cotonogiţi de jucătorii din echipa adversă!

— Mulţumesc pentru încurajare, Seamus, zise Harry, uitându-se cum acesta îşi tot turna ketchup pe cârnăciori.

Pe la ora unsprezece, întreaga şcoală era în păr, în jurul terenului de Vâjthaţ. Mulţi dintre privitori aveau binocluri. Era adevărat că scaunele erau sus, în aer, dar uneori tot era greu să urmăreşti toate fazele.

Ron şi Hermione se alăturaseră lui Neville, Seamus şi Dean, pe cel mai de sus rând. Harry fu uimit să constate că făcuseră un afiş mare, din unul dintre cearşafurile distruse de Pungaşul. Pe el scria: Harry Potter, preşedinte! iar Dean, care era foarte bun la desen, făcuse dedesubt emblema Cercetaşilor, leul uriaş. Hermione contribuise şi ea cu o mică vrajă, pentru ca inscripţia să apară în mai multe culorii, vii şi strălucitoare.

Între timp, la vestiar, Harry şi restul echipei se schimbau pentru meci, punându-şi pelerinele roşii de Vâjthaţ. (Viperinii jucau în pelerine verzi).

Baston îşi drese glasul, pentru ca să se facă linişte.

— OK, băieţi..., începu el.

— ... şi fete, completă înaintaşa Angelina Johnson.

— Da, şi fete, fu de acord Baston. A venit momentul!

— ... mult aşteptat..., sări Fred Weasley.

— ... de noi toţi! zise şi George.

— Ştim pe de rost discursul de încurajare al lui Baston, îi spuse Fred lui Harry. Am făcut parte din echipă şi anul trecut!

— Gura, voi doi! strigă Baston. De ani de zile n-au mai avut Cercetaşii aşa o echipă bună. O să câştigăm, sunt sigur!

Şi îi privi crunt, ca şi cum ar fi vrut să adauge: „Sau altfel...”

— În regulă, pe teren! Succes tuturor!

Harry ieşi din vestiar, în urma lui Fred şi George şi, sperând să nu i se înmoaie genunchii, păşi pe teren, în uralele publicului dezlănţuit.

Madam Hooch era arbitra. Stătea în mijlocul terenului, În aşteptarea celor două echipe, cu mătura în mână.

— Atenţie la mine, începu ea, de îndată ce îi văzu pe toţi adunaţi în jurul ei. Vreau un joc corect de ambele părţi!

Lui Harry i se păru că i se adresează mai mult lui Marcus Flint, căpitanul echipei Viperinilor, elev în anul VI. Harry se gândi că Marcus arăta ca şi cum ar fi avut ceva sânge de vârcolac în el. Cu coada ochiului, Harry văzu afişul uriaş, fluturând la înălţime. Inima lui tresăltă. Simţi că prinde curaj.

— Sus, pe mături, vă rog!

Harry încălecă superbul lui Nimbus 2000.

Madam Hooch suflă puternic în fluierul său de argint.

Cincisprezece mături se ridicară în aer. Meciul începuse!

— Şi balonul este preluat imediat de Angelina Johnson, de la Cercetaşi. Ce înaintaşă bună! Şi frumoasă, pe deasupra...

—Jordan!

— Scuzaţi-mă, doamnă profesoară!

Lee Jordan, prieten bun cu gemenii Weasley, era comentatorul meciului, urmărit cu mare atenţie de profesoara McGonagall.

— Angelina se descurcă, într-adevăr foarte bine acolo, sus, în aer. Pasează perfect către Alicia Spinnet, prietenă bună cu Oliver Baston. Anul trecut, ea a stat pe banca rezervelor... Dar să ne întoarcem la Johnson care... Ah, nu! Viperinii au reuşit să ia balonul, prin căpitanul lor, Marcus Flint. Şi dus a fost! Marcus Flint zboară ca un vultur şi e gata să înscri... Nu, a fost oprit excelent de portarul Baston şi balonul este preluat iar de Cercetaşi, prin înaintaşa lor, Katie Bell, care i-a suflat balonul lui Flint, printr-o desăvârşită mişcare de învăluire, şi... Auu! Cred că a fost foarte dureros! Un balon-ghiulea a lovit-o chiar în ceafă! Balonul trece la Viperini, Adrian Pucey se grăbeşte spre locul de marcaj, dar e stopat de cel de-al doilea balon-ghiulea, trimis de Fred sau de George Weasley, n-aş putea spune exact care dintre gemeni... Cercetaşii au făcut un joc excelent până acum. Şi aruncătorul lor a fost excelent. Balonul este iar la Johnson, care a plecat ca din puşcă, zboară, cu adevărat! Fentează un balon-ghiulea... şi iată, la

mică distanţă, poarta echipei adverse... Hai, Angelina! Acum! Portarul Viperinilor, Bletchley, plonjează... Ratare! Cercetaşii au înscris primii!

Uralele galeriei Cercetaşilor umplură aerul, printre mormăielile şi bombănelile Viperinilor.

— Hai, făceţi-mi şi mie loc, daţi-vă mai încolo!

— Hagrid!

Ron şi Hermione se înghesuiră, ca să-i facă şi lui loc.

— Am urmărit meciul până acum din coliba mea, zise el şi arătă spre un binoclu, pe care îl ţinea pe după gât, dar nu-i acelaşi lucru. Nici urmă de hoţoaica aurie, nu?

— Nu, Harry nu prea a avut ce face până acum, spuse Ron.

— Bine că n-a păţit nimic, tot e ceva, nu-i aşa? remarcă Hagrid, punându-şi binoclul la ochi şi privind spre punctuleţul din zare, care nu era altul, decât Harry.

Sus, mult deasupra lor, Harry urmărea jocul cu atenţie, scrutând zarea, să nu-i scape hoţoaica aurie. Făcea întocmai cum îl învăţase Baston.

— Te ţii deoparte până vezi hoţoaica, îl sfătuise Baston. Nu e indicat să fii atacat înainte de a intra în acţiune.

Când marcase Angelina, Harry făcuse o serie de lupinguri, pentru a-şi manifesta bucuria. Acum, era iar la post, pândind hoţoaica. La un moment dat i se păru că vede o sclipire aurie, dar nu erau decât reflexele de la ceasurile gemenilor Weasley. Iar altădată, un balon-

ghiulea veni glonţ spre el, dar Harry îl respinse, iar Fred porni în urmărirea balonului-ghiulea.

— Ai păţit ceva, Harry? apucă Fred să strige şi trimise balonul-ghiulea în direcţia lui Marcus Flint.

— Balonul e la Viperini, comenta Lee Jordan. Înaintaşul Pucey se fereşte de baloanele-ghiulea, îi fentează pe gemenii Weasley şi pe înaintaşa Bell şi se îndreaptă... Ah, nu-i chiar hoţoaica?!?

Un murmur străbătu mulţimea şi Pucey scăpă balonul, mult prea atent la sclipirea aurie, care îi vâjâi pe la urechi.

O văzuse şi Harry şi plonja după ea, cu mult entuziasm. Căutătorul Viperinilor, Terence Higgs, o observase şi el. Umăr la umăr, zburau amândoi spre hoţoaică. Înaintaşii se opriseră din joc, uitând parcă pentru ce se aflau acolo şi urmărind întrecerea.

Harry era mai rapid ca Higgs. Văzuse boţul auriu, fluturând înaintea lor, băgă viteză şi...

BONG! Urlete furioase izbucniră din rândurile Cercetaşilor. Marcus Flint îi pusese o piedică, în mod intenţionat, măturii lui Harry, care se dezechilibră şi începu să se rotească. Harry se prinse zdravăn de ea, străduindu-se să scape întreg.

— FAULT! strigau Cercetaşii.

Furioasă, Madam Hooch îl atenţionă pe Flint şi ordonă o lovitură liberă pentru Cercetaşi. Dar, în toată această confuzie, hoţoaica dispăruse, bineînţeles.

Dedesubt, Dean Thomas urla din răsputeri:

— Dă-l afară! Cartonaş roşu!

— Dean, nu suntem la fotbal, îi aminti Ron. Jucătorii de Vâjthaţ nu pot fi daţi afară. Şi ce e aia, cartonaş roşu?

Dar Hagrid îi ţinea partea lui Dean:

— Ar trebui să se schimbe regulile. Flint ar fi putut să-l doboare pe Harry de pe mătură!

Lui Lee Jordan îi venea foarte greu să fie imparţial:

— Astfel, după acest fault josnic şi dezgustător...

— Jordan! Să nu se mai repete!

— Bine, doamnă, bine... Deci, Flint aproape că l-a ucis pe Harry, drept care Spinnet primeşte câteva puncte pentru Cercetaşi şi jocul continuă. Balonul este la Cercetaşi...

Harry blocă un alt balon-ghiulea, care venise ameninţător de aproape de capul său. Din cauza şocului, mătura se înclină periculos şi, pentru o clipă, Harry avu senzaţia că o să cadă. Strânse mătura între picioare şi se prinse cu mâinile de ea, cu toată puterea. Niciodată nu mai simţise ceva asemănător.

Se întâmplă din nou. Mătura lui Harry părea că vrea să-l trântească la pământ. Harry dădu să se îndrepte spre locul unde stătea Baston, să-l roage să ceară o pauză, dar îşi dădu seama că Nimbus 2000 scăpase de tot de sub control. Se învârti de câteva ori, foarte periculos, făcu nişte zig-zaguri prin aer, gata să îl arunce la pământ pe Harry.

Lee comenta în continuare:

— Viperinii au balonul... la Flint, care trece de Spinnet... şi de Bell... Un balon-ghiulea îl loveşte puternic în faţă... Sper că i-a spart nasul! Glumeam, doar, doamnă profesoară... Viperinii înscriu... Oh, vai...

Viperinii erau în culmea fericirii. Nimeni nu părea să fi observat că mătura lui Harry avea probleme... Îl purtase tot mai sus, zvâcnind şi răsucindu-se, ducându-l departe de joc.

— Nu înţeleg ce face Harry, mormăi Hagrid. Dacă nu l-aş şti, aş zice că a pierdut controlul măturii... Dar... nu se poate... Nu?!?

Deodată, toţi îşi îndreptară privirile spre Harry. Mătura lui se rotea, iar şi iar, şi el abia mai reuşea să se ţină. Deodată se auzi un strigăt. Mătura se smucise şi reuşise să-l dea jos pe Harry. Harry se mai ţinea doar cu o mână şi atârna în gol.

— I-o fi stricat-o Flint când l-a faultat, şopti Seamus.

— Nu se poate, zise Hagrid, cu o voce tremurătoare. Doar dacă acţionează asupra ei o magie neagră, deosebit de puternică... Niciodată n-a reuşit nici un puşti să strice un Nimbus 2000...

La aceste cuvinte, Hermione îi smulse binoclul lui Hagrid, dar, în loc să se uite la Harry, cercetă înfrigurată mulţimea.

— Ce faci? o întrebă Ron, negru la faţă de supărare.

— Ştiam eu! Plesneală! Uite şi tu!

În partea opusă, stătea Plesneală, cu ochii ţintă la Harry şi murmurând ceva pe şoptite, fără încetare.

— Face ceva! strigă Hermione. Vrăjeşte mătura!

— Ce putem face?

— Lăsaţi pe mine!

Şi, înainte ca Ron să mai apuce să spună ceva, Hermione dispăru. Ron întoarse binoclul spre Harry. Mătura vibra atât de tare, că era o minune că Harry se mai putea ţine încă de ea. Mulţimea era în picioare, urmărind scena, îngrozită, iar gemenii Weasley se apropiaseră de Harry, încercând să-l ia pe mătura unuia dintre ei. Degeaba, însă. De fiecare dată când se apropiau de Harry, mătura zvâcnea şi mai sus. Gemenii zburau în cercuri pe dedesubtul lui Harry, sperând să-l poată prinde, dacă ar fi căzut. Marcus Flint apucă balonul şi mai înscrise de cinci ori, fără ca nimeni să-l observe.

— Hai, Hermione, fă ceva, murmură Ron, disperat. Hermione îşi făcuse loc spre scaunul unde stătea Plesneală şi acum alerga pe rândul imediat de dedesubt. Nici măcar nu se oprea să-şi ceară scuze celor pe care îi îmbrâncea în goana ei. Ajungând în dreptul lui Plesneală, se ghemui la pământ, îşi scoate bagheta magică şi începu să şoptească nişte cuvinte numai de ea ştiute. Din bagheta ei ţâşniră scântei spre poalele mantiei profesorului Plesneală.

In numai treizeci de secunde, Plesneală îşi dădu seama că era în flăcări. Un strigăt speriat îi dădu de ştire Hermionei că îşi îndeplinise misiunea. Adunând jarul de pe Plesneală şi punându-l într-un vas, în buzunar, Hermione

se strecură înapoi. Plesneală n-avea să ştie niciodată ce se întâmplase.

Fusese deajuns. Sus, în aer, Harry reuşi să-şi domolească mătura.

— Neville, poţi să te uiţi acum, îl îndemnă Ron.

In ultimele cinci minute, Neville bocise, cu capul ascuns în jacheta lui Hagrid.

Harry coborî pe pământ şi toată lumea observă că îşi duce mâna la gură, ca şi cum i-ar fi venit să vomite, ateriză cu bine şi lasă să-i cadă din gură, drept în palmă, ceva auriu.

— Am prins hoţoaica! zise el, vesel.

Jocul se termină într-un vacarm de nedescris.

— N-a prins-o, aproape c-a înghiţit-o! urla Flint, ofticat. Mai urlă el încă douăzeci de minute, dar tot degeaba.

Harry nu încălcase regulile, iar Lee Jordan anunţa fericit rezultatul meciului: Cercetaşii câştigaseră o sută şaptezeci de puncte, iar Viperinii şaizeci. Harry nu auzise însă nimic. El bea o ceaşcă de ceai tare, în coliba lui Hagrid, unde se dusese, împreună cu Ron şi Hermione.

— Plesneală şi-a băgat coada! îi explică Ron.

— Aiurea! zise Hagrid, care nu înţelesese nimic din ce se întâmplase pe terenul de Vâjthaţ. De ce ar face Plesneală aşa ceva?

Harry, Ron şi Hermione schimbară priviri semnificative. Oare să-i spună lui Hagrid?! Harry hotărî să-i spună adevărul.

— Am aflat ceva în legătură cu el, zise Harry. De Halloween, a vrut să treacă de câinele cu trei capete şi l-a muşcat. Cred că vroia să fure ce păzeşte acesta cu atâta străşnicie.

Hagrid scăpă ibricul.

— Cum de-ai aflat de Fluffy? se miră el. Da, e câinele meu, l-am adus din Grecia. I l-am împrumutat domnului Albus Dumbledore, ca să păzească...

— Da... Da? făcu Harry, curios foc.

— Ei, nu mă mai întrebaţi şi voi atâtea, e un mare secret!

— Dar Plesneală vrea să-l fure...

— Aiurea! Plesneală e profesor la Hogwarts, n-ar face niciodată aşa ceva!

— Atunci, de ce a încercat să-l omoare pe Harry? întrebă Hermione.

Nu mai încăpea nici o îndoială, evenimentele din acea după-amiază îi schimbaseră complet părerea despre profesorul Plesneală.

— Ştiu ce-nseamnă piază rea, Hagrid, crede-mă! Trebuie să spui blestemul, cu privirile aţintite asupra celui pe care vrei să-l influenţezi şi Plesneală, crede-mă, nu-şi dezlipea privirea de la Harry. Nici măcar nu clipea!

— Iar eu vă mai spun o dată că vă înşelaţi, se încăpăţână Hagrid. Nu pot să explic de ce mătura lui Harry s-a comportat atât de bizar, dar profesorul Plesneală n-ar ucide niciodată un student! Şi acum, ascultaţi-mă bine, toţi trei! Nu vă amestecaţi unde nu vă fierbe oala, să n-o încurcaţi! Uitaţi de câine, uitaţi de ce păzeşte el, asta e treaba profesorului Albus Dumbledore şi a lui Nicolas Flamel...

— Aha! Deci, mai ştie de lucrul ăsta şi acest Nicolas! sări Harry.

Hagrid era furios pe el însuşi.

Capitolul XII

OGLINDA LUI ERISED

Se apropia Crăciunul. Într-o dimineaţă de la jumătatea lunii decembrie, castelul fu acoperit de un strat de zăpadă, înalt de aproape un metru. Lacul îngheţă complet, iar gemenii Weasley fură pedepsiţi că vrăjiseră câţiva bulgări de zăpadă care îl fugăriseră peste tot pe Quirrell, spărgându-i-se de turban. Cele câteva bufniţe care răzbiseră cu corespondenţa, trebuiră să primească îngrijiri serioase de la Hagrid, înainte de a fi din nou trimise la treburile lor.

Toţi aşteptau cu nerăbdare vacanţa. În Sala Mare şi în camerele de zi duduiau sobele, dar coridoarele erau mohorâte şi îngheţate. Şi în clase era frig, iar prin ferestre se strecura un vânt îngheţat. Cel mai groaznic era să mergi la orele lui Plesneală. În pivniţă era şi mai frig. Le ieşeau aburi din gură şi se ţineau cât mai aproape de ceaunele în care fierbeau poţiuni magice.

— Ce rău de ăştia care sunt nevoiţi să stea la Hogwarts, fiindcă nu-i vrea nimeni acasă, zise maliţios Draco Reacredinţă la una din orele de preparat poţiuni.

Şi avu grijă să privească spre Harry, în timp ce vorbea. Crabbe şi Goyle chicotiră. Harry îi ignoră, se obişnuise. Draco devenise chiar mai nesuferit, de când cu întâmplarea de la meciul de Vâjthaţ. Ofticat că Viperinii pierduseră, încerca să-i facă pe toţi să-şi imagineze un broscoi, cu gura căscată, în locul lui Harry, la viitorul meci. Dar îşi dădu repede seama că nu avea nici un

succes, fiindcă toţi erau impresionaţi de felul în care reuşise Harry să se ţină de mătura nărăvaşă. Aşa că, Draco, gelos şi furios, se apucă iar să-l tachineze pe Harry că nu avea o familie, propriu-zis.

Era adevărat că Harry nu se ducea acasă, pe Aleea Boschetelor, de Crăciun. Profesoara McGonagall făcuse o listă cu toţi aceia care urmau să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun la Hogwarts şi Harry fusese printre primii care se înscriseseră pe această listă.

Lui Harry nu-i părea rău deloc. Probabil că acela urma să fie cel mai grozav Crăciun, pe care îl petrecuse vreodată. Ron, Fred şi George rămâneau şi ei, deoarece domnul şi doamna Weasley se duceau în România, să-l viziteze pe Charlie.

Când plecară de la lecţia despre poţiuni, văzură că tot culoarul era blocat de un brad uriaş. Două picioare enorme, care ieşeau printre crengile de jos, şi pufăitul caracteristic dovedeau clar că Hagrid se afla în spatele bradului.

— Salut, Hagrid, vrei să te ajutăm? îl întrebă Ron, amabil strecurându-şi capul printre ramuri.

— Nu, mulţumesc, Ron, răspunse Hagrid.

— Eşti atât de bun să te dai la o parte din drum? întrebă Draco, cât mai greţos posibil. Ce, Weasley, vrei să câştigi ceva bani de buzunar sau te dai bine pe lângă Hagrid ca să-i iei locul, după ce pleci de la Hogwarts? Coliba lui Hagrid probabil că-ţi pare un palat, pe lângă ce ai tu acasă!

Ron tăbărî asupra lui Draco, tocmai când Plesneală apăru în capul scărilor.

— Weasley!

Ron îi dădu drumul lui Draco.

— Draco l-a provocat, domnule profesor Plesneală, îi luă Hagrid apărarea lui Ron. I-a insultat familia.

— Cu toate astea, Hagrid, bătăile nu sunt permise la Hogwarts, zise Plesneală, mieros. Se scad cinci puncte de la Cercetaşi. Hai, plecaţi şi fii mulţumit, Weasley, că nu v-am luat mai multe puncte!

Draco, Crabbe şi Goyle trecură pe lângă brad, mustăcind.

— Pun eu mâna pe el, în curând, mormăi Ron, în spatele lui Draco. Îi arăt eu lui...

— Îi urăsc pe amândoi, şi pe Draco şi pe Plesneală!

— Ei, gata, înveseliţi-vă! În curând e Crăciunul, îi potoli Hagrid. Mai bine, haideţi cu mine, să vedeţi ce frumos e ornată Marea Sală.

Şi astfel, Harry, Ron şi Hermione îl urmară pe Hagrid până în Marea Sală, unde profesorii McGonagall şi Flitwick erau ocupaţi cu decoraţiile de Crăciun.

— Ah, Hagrid, în sfârşit, ultimul brad! Pune-l în colţul ăla! Marea Sală arăta într-adevăr spectaculos. Ghirlande şi vâsc atârnau de tavan şi pe pereţi. Erau nici mai mult, nici mai puţin, de doisprezece brazi falnici, aşezaţi în jurul încăperii, împodobiţi cu globuri strălucitoare şi zeci de lumânări.

— Câte zile mai sunt până la vacanţă? întrebă Hagrid.

— Numai una! zise Hermione. Şi asta îmi aminteşte că mai avem doar jumătate de oră până la masă, iar noi trebuie să fim în bibliotecă.

— Da, ai dreptate, oftă Ron, luându-şi cu greu ochii de la capătul baghetei lui Flitwick, din care apăreau unul după altul globuri care împodobeau bradul adus de curând.

— Bibliotecă? întrebă Hagrid, ieşind cu ei din Marea Sală. În ultima zi? Nu credeţi că exageraţi?

— Ei, păi, nu lucrăm, râse Harry. De când ne-ai pomenit de Nicolas Flamel, nu facem altceva, decât să aflăm cine e.

— Cum? Ce faceţi? întrebă Hagrid uimit. Lăsaţi-o baltă, nu-i treaba voastră ce păzeşte câinele ăla!

— Dar noi vrem doar să aflăm cine este Nicolas Flamel, atâta doar, zise Hermione, cu nevinovăţie.

— Asta, dacă nu vrei tu să ne spui, ca să ne scuteşti de atâta trudă, zise Harry. Cred că am răsfoit sute de cărţi până acum şi... nimic! Dă-ne măcar o sugestie... Ştiu sigur că am citit undeva despre el.

— Nu vă spun nimic! zise Hagrid, rece.

— Atunci, trebuie să aflăm singuri, spuse Ron şi plecară spre bibliotecă, lăsându-l pe Hagrid nemulţumit.

Căutaseră, într-adevăr, numele lui Nicolas Flamel prin sute de cărţi, de când lui Hagrid îi scăpase acest nume, [fiindcă numai aşa puteau afla ce căuta profesorul

Plesneală. Adevărul era că nu prea ştiau de unde să înceapă şi unde să caute, dacă nu ştiau ce făcuse acel Flamel, ca să merite să fie menţionat în vreo carte. Nu-l găsiseră în „Mari vrăjitori ai secolului XX” şi nici în „Nume celebre ale magiei de azi”. Lipsea şi din „Noi descoperiri în magia modernă” şi din „O cercetare a celor mai importante realizări ale magiei”. Era şi greu de căutat, dată fiind dimensiunea extraordinară a bibliotecii: zeci de mii de cărţi, mii de rafturi, sute de rânduri înguste.

Hermione luă o listă pe subiecte şi autori, hotărâtă să o cerceteze cu atenţie, în timp ce Ron cutreiera pe câte un rând şi lua de pe rafturi cărţi, la întâmplare. Harry se îndreptă spre sectorul cu acces limitat sau chiar interzis. Începea să se întrebe dacă Nicolas Flamel nu era pe undeva, prin acel sector. Din nefericire, avea nevoie de o recomandare specială, din partea unui profesor, ca să poată consulta cărţile de aici şi ştia că nu avea să obţină aşa ceva nicicând.

Cărţile care conţineau cunoştinţe despre magia neagră, care nu se preda niciodată la Hogwarts, erau studiate doar de anumiţi studenţi, care învăţau cum să se apere şi să contracareze efectele unor vrăji puternice.

— Ce cauţi, băiete?

— Nimic! răspunse Harry.

— Atunci, ai face mai bine să pleci din sectorul ăsta, îi zise Madam Pince, bibliotecara.

Regretând că nu era mai rapid în inventarea vreunei poveşti credibile pentru Madam Pince, Harry trebui să părăsească acel loc. Hotărâse, de comun acord cu

Hermione şi Ron, că era mai prudent să nu o întrebe pe Madam Pince dacă ştia ceva despre Nicolas Flamel. Erau convinşi că ea le putea spune unde îl găseau, dar nu puteau să rişte să afle Plesneală ce căutau ei.

Harry îi aşteptă pe ceilalţi doi, să vadă dacă ei găsiseră ceva, dar nu prea avea mari speranţe. Căutaseră timp de două săptămâni, dar, fiindcă puteau face acest lucru doar uneori, în câte o pauză, nu era de mirare că nu găsiseră nimic. Trebuiau să caute în linişte, fără să simtă răsuflarea lui Madam Pince în ceafă.

Cinci minute mai târziu, apărură Ron şi Hermione, clătinând din cap, dezamăgiţi, şi plecară împreună la masă.

— O să continuaţi să căutaţi cât timp sunt eu plecată, nu-i aşa? Şi să-mi trimiteţi imediat o bufniţă, dacă găsiţi ceva! zise Hermione.

— Iar tu întreabă-i pe părinţii tăi dacă ştiu ceva de vreun Nicolas Flamel, o sfătui Ron. Nu-i nici un pericol dacă îi întrebi pe ei.

— Da, absolut lipsit de pericol, n-am ce zice, glumi Hermione. Sunt amândoi dentişti!

*

Dar când începu vacanţa, Harry şi Ron se simţiră aşa de bine, încât nu prea mai aveau timp să se gândească la Nicolas Flamel. Erau singuri în tot dormitorul, iar camera

de zi era mult mai goală ca de obicei, aşa că se puteau aşeza în cele mai bune fotolii, cele de lângă foc. Stăteau acolo cu orele şi mâncau tot ce se putea prăji în foc - pâine, slăninuţă, ciuperci, cârnăciori - şi puneau la cale fel de fel de planuri ca să-i facă pe profesori să-l exmatriculeze pe Draco. Era foarte reconfortant, chiar dacă erau convinşi că nici unul dintre planuri nu va avea sorţi de izbândă.

Ron se apucă să-l înveţe pe Harry şahul vrăjitorilor. Era la fel ca şahul Încuiaţilor, numai că figurile erau vii, ceea ce făcea acest joc să semene mult mai mult cu un câmp de bătălie. Şahul lui Ron era foarte vechi şi uzat. Ca toate lucrurile lui, şi acesta aparţinuse mai întâi altcuiva din familie. În acest caz, şahul fusese al bunicului său. Totuşi, acesta nu era un impediment pentru Ron. Cunoştea aşa bine figurile, încât le convingea întotdeauna să facă ce vroia el.

Harry împumutase figurile lui de şah de la Seamus, iar acestea nu îl cunoşteau şi nu aveau nici un pic de încredere în el. Nu prea ştia încă să joace şah bine, aşa că figurile îi dădeau fel de fel de sfaturi, încurcându-l mai mult: „Nu mă trimite acolo, nu vezi că e păzit de regele lui? Trimite-l pe el, ne putem permite să pierdem un soldat!”

În ajunul Crăciunului, Harry se duse la culcare, cu gândul la mâncarea de a doua zi şi la felul în care se va distra. Nu se gândea că va primi vreun cadou. Dar când se trezi a doua zi dimineaţa, văzu la piciorul patului o mulţime de cadouri.

— La mulţi ani! îi ură Ron, în timp ce Harry căuta într-un pachet, de unde scoase un halat de noapte.

— La mulţi ani! răspunse Harry. Vezi câte cadouri am primit?

— Păi, sigur că da, doar e o ocazie deosebită! râse Ron, întorcându-se spre pachetele lui, care erau mult mai multe ca ale lui Harry.

Harry luă pachetul de deasupra, învelit în hârtie maro şi pe care era mâzgălit: „Lui Harry, de la Hagrid”. Înăuntru se afla un flaut, cioplit grosolan din lemn. Era clar că Hagrid meşterise el însuşi acel flaut. Harry suflă în el. Parcă era glasul unei bufniţe!

Al doilea pachet era foarte mic şi conţinea un bilet, pe care scria „Am primit mesajul tău şi îţi trimitem cadoul de Crăciun”, iar alături se afla o singură monedă, fără prea mare valoare.

— Ei, bine că s-au gândit la mine! făcu Harry, împăciuitor. Ron, însă, era fascinat de monedă:

— E adevărată? Ăştia sunt bani? Ce formă ciudată!

— Poftim, ia-o tu, dacă vrei, îi oferi Harry moneda, amuzat că Ron era aşa de încântat de ea.

Deci, Hagrid, Mătuşa Petunia, Unchiul Vernon... Astea de la cine or fi?!

— Cred că ştiu de la cine este ăsta, zise Ron, arătând spre un pachet voluminos şi roşind un pic. De la mama! I-am spus că nu te aştepţi la nici un cadou şi... Oh, nu se poate! Ţi-a împletit şi ţie un pulover ca al nostru...

Harry deschise pachetul şi scoase un pulover împletit frumos, de culoare verde-smarald. Alături se afla o cutie, în care erau fondante făcute în casă.

— În fiecare an ne face câte un pulover şi al meu este întotdeauna maro, zise Ron, deschizându-şi pachetul.

— Este foarte drăguţ din partea ei, spuse Harry şi gustă o fondantă, care era, într-adevăr, delicioasă.

Următorul pachet conţinea dulciuri: o cutie mare cu broscuţe de ciocolată de la Hermione.

Mai rămăsese un singur pachet. Harry îl luă în mână şi îl pipăi. Era foarte uşor. Începu să-l desfacă.

Din el alunecă ceva fluid, de un gri argintiu. Se scurse pe podea, unde rămase pliat în falduri strălucitoare. Ron scoase un mic strigăt.

— Am auzit de aşa ceva! zise el emoţionat, lăsând din mâini cutia cu bomboane, pe care o primise şi el de la Hermione. Dacă este ce cred eu, este un cadou foarte deosebit şi foarte valoros. Nu multă lume are aşa ceva.

— Dar ce e? întrebă Harry, curios.

Harry ridică de jos materialul argintiu şi strălucitor. Era straniu la pipăit, ca şi cum ar fi avut apă, ţesută în material.

— E o Pelerină Fermecată! zise Ron cu mult respect şi veneraţie. Sunt sigur că asta e. Pune-o pe tine!

Harry îşi aruncă pelerina pe umeri şi Ron scoase un strigăt.

— Harry! Uite acolo! ţipă el, arătând spre podea.

Harry privi în jos, dar picioarele lui dispăruseră. Se repezi la oglindă. Îl privea un chip fără corp, suspendat complet în aer. Îşi acoperi capul cu pelerina şi dispăru şi acesta!

— Uite şi un bilet! zise Ron, observând biletul care căzuse la pământ.

Harry îşi scoase pelerina şi ridică biletul. Cu un scris îngust şi frumos arcuit, cum nu mai văzuse niciodată, pe bilet era scris:

Înainte de a muri, tatăl tău mi-a lăsat această pelerină să o păstrez. A venit vremea să ţi-o dau ţie. Foloseşte-o cu folos. La mulţi ani!

Biletul nu avea nici o semnătură. Harry mai citi o dată biletul, în timp ce Ron admira pelerina.

— Aş da orice să am şi eu una la fel! Orice! Dar, ce-ai păţit?

— Nimic, răspunse Harry.

Se simţea foarte ciudat. Oare, cine îi trimisese pelerina? Aparţinuse, într-adevăr, tatălui său?

Înainte de a mai zice vreun cuvânt sau a se mai gândi la ceva, uşa dormitorului se dădu de perete şi în cameră năvăliră cei doi gemeni Weasley, Fred şi George. Harry ascunse repede pelerina, n-avea chef să mai spună şi altcuiva despre ea.

— La mulţi ani!

— Ia te uită, a primit şi Harry un pulover Weasley! Fred şi George purtau două pulovere bleu, unul cu un F mare, galben, pe el, altul, cu un G mare, tot galben.

— Al lui Harry e mai frumos ca al nostru, admiră Fred puloverul lui Harry. Se vede că nu face parte din familie, l-a lucrat cu mai multă grijă!

— Tu de ce nu-l porţi, Ron? Hai, pune-l pe tine, sunt frumoase şi călduroase!

— Urăsc culoarea maro, zise Ron, trăgându-şi-l peste cap, cu inima îndoită.

— Al tău n-are nici o literă, probabil că ştie că tu nu-ţi uiţi numele! Dar nici noi nu suntem tonţi, ştim că ne cheamă Gred şi Forge, glumi George.

— Ce-i zgomotul ăsta?!

Percy Weasley băgă capul pe uşă, privindu-i dezamăgit. Şi el apucase să-şi desfacă pachetele, deoarece avea şi el pe braţ un pulover lăbărţat. Fred i-l smulse din mână şi se uită la el.

— Aaa, zise el ironic, P de la Perfect! Hai pune-l şi tu! Şi noi avem pulovere din astea! Până şi Harry!

— Nu... Nu vreau, încercă să protesteze Percy, în timp ce gemenii îi trăgeau puloverul peste cap, strâmbându-i ochelarii.

— Şi nici n-o să stai cu Perfecţii azi, la masă, zise George. Crăciunul e o sărbătoare de familie!

*

Harry nu mai văzuse vreodată o masă de Crăciun aşa frumos aranjată şi atât de bogată. Vreo sută de curcani, frumos rumeniţi, munţi de fripturi, cartofi, fierţi şi prăjiţi, sote de mazăre cu unt, minunate sosuri pentru friptură şi nelipsitul sos de afine. În dreptul fiecăruia se aflau pocnitori, dar nu orice fel de pocnitori, ca acelea pe care le văzuse la familia Dursley, ci pocnitori fantastice, vrăjitoreşti! Harry trase împreună cu Fred de o astfel de pocnitoare, care nu pocni, pur şi simplu, ci explodă ca şi cum s-ar fi tras cu un tun, iar ei fură învăluiţi într-un nor de fum albăstrui. Simultan, pocnitoarea se desfăcu într-o superbă pălărie de amiral şi din ea ieşiră o sumedenie de şoricei albi, vii.

La masa profesorilor, profesorul Albus Dumbledore îşi înlocuise coiful de magician cu o pălărie cu flori şi râdea încântat de gluma, pe care tocmai i-o spusese Flitwick.

După fripturi, fură aduşi minunaţi cozonaci de Crăciun, flambaţi, şi cu câte un bănuţ norocos înăuntru. Percy aproape că îşi rupse un dinte în siclul de argint, care se nimeri în felia lui. Harry îl văzu pe Hagrid că se face tot mai roşu, pe măsură ce mai cerea altă şi altă cană cu vin, ajungând în final să o sărute pe obraz pe profesoara McGonagall, care, spre surprinderea lui Harry, râse amuzată şi se înroşi la faţă. Chiar şi ei i se înclinase pălăria într-o parte!

Când, în sfârşit, se sculă de la masă, Harry îşi umplu buzunarele cu un pachet de pocnitori şi luă şi nişte baloane fosforescente, rămase întregi, cutia care te învăţa

să-ţi faci singur negi şi cutia de Magic-Şah, pe care le primise în dar. Şoriceii albi dispăruseră şi Harry avu neplăcuta impresie că urmau să fie masa de Crăciun a nesuferitei Doamne Norris.

După-amiaza fu la fel de plăcută. Harry şi Ron se bătură zdravăn cu bulgări de zăpadă, în curtea şcolii. Apoi, înfriguraţi, uzi şi morţi de oboseală, se întoarseră lângă plăcutul foc din cămin. Harry îşi încercă apoi noile figuri de şah şi pierdu spectaculos în faţa lui Ron. Harry bănuia, însă, că n-ar fi mâncat aşa o bătaie, dacă nu i-ar fi dat Percy atâtea sfaturi...

După o cină copioasă, cu ceai, friptură de curcan, sandviciuri, fel de fel de gustări, cozonac şi plăcinte, toţi erau atât de plini, că nu se mai simţeau în stare să facă nimic altceva înainte de culcare, decât să stea în fotolii, în jurul focului, şi să-l urmărească amuzaţi pe Percy care îi fugărea pe cei doi gemeni în jurul camerei de zi, fiindcă îi furaseră insigna de Perfect.

Fusese cel mai frumos Crăciun pe care îl petrecuse Harry. Totuşi, ceva îl sâcâise toată ziua, chiar dacă nu conştient. De-abia când se culcă, avu timp să se gândească mai bine la pelerina lui fermecată şi la cine i-o trimisese. Ron, sătul până-n gât de curcan şi atâtea prăjituri, şi fără nimic misterios la care să se gândească, adormi pe dată. Harry se aplecă şi scoase pelerina de sub pat, unde o ascunsese.

Tatăl lui... Fusese a tatălui său. Mângâie materialul, mai fin şi mai alunecos ca mătasea şi uşor ca aerul. Foloseşte-o cu folos, spunea bileţelul...

Trebuia să o mai încerce o dată, desigur. Se sculă din pat şi se înfăşură în mantie. Uitându-se iar spre picioare, nu văzu decât licăririle lunii şi sclipirile stelelor. Era tare caraghios.

Foloseşte-o cu folos...

Deodată, Harry se trezi de-a binelea. Cu pelerina asta, întreaga şcoală îi era deschisă! O încântare fără margini îl năpădi, pe când sta acolo, în linişte şi întuneric. Putea să meargă oriunde cu pelerina aia, oriunde, şi Filch nu avea cum să ştie.

Ron începuse să sforăie. Să-l trezească? Ceva îl opri.

Harry simţi clar acest lucru. Era pelerina tatălui său. Pentru prima oară, vroia să o folosească el singur.

Se strecură afară din dormitor, păşi tiptil pe coridor, până la portretul prin care se făcea trecerea.

— Cine e acolo? întrebă doamna grasă din tablou.

Harry nu răspunse şi continuă să se strecoare de-a lungul coridorului.

Unde să se ducă? Se opri, cu inima bătând să-i spargă pieptul, şi se gândi. Da, sigur! La secţiunea cu cărţi interzise! Putea să citească în voie, cât poftea, până afla cine era Nicolas Flamel.

Porni spre acea parte, strângându-şi pelerina în jurul lui.

Biblioteca era cufundată în întuneric şi totul părea foarte straniu. Harry aprinse un felinar, ca să vadă pe unde să o ia. Felinarul părea că pluteşte în aer, deşi Harry

simţea că îl ţine cu mâna. Imaginea îi dădu fiori pe şira spinării.

Sectorul interzis era în fundul bibliotecii. Păşind cu atenţie peste firul care separa aceste cărţi de restul bibliotecii, Harry ridică felinarul ca să poată citi titlurile.

Titlurile nu-i spuseră mare lucru. Erau scrise cu litere aurii, cojite pe alocuri, cu semne stranii, în limbi pe care nu le înţelegea. Unele cărţi nu aveau nici un titlu. O carte avea pe copertă o dungă stranie, care părea o urmă de sânge. Părul i se făcu măciucă. Poate că i se părea, poate nu, dar parcă auzea un murmur, venind din cărţi, ca şi cum ar fi ştiut că intrase cineva care nu avea voie să se afle acolo.

Trebuia să înceapă de undeva. Puse felinarul pe podea şi căută o carte care să-i spună ceva, pe rândul cel mai de jos. Un volum mare, negru cu argintiu, îi luă ochii pe dată. Îl scoase din raft cu multă dificultate, deoarece era foarte greu, îl puse pe jos şi îl deschise.

Un ţipăt înfiorător sfâşie liniştea. Cartea! Cartea ţipa! Harry o închise repede, dar ţipătul nu încetă, un vaiet sfâşietor, pe note înalte, fără întrerupere. Se dădu speriat înapoi şi nimeri peste felinar care se stinse pe dată. Îl cuprinse panica, fiindcă auzi paşi pe coridor.

Înghesui cartea înapoi, pe raft, şi fugi. Trecu de Filch care privi prin el, furios şi lipsit de expresie. Se aplecă şi trecu pragul bibliotecii, pe sub braţul întins al lui Filch. Ţipătul cărţii îi sfâşia încă urechile.

Se opri brusc în faţa unei armuri înalte. Ieşise atât de grăbit din bibliotecă, încât nu se uitase pe unde mergea.

Ştia că se aflau nişte armuri lângă bucătărie, dar el probabil că se afla cu cinci etaje mai sus.

— Mi-aţi spus să vă spun fără întârziere, domnule profesor, dacă umblă cineva noaptea prin bibliotecă şi vă asigur că a fost cineva în sectorul interzis!

Harry simţi cum i se scurge tot sângele. Oriunde s-ar fi aflat, probabil că Filch cunoştea vreun drum mai scurt, fiindcă vocea i se auzea tot mai aproape. Spre groaza lui, Harry auzi că vorbea cu Plesneală.

— În sectorul interzis? Ei bine, n-are cum să fi ajuns foarte departe, îl găsim noi!

Harry rămase înţepenit locului, când Filch şi Plesneală apărură de după colţ. Nu aveau cum să-l vadă, desigur, dar coridorul era îngust şi dacă se apropiau dădeau peste el, pelerina nu îl făcea şi imaterial.

Se retrase cu spatele, cu multă atenţie. Văzu în stânga lui o uşă deschisă. Se strecură înăuntru, ţinându-şi respiraţia, şi, spre marea lui bucurie, reuşi să rămână neobservat. Trecură chiar prin dreptul lui Harry, care abia mai respira, şi curând paşii li se pierdură pe coridor. Gata să fie prins, cât pe-aci! Abia după câteva secunde, putu să cerceteze în ce cameră se afla. Părea o fostă sală de clasă, nefolosită demult. Se vedeau umbre negre de bănci şi scaune, îngrămădite la perete, un coş de hârtii răsturnat şi ceva în faţa altui perete, ceva care nu avea ce să caute acolo, care părea să fi fost pus acolo, ca să nu stea în drum.

Era o oglindă splendidă, până în tavan, cu ramă aurie şi care se sprijinea pe două picioare, terminate cu gheare.

Avea şi o inscripţie în partea de sus: Erised stra ehru oyt ube cafru oyt on woshi.

Acum, că îi mai trecuse spaima, după ce paşii lui Filch şi Plesneală se pierduseră pe culoar, Harry se apropie de oglindă şi se privi. Dar nici de data asta nu văzu nici o reflexie în ea. Se apropie şi mai mult.

Trebui să-şi acopere gura cu mâna, ca să-şi înăbuşe strigătul. De data asta, inima îi bătea chiar mai tare ca atunci când cartea scosese acel ţipăt. Se răsuci şi se uită în spate. În oglindă, nu era numai imaginea lui, ci se vedeau mai mulţi oameni care stăteau chiar în spatele lui.

Dar camera era goală. Încet, se întoarse iar spre oglindă. Da, era imaginea lui, livid de spaimă, iar în spatele lui mai erau alţi zece oameni. Harry privi iar peste umăr, dar în cameră nu era absolut nimeni, în afară de el. Oare erau şi ei invizibili? Se afla într-o cameră cu oameni invizibili, dar cărora oglinda le trăda înfăţişarea?

Se privi iar în oglindă. În spatele lui, se afla o femeie care zâmbea amabil şi-i făcea cu mâna. Întinse mâna în spate şi pipăi aerul. Dacă era acolo, ar fi simţit-o... Dar nu simţi nimic. Oamenii existau numai în oglindă!

Era o femeie frumoasă, cu un păr roşcat închis. „Are ochii ca ai mei”, se gândi Harry, apropiindu-se încă un pic de oglindă. De un verde deschis, cu aceeaşi formă.”

Observă că femeia plângea. Zâmbea, e adevărat, dar ochii îi înotau în lacrimi. Lângă ea stătea un bărbat brunet, înalt şi subţire. O prinse drăgăstos pe după umeri. Purta ochelari, iar părul îi era foarte aspru şi zbârlit. Stătea ridicat în sus, la spate, exact ca al lui Harry.

Harry stătea acum atât de aproape de oglindă, încât aproape că o atingea cu nasul.

— Mamă?! şopti el. Tată?!

Ei îl priveau doar şi zâmbeau. Încetişor, Harry îi privi apoi şi pe ceilalţi, rând pe rând, şi văzu alte perechi de ochi verzi, ca ai lui, alte nasuri ca al lui. Era acolo chiar şi un bătrânel, care părea să aibă genunchii tot atât de ascuţiţi ca ai lui. Harry îşi vedea familia, pentru prima oară în viaţă.

Toţi îl priveau, zâmbind, şi îi făceau cu mâna. Harry mângâia suprafaţa oglinzii, ca şi cum ar fi sperat să pătrundă prin ea şi să ajungă lângă familia lui. Simţea ceva ciudat, un amestec de bucurie, dar şi de mare tristeţe.

Nu ar fi putut să spună cât timp a stat în faţa acelei oglinzi. Imaginile nu dispăreau, iar el le tot privea, vrăjit, până când un zgomot îndepărtat îl aduse la realitate. Nu putea rămâne acolo, trebuia să se întoarcă în dormitor. Îşi desprinse cu greu ochii de la mama lui, după care şopti „O să mă întorc iar”, şi ieşi din încăpere.

*

— Ar fi trebuit să mă trezeşti şi pe mine, bombăni Ron, supărat.

— Lasă, mergem iar la noapte, vreau să-ţi arăt şi ţie oglinda.

— Şi eu vreau să-i văd pe mama şi tatăl tău, zise Ron.

— Iar eu vreau să-ţi cunosc întreaga familie, o să-i pot vedea şi eu pe ceilalţi fraţi ai tăi, zise Harry.

— Îi poţi vedea şi aşa, spuse Ron. Vino la noi în vacanţa de vară şi ţi-i prezint pe toţi. Cine ştie, poate oglinda îi înfăţişează doar pe cei care au murit din familia cuiva... Păcat că nu l-ai găsit pe Flamel. Hai, ia nişte şuncă sau altceva, de ce nu mănânci nimic?

Harry nu era în stare să înghită nimic. Era prea emoţionat. Îşi văzuse părinţii şi urma să-i vadă iar în seara următoare. Aproape că uitase de Flamel. Dintr-o dată, nu i se mai părea atât de important să afle cine era. Cui îi mai păsa ce păzea câinele cu trei capete?! Şi ce dacă ar fura Plesneală ce păzea câinele?

— Te simţi bine? îl întrebă Ron. Arăţi cam ciudat.

*

De ce se temea Harry cu adevărat era că nu va mai nimeri camera în care se afla oglinda. Înfăşuraţi amândoi în pelerină, Harry şi Ron trebuiră să meargă mult mai încet, în acea seară. Încercară să refacă drumul parcurs de Harry, după ce plecase din bibliotecă, rătăcind pe coridoarele întunecate aproape o oră.

— Am îngheţat, se plânse Ron, hai să lăsăm totul baltă şi să ne întoarcem.

— Nu, şopti Harry. Sunt sigur că e pe aici, pe undeva. Trecură pe lângă o fantomă, care mergea în direcţia opusă. În rest, nu văzură pe nimeni altcineva. Tocmai când Ron începea să se vaite iar că i-au îngheţat picioarele bocnă, Harry dădu de şirul de armuri.

— E aici! Am găsit-o!

Deschiseră uşa. Harry ieşi de sub pelerină şi fugi la oglindă.

Acolo erau! Mama şi tatăl lui se luminară la faţă, când îl văzură.

— Îi vezi? şopti Harry.

— Eu nu văd nimic, se bosumflă Ron.

— Uită-te mai bine... Sunt o mulţime...

— Nu te văd decât pe tine.

— Priveşte mai cu atenţie, stai unde stau eu!

Harry se dădu la o parte, să-i facă loc lui Ron, dar acum nici el nu-şi mai văzu familia. În oglindă era doar imaginea lui Ron, în pijama!

Ron, în schimb, rămăsese prostit şi se holba la imaginea din oglindă.

— Ia te uită! făcu el, mirat.

— Ce, îţi vezi şi tu familia, în jurul tău? întrebă Harry.

— Nu, sunt singur, dar sunt diferit... Parcă mai în vârstă şi sunt... Căpitan!

— Ce eşti?!

— Sunt... Am o insignă, ca Bill... Şi ţin Cupa Caselor şi Cupa la Vâjthaţ... şi sunt Căpitan la Vâjthaţ!

Ron îşi luă cu greu ochii de la acea imagine superbă şi îl privi emoţionat pe Harry.

— Crezi că oglinda arată viitorul?

— Cum aşa? Doar ai mei sunt morţi, zise Harry. Lasă-mă să mă mai uit o dată...

— Tu te-ai uitat destul noaptea trecută, mai lasă-mă şi pe mine puţin!

— Tu te vezi ţinând cupa, ce e aşa grozav? Eu vreau să-mi mai văd părinţii.

— Nu mă împinge...

Un zgomot pe coridor puse capăt micii dispute. Nu-şi dăduseră seama că vorbeau în gura mare.

— Repede!

Ron aruncă pelerina peste ei, chiar în clipa în care ochii strălucitori ai Doamnei Norris se rotiră în jurul camerei. Ron şi Harry înlemniră, gândindu-se amândoi la acelaşi lucru: oare mantia avea acelaşi efect şi asupra pisicilor? După un timp, care le păru un veac, pisica se întoarse şi plecă.

— Hai, să ne grăbim. Pariez că s-a dus să-l cheme pe Filch, ne-a auzit vorbind...

Ron şi Harry părăsiră camera cu oglinda.

*

Zăpada nu se topi nici ziua următoare.

— Jucăm şah, Harry? -Nu!

— Hai să mergem să-i facem o vizită lui Hagrid, mai propuse Ron.

— Nu... Du-te tu, dacă vrei...

— Ştiu la ce te gândeşti, Harry. Oglinda! Dar nu te mai duce la noapte.

— De ce?

— Nu ştiu, dar am aşa, o presimţire... Şi, oricum, de-abia ai scăpat în ultimele daţi. Filch, Plesneală şi Doamna Norris bântuie peste tot. Şi ce dacă nu te pot vedea, pot să dea peste tine! Şi dacă dărâmi chiar tu ceva şi faci zgomot?

— Parcă ai fi Hermione!

— Vorbesc serios, Harry, nu te duce!

Dar Harry avea un singur gând, să se posteze iar în faţa oglinzii, şi Ron n-avea cum să-l oprească.

*

În cea de-a treia noapte, Harry găsi drumul mult mai uşor. Mergea mult mai repede decât ar fi trebuit şi ştia că face zgomot, dar nu întâlni pe nimeni.

Şi iată-i din nou, pe mama şi tatăl lui, zâmbindu-i din oglindă! Unul dintre bunicii lui îl salută vesel. Harry se aşeză pe podea, în faţa oglinzii. Nu era nimeni care să-l oprească să stea acolo toată noaptea, cu familia lui. Absolut nimeni!

În afară de…

— Ei, te-ai întors iar, Harry?

Harry simţi că-i îngheaţă sângele în vene. Se întoarse dincotro venise vocea. În spatele lui, stând pe unul dintre scaunele îngrămădite la perete, era chiar profesorul Albus Dumbledore! Probabil că trecuse chiar pe lângă el, dar nu-l văzuse, aşa de nerăbdător fusese să ajungă la oglindă.

— Mă scuzaţi, domnule profesor, nu v-am văzut!

— E ciudat că, de când ai devenit invizibil, nu vezi mai departe de lungul nasului, zise domnul Albus Dumbledore şi Harry răsuflă uşurat, văzându-l că zâmbeşte.

— Deci, făcu Albus Dumbledore, aşezându-se pe jos, lângă Harry, şi tu, ca mii de alţi studenţi, înaintea ta, ai descoperit deliciile Oglinzii lui Erised.

— Nu ştiam că se numeşte aşa, domnule.

— Dar sper că ţi-ai dat seama până acum ce face ea!?

— Păi… mie îmi arată familia mea…

— Iar pe Ron îl arată ca fiind Căpitanul echipei de Vâjthaţ!

— Cum de ştiţi asta?

— Eu nu am nevoie de o pelerină, ca să mă fac invizibil, zise Albus Dumbledore, cu blândeţe. Poţi să-mi spui ce crezi că ne arată nouă, tuturor, această oglindă fermecată?

Harry clătină din cap.

— Atunci, hai să-ţi explic eu. Cel mai fericit om de pe pământ va putea folosi oglinda asta, ca pe orice altă oglindă, adică se va uita în ea şi se va vedea aşa cum e el. Te-ai lămurit?

Harry căzu puţin pe gânduri, apoi zise:

— Ne arată tot ce dorim noi mai mult... sau ce vrem să aflăm!

— Da şi nu! Ne arată numai cea mai ascunsă, cea mai arzătoare dorinţă a noastră. Tu, care nu ţi-ai cunoscut niciodată familia, îi vezi acum pe toţi, adunaţi în jurul tău. Ronald Weasley, care a fost umbrit de fraţii lui, de când se ştie, se vede stând pe propriile lui picioare, şi se visează cel mai bun dintre ei toţi. Cu toate astea, oglinda asta nu ne dă nici adevăr, nici cunoaştere. Mulţi au picat în extaz, de ce au văzut în ea, alţii au înnebunit, neştiind dacă ce văd era sau va fi adevărat.

— Oglinda o să fie mutată în altă parte, de mâine, Harry, şi te rog să n-o mai cauţi. Dacă vreodată vei da, totuşi, de ea, din întâmplare, acum eşti pregătit, ştii la ce să te aştepţi. Nu trebuie să ne hrănim doar cu visuri,

trebuie să şi trăim cu adevărat, nu uita lucrul ăsta. Acum, pune-ţi pelerina ta minunată şi la culcare!

Harry se ridică în picioare.

— Domnule profesor, zise el, pot să vă întreb ceva?

— Sigur că da, zâmbi Albus Dumbledore. Asta ai făcut şi până acum. Mai poţi, totuşi, să-mi mai pui o întrebare.

— Ce vedeţi dumneavoastră, când vă uitaţi în oglindă?

— Eu? Păi, mă văd cu o pereche de ciorapi de lână, căl-duroşi.

Harry gogonă ochii.

— Da, ce te miri? Nimeni nu poate spune niciodată că are destule şosete! zâmbi domnul Albus Dumbledore. Uite, a venit şi Crăciunul ăsta, a trecut, şi nimerii nu mi-a făcut şi mie cadou o pereche de şosete de lână. Toţi mi-au dat cărţi.

De-abia când ajunse în dormitor, lui Harry îi trecu prin cap că profesorul Albus Dumbledore nu fusese tocmai sincer. „Ei, asta e!” îşi zise el. „Dacă i-am pus şi eu aşa o întrebare... Prea personală...”

Capitolul XIII

NICOLAS FLAMEL

Albus Dumbledore îl convinsese pe Harry să nu mai caute Oglinda lui Erised şi, cât dură vacanţa de Crăciun, pelerina care te făcea invizibil zăcu îndoită frumos pe fundul valizei lui Harry. Harry ar fi dorit să uite ce văzuse în oglindă, dar nu era chiar aşa uşor. Ajunse să aibă coşmaruri. Visa, iar şi iar, că părinţii lui dispăreau într-un fulger verzui, în timp ce, pe undeva, cineva chicotea diabolic.

— Vezi? A avut dreptate domnul profesor, oglinda te poate înnebuni, îi spuse Ron, când Harry îi povesti coşmarurile lui.

Hermione, care se întorsese înainte de a începe trimestrul, privea lucrurile diferit. Ea era chinuită pe de o parte de groază, la gândul că Harry bântuise trei nopţi la rând, prin şcoală, gata să fie prins, iar pe de altă parte, era dezamăgită că Harry nu aflase cine era Nicolas Flamel.

Aproape că renunţaseră la ideea că vor afla vreodată ceva despre acest personaj, dintr-o carte, deşi Harry era convins că citise despre el undeva. O dată cu începerea trimestrului, începură să răsfoiască din nou cărţile din bibliotecă, fie şi numai câte zece minute în pauzele dintre ore. Harry avea chiar mai puţin timp ca ei, fiindcă începuseră antrenamentele de Vâjthaţ.

Baston îi supunea la antrenamente mai dure ca niciodată. Nici măcar ploile interminabile, care luaseră

locul zăpezii, nu-l puteau îndupleca. Gemenii Weasley se plângeau că Baston devenise fanatic, dar Harry era de partea lui. Dacă ar fi câştigat următorul meci, împotriva Astropufilor, i-ar fi întrecut pe Viperini, în Campionatul Caselor, pentru prima oară în ultimii şapte ani. În afară de faptul că dorea să câştige, Harry descoperise şi că avea mai puţine coşmaruri după un antrenament greu, când dormea dus din cauza oboselii. La unul dintre antrenamente, pe o zi mohorâtă şi ploioasă, Baston le dădu o veste proastă. Se înfuriase pe neastâmpăraţii Weasley, care se repezeau unul asupra altuia, prefăcându-se că sunt gata să se prăbuşească.

— Vreţi să vă potoliţi odată? urlă el. Chestiile astea ne pot face să pierdem meciul! De data asta, arbitrează Plesneală şi o să profite de orice prilej să mai ia ceva puncte de la Cercetaşi!

George Weasley chiar căzu de pe mătură, la aceste cuvinte.

— Arbitrează Plesneală? urlă el de jos, scuipând nămolul care îi intrase în gură. Şi de când arbitrează el meciuri de Vâjthaţ, mă rog? N-o să arbitreze cinstit, se ştie doar că el ţine cu Viperinii!

Restul echipei ateriză lângă George, începând să protesteze toţi deodată.

— Nu e vina mea! se apără Baston. Trebuie să jucăm un meci curat, care să nu-i ofere lui Plesneală nici un motiv, ca să ne penalizeze.

Da, toate bune şi frumoase, dar Harry mai avea un motiv pentru care nu îl vroia alături de el pe Plesneală, când juca Vâjthaţ....

La sfârşitul antrenamentului mai rămaseră puţin să stea de vorbă între ei, aşa cum făceau de obicei. Harry, însă, nu ştiu cum să ajungă mai repede în camera de zi a Cercetaşilor, unde îi găsi pe Hermione şi Ron jucând şah. Şahul era singurul joc la care Hermione mai mânca bătaie, din când în când, iar Harry şi Ron erau de părere că era bine pentru ea.

— Nu spune nimic, câteva clipe, îi spuse Ron lui Harry, când îl văzu că se aşează lângă ei. Trebuie să mă concen... Dar, ce-i cu tine? Arăţi îngrozitor!

Vorbind pe şoptite, ca să nu-i mai audă nimeni, Harry le povesti despre dorinţa bruscă, neaşteptată, a lui Plesneală de a arbitra următorul meci de Vâjthaţ.

— Nu juca! sări Hermione, imediat.

— Spune că eşti bolnav! completă şi Ron.

— Sau că ţi-ai rupt piciorul, mai zise Hermione.

— Nici nu poate fi vorba, nu există rezerve de căutători. Dacă mă retrag, Cercetaşii nu mai pot să joace deloc.

În acel moment, în camera de zi, Neville se prăbuşi pe podea. Cum de reuşise să treacă prin gaura din tablou era un mister pentru toţi, fiindcă picioarele îi erau prinse unul de altul, toţi recunoscând de departe Blestemul Picioarelor Împleticite. Probabil că sărise ca iepuraşul până la Turnul Cercetaşilor.

Toţi mureau de râs, în afară de Hermione, care sări imediat şi începu un descântec pentru acest blestem. Picioarele lui Neville se desprinseră unul de altul şi el se ridică în picioare, tremurând din tot corpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hermione, conducându-l să se aşeze pe scaunul de lângă Harry şi Ron.

— Draco! îngână Neville. M-am întâlnit cu el, la ieşirea din bibliotecă, şi mi-a spus că tocmai căuta pe cineva pe care să încerce acest blestem.

— Du-te imediat la doamna profesoară McGonagall, îl îndemnă Hermione, şi spune-i!

Neville clătină din cap.

— Nu vreau să mai am şi alte necazuri, murmură Neville.

— Neville, trebuie să-l înfrunţi! sări Ron. E obişnuit să-şi bată joc de toţi, dar asta nu înseamnă că trebuie să tremurăm în faţa lui!

— Nu-mi spune şi tu că nu sunt suficient de curajos să fac parte din grupa Cercetaşilor, deja mi-a spus-o Draco de zeci de ori, suspină Neville.

Harry se căută prin buzunare şi scoase o broscuţă de ciocolată, pe care i-o dădu lui Neville, care era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Tu valorezi de zece ori mai mult ca Draco, îi zise Harry, doar pe tine te-a ales Jobenul Magic, nu-i aşa? Iar pe Draco, unde l-a trimis? La nesuferiţii de Viperini, nu?

Buzele lui Neville se destinseră într-un zâmbet pierit şi începu să-şi desfacă ciocolata pe care i-o dăduse Harry.

— Mulţumesc, Harry, zise Neville. Poftim poza, tu faci colecţie... O să mă duc la culcare...

Pe când Neville se îndrepta spre dormitor, Harry se uită la poza din ciocolată.

— Iar, profesorul Albus Dumbledore! Ca şi prima dată când am...

Suspină din greu şi se uită pe verso. Imediat îi privi pe Ron şi Hermione, fericit, şi le şopti:

— L-am găsit! L-am găsit pe Nicolas Flamel! V-am spus că am citit undeva despre el: pe o astfel de carte, în tren, când veneam spre Hogwarts! Ascultaţi! „Profesorul Albus Dumbledore este faimos pentru faptul că l-a învins pe cruntul vrăjitor Grindelwald, în 1945, pentru descoperirea a douăsprezece reţete din sânge de dragon şi pentru cercetările lui de alchimie, împreună cu partenerul său, Nicolas Flamel.”

Hermione sări în picioare. Nu mai fusese atât de încântată, de când obţinuse notele pentru prima ei temă pentru acasă.

— Aşteptaţi-mă! zise ea şi se repezi spre dormitorul fetelor.

De-abia avură timp să schimbe priviri uimite, când Harry şi Ron o văzură întorcându-se, cu o carte mare, foarte veche, sub braţ.

— Nu m-am gândit niciodată să caut aici, recunoscu ea. Am luat-o din bibliotecă, acum câteva săptămâni, ca lectură uşoară, până adorm.

— Uşoară? făcu Ron, dar Hermione îi făcu semn să tacă. Fata căuta înfrigurată ceva. Răsfoia paginile una după alta şi mormăia ceva. În sfârşit, găsi ce căuta.

— Ştiam eu! Ştiam eu!

— Acum putem vorbi? întrebă Ron, ironic, dar Hermione nici nu-l băgă în seamă.

— Uitaţi ce scrie: „Nicolas Flamel este singurul care a obţinut până acum Piatra Filozofală!”

Dar asta nu avu efectul, pe care scontase ea.

— Ce fel de piatră? se mirară Harry şi Ron, într-un glas.

— O, Doamne, da voi nu ştiţi nimic? Puneţi mâna şi mai citiţi! Poftim, citiţi aici!

Şi ea împinse cartea în faţa lui Ron şi Harry, arătându-le unde să citească. Harry şi Ron citiră:

Încă din Antichitate, alchimia s-a preocupat să obţină Piatra Filozofală, o substanţă legendară, cu puteri uimitoare. Ea poate transforma orice metal în aur pur. Tot cu ea, se poate obţine Elixirul Vieţii, care îl face nemuritor pe oricine îl bea.

Au fost multe mărturii de-a lungul secolelor, dar singura Piatră Filozofală care există, cu adevărat, îi aparţine lui Nicolas Flamel, eminentul alchimist, un mare iubitor de muzică de operă. Domnul Flamel, care şi-a

serbat a şase sute şaizeci şi cincea aniversare, anul trecut, duce o viaţă liniştită la Devon, împreună cu soţia lui, Pernelle (şase sute cincizeci şi opt de ani).

— Ei, ce ziceţi acum? întrebă Hermione, nerăbdătoare, când îi văzu că au terminat de citit. Câinele păzeşte Piatra Filozofală! Pariez că i-a dat-o profesorului Albus Dumbledore, s-o pună la loc sigur, fiindcă sunt prieteni şi fiindcă ştia că cineva vroia să i-o fure! De aceea a mutat-o de la Gringotts!

— O piatră cu care poţi face aur şi care te menţine veşnic în viaţă! exclamă Ron. Cred şi eu că Plesneală pofteşte la ea! Oricine ar dori să o aibă!

— Şi nu e de mirare că nu l-am găsit pe Nicolas Flamel în studii recente despre magicieni şi vrăjitori. La vârsta lui, nu poate fi numit... recent, nu-i aşa?

A doua zi, dimineaţa, la orele de „Apărare contra Magiei Negre”, în timp ce copiau de pe tablă diferite modalităţi de a trata muşcătura de vârcolac, Ron şi Harry discutau despre ce ar face ei cu Piatra Filozofală, dacă ar fi fost în posesia lor. Numai când Ron zise că el şi-ar cumpăra propria echipă de Vâjthaţ, Harry îşi aminti de apropiatul meci şi de Plesneală, care îl arbitra.

— O să joc, n-am ce face! hotărî Harry. Dacă nu particip la joc, Viperinii or să creadă că sunt prea fricos, ca să dau ochii cu Plesneală! Le arăt eu lor, o să-i lăsăm paf, când o să câştigăm!

— Da, numai să nu fii făcut tu, paf, zise Hermione, îngrijorată.

*

Cu cât se apropia meciul, Harry devenea tot mai nervos, oricât ar fi bravat el în faţa lui Ron şi a Hermionei. Nici restul echipei, nu o ducea mai bine. Ideea de a trece înaintea Viperinilor, în Campionatul Caselor, îi încânta, nimeni nu mai reuşise acest lucru de şapte ani, dar vor putea face acest lucru, cu un asemenea arbitru părtinitor?

Harry nu putea spune cu certitudine, dar i se părea că, oriunde s-ar fi dus, dădea de Plesneală. Uneori, chiar se întreba dacă nu cumva Plesneală îl urmărea, ca să-l prindă cu ocaua mică. Lecţiile de „Poţiuni” deveniseră o tortură săptămânală, atât de urât se purta Plesneală cu Harry. Oare, Plesneală îşi dăduse seama că ştiau unde se afla Piatra Filozofală? Harry nu vedea de unde ar fi putut să ştie asta, dar, uneori, avea impresia că Plesneală putea citi gândurile.

*

Harry îşi dădu seama, când Hermione şi Ron îi urară baftă, înainte ca el să intre la vestiar, că prietenii lui se întrebau în sinea lor dacă aveau să-l mai vadă vreodată viu. Şi asta nu avu darul să-l liniştească deloc. Harry nu auzi nici un cuvânt, aproape, din discursul de îmbărbătare al lui Baston, în timp ce-şi punea costumul de Vâjthaţ şi îşi lua minunatul lui Nimbus 2000.

Între timp, Ron şi Hermione găsiseră locuri lângă Neville, care nu înţelegea, în ruptul capului, de ce arătau atât de posomorâţi şi îngrijoraţi. Altfel, de ce şi-ar fi adus amândoi baghetele magice?! Harry habar nu avea că cei doi prieteni exersaseră în taină Blestemul Picioarelor Împleticite. Se inspiraseră de la Draco şi erau gata să folosească blestemul asupra lui Plesneală, dacă observau că se pregătea să-i facă vreun rău lui Harry.

— Nu uita, îl avertiză Hermione pe Ron. Se spune Locomotor Mortis!

— Ştiu, ştiu! se supără Ron. Nu mă mai bate atât la cap! La vestiar, Baston îl luă pe Harry deoparte.

— Nu vreau să te enervez, Potter, dar, dacă vreodată a fost nevoie mai mare de capturarea hoţoaicei aurii, cât mai repede, ei bine, acum e acel moment! Termină jocul, înainte ca Plesneală să apuce să-i favorizeze prea mult pe Astropufi!

— Toată şcoala a venit! zise Fred, trăgând cu ochiul în tribune. Chiar şi Albus Dumbledore, pe bune!

Inima lui Harry tresări.

— Chiar? întrebă Harry şi scoase capul să se convingă. Aşa era. Barba lui argintie era inconfundabilă!

Harry ar fi putut să sară într-un picior de bucurie, Plesneală nu ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău, dacă era şi Albus Dumbledore acolo.

Probabil, de aceea Plesneală era negru de supărare, când echipele îşi făcură apariţia, lucru pe care îl observă şi Ron.

— Nu l-am văzut niciodată atât de încruntat pe Plesneală, îi şopti Ron Hermionei. Ah! S-au înălţat în zbor! A început! Auu!

Cineva îl pocnise pe Ron la ceafă. Era Draco.

— O, scuze Weasley, zise el, prefăcut, nu te-am observat! Şi Draco îi privi semnificativ pe Crabbe şi Goyle.

— Mă întreb cât timp o să fie în stare Potter să stea pe mătură, de data asta? Facem nişte pariuri? Ce zici, Weasley?

Ron nu răspunse, Plesneală tocmai le dăduse nişte puncte Astropufilor, fiindcă George respinsese un balon-ghiulea, tocmai în direcţia arbitrului. Hermione, cu degetele încrucişate în poală, nu-şi dezlipea ochii de la Harry, care se învârtea ca un şoim, în jurul terenului, sperând să depisteze cât mai repede hoţoaica.

— Ştiţi cum cred eu că i-au ales pe ăştia din echipa Cercetaşilor? continuă Draco să-i sâcâie, în momentul în care Plesneală le dădu din nou puncte Astropufilor, fără vreun motiv aparte. Cred că Baston i-a luat pe toţi ăştia de care ţi se face milă. De exemplu, Potter, care nu are părinţi, cei doi Weasley, fiindcă sunt săraci. Mai bine te luau şi pe tine, Neville, tot n-ai nimic în capul ăla!

Neville se făcu roşu ca racul şi se întoarse spre Draco, străfulgerându-l cu privirea.

— Valorez de zece ori mai mult ca tine, îşi aminti el ce-i spuse-se Harry.

Draco, Crabbe şi Goyle hohotiră îndelung, dar Ron, fără să-şi ia ochii de la meci, zise:

— Bravo, i-ai zis-o, Neville!

— Neville, dragă, dacă mintea ar fi de aur, ai fi la fel de sărac ca Weasley.

Nervii lui Ron erau întinşi la maximum, era foarte îngrijorat de soarta lui Harry.

— Ai grijă, Draco, un cuvânt în plus şi...

— Ron! îl atenţionă Hermione. Harry!

— Unde? Ce-a păţit?

Harry făcuse un plonjon spectaculos care îi făcu pe spectatori să strige şi să aplaude. Hermione se ridicase în picioare şi îşi dusese degetele încrucişate la piept, urmărindu-l speriată pe Harry, care se îndrepta ca un glonţ spre pământ.

— Ai mare noroc, Weasley, cred că Potter a văzut vreo monedă pe pământ şi o culege pentru tine!

Asta fu picătura. Înainte ca Draco să ştie ce i se întâmplă, Ron tăbărî pe el, trântindu-l la pământ. După un moment de ezitare, Neville escaladă scaunul, ca să-i dea şi el o mână de ajutor lui Ron.

— Hai, Harry! urla Hermione, când îl văzu pe Harry îndreptându-se ca un bolid spre Plesneală.

Hermione nici măcar nu observase încăierarea dintre Ron şi Draco, şi nici nu auzea pumnii pe care şi-i împărţeau Neville, Crabbe şi Goyle.

Plesneală reuşi să-şi cârmească mătura la timp, ca să nu-l lovească ceva roşu-auriu, iar în secunda următoare,

Harry se opri din plonjon şi ridică braţul, triumfător. Prinsese hoţoaica!

Tribunele erau în picioare. Era un record, cu siguranţă. Nimeni nu-şi mai amintea ca hoţoaica să fi fost prinsă la aşa puţin timp de la începerea meciului.

— Ron! Ron! Unde eşti? Meciul s-a terminat! Harry a prins hoţoaica. Am câştigat! ţipa Hermione, sărind în sus şi-n jos pe scaunul ei şi îmbrăţişând-o pe Parvati Patil, care stătea în dreptul ei, pe rândul din faţă. Harry sări de pe mătură, când încă mai avea câţiva centimetri până la pământ. Nu-i venea să creadă. Reuşise! Meciul era gata, după nici cinci minute! În timp ce era înconjurat de Cercetaşi, care năvăliseră pe teren, Harry mai apucă să vadă faţa rea şi lividă a lui Plesneală şi zâmbetul blând al profesorului Albus Dumbledore, care îl bătu pe umăr.

— Bravo, Harry, zise el încetişor, încât doar Harry îl auzi. Mă bucur că m-ai ascultat şi nu ţi-ai pierdut timpul căutând oglinda... Te-ai antrenat din greu... Excelent!

Plesneală scuipă cu năduf pe pământ.

După ce părăsi vestiarul, ceva mai târziu, Harry plecă să-şi ducă Nimbus 2000 la locul unde erau parcate măturile. Nu-şi amintea să fi fost vreodată mai fericit ca atunci. Făcuse ceva, de care se putea mândri, într-adevăr, nimeni nu mai putea spune că era vestit numai prin numele său. Aerul de seară mirosea deosebit de plăcut. Mergea pe iarba umedă, trecând în revistă ultima oră, care zburase ca o părere: Cercetaşii îmbulzindu-se să-l care pe braţe, Ron şi Hermione, în depărtare, sărind în sus şi-n jos, fericiţi, deşi Ron avea nasul însângerat.

Harry ajunse la hangarul de mături. Se rezemă cu spatele de uşa de lemn şi privi la ferestrele castelului, purpurii la apusul soarelui. Cercetaşii conduceau în campionat. Îi arătase el lui Plesneală...

Şi apropo de Plesneală...

O figură cu glugă cobora treptele castelului. Nedorind să fie observat de nimeni, individul se îndrepta grăbit spre Pădurea Interzisă. Victoria lui Harry trecu pe planul doi. Acum, urmărea totul cu atenţie. Îşi dădu seama imediat despre cine era vorba, după pasul şchiopătat. Plesneală! Îndreptându-se spre Pădurea Interzisă, în timp ce toţi ceilalţi erau la masă? Ce se întâmpla?

Harry încălecă din nou mătura şi îşi luă zborul. Planând pe deasupra castelului, îl văzu pe Plesneală intrând în Pădurea Interzisă, fugind de-a binelea, în acel moment. Îl urmă pe dată. Pomii erau aşa deşi, încât nu-şi dădea seama încotro se îndrepta Plesneală. Zbură în cercuri, din ce în ce mai jos, până atinse vârfurile copacilor. Auzi nişte voci dedesubt. Ateriză lin într-un fag, fără să-l audă nimeni. Se apropie cât putu de mult, ţinând strâns mătura şi încercând să zărească ceva printre frunze.

Jos, într-o poieniţă, stătea Plesneală, dar nu era singur. Era şi Quirrell cu el. Harry nu putea să-i vadă faţa, dar Quirrell se bâlbâia mai îngrozitor, ca de obicei:

— N-N-Nu ş-ştiu d-de ce a-ai v-vrut să ne î-î-întâlnnim tt-toc-mai a-aici, Se-Severus...

— Păi, ca să fie mai... intim, îl batjocori Plesneală. Elevii n-au de unde să ştie despre Piatra Filozofală, nu-i aşa?

Harry se aplecă şi mai mult. Quirrell bolborosea ceva. Plesneală îl întrerupse, nervos.

— Bănuiesc că încă n-ai aflat cum putem trece de monstrul lui Hagrid...

— D-D-Dar... Se-Se-Severus, e-eu...

— Nu cred că ţi-ar conveni să mă ai ca duşman, Quirrell, îl repezi Plesneală, făcând un pas către el.

— D-Dar n-nu ş-ştiu ce v-vrei să...

— Ba, ştii tu prea bine!

O bufniţă scoase nişte sunete, prin apropiere, şi Harry aproape căzu din copac. Se redresa repede, la timp ca să-l audă pe Plesneală spunând:

— Micul tău... hocus-pocus... Aştept!

— D-D-Dar n-n-nu...

— Bine, de ajuns pentru acum, dar în curând o să mai avem noi o mică discuţie şi atunci, ai face bine să te hotărăşti de partea cui eşti!

Plesneală îşi trase gluga pe cap şi părăsi poieniţa. Era aproape întuneric acum, dar Harry îl văzu pe Quirrell, ţintuit locului, ca o stană de piatră.

*

— Harry, unde ai fost? îl luă Hermione în primire.

— Ai câştigat! Ai câştigat! Ai câştigat! striga Ron, fericit, bătându-l pe spate. Iar eu i-am învineţit ochiul lui Draco, iar Neville s-a luptat, singur, cu Crabbe şi Goyle! Încă nu şi-a venit în simţiri, dar Madam Pomfrey spune că o să-şi revină repede. Toată lumea te aşteaptă în camera de zi, dăm o petrecere în cinstea ta! Fred şi George au subtilizat nişte prăjituri şi alte câteva chestii de la bucătărie!

— Lasă asta, le zise Harry, grăbit. Să găsim o cameră goală, să vă spun ceva, de o să rămâneţi ca la dentist!

După ce închiseră uşa după ei, se asigurară că nu este ascuns Peeves pe undeva, după care Harry le povesti tot ce văzuse şi auzise.

— Deci, am avut dreptate, caută Piatra Filozofală şi încearcă să-l atragă pe Quirrell de partea lui, ca să-l ajute! Îl întreba dacă a aflat cum poate trece de Fluffy şi a spus ceva de un oarecare „hocus-pocus”, pe care îl poate face Quirrell. Probabil că, în afară de Fluffy, Piatra mai e păzită şi de farmece, blesteme, descântece sau mai ştiu eu ce. Probabil că acestea au fost făcute de Quirrell şi acum Plesneală încearcă să descopere antidotul!

— Vrei să spui că piatra se află în siguranţă numai atâta timp cât Quirrell îi poate ţine piept lui Plesneală? întrebă Hermione, alarmată.

— Atunci, până marţi e gata furată! făcu Ron.

Capitolul XIV

NORBERT, CREASTĂ NORVEGIANĂ

Quirrell era mai dârz, totuşi, decât se aşteptaseră. În săptămânile care urmară, Quirrell deveni tot mai palid şi slăbi şi mai mult, dar nu părea să fi cedat.

Ori de câte ori trecea pe coridorul de la etajul trei, Harry, Ron şi Hermione îşi lipeau urechile de uşa interzisă, dornici să ştie dacă Fluffy mai era acolo. Plesneală se învârtea în tot locul, la fel de prost dispus, ceea ce demonstra că Piatra era în siguranţă. De câte ori trecea pe lângă Quirrell, Harry îi arunca mereu câte un zâmbet încurajator, iar Ron îi repezea pe toţi cei care îndrăzneau să râdă de bâlbâiala lui Quirrell.

Hermione, însă, mai avea şi alte preocupări, în afară de Piatra Filozofală. Ea începuse să înveţe şi să se pregătească pentru examenele viitoare, iar Harry şi Ron nu ar fi avut nimic împotriva acestui lucru, dacă Hermione nu i-ar fi bătut la cap să facă şi ei la fel.

— Hermione, mai sunt secole până la examene!

— Numai zece săptămâni, izbucni Hermione, asta înseamnă o secundă pentru Nicolas Flamel!

— Dar noi nu avem şase sute de ani, îi aminti Ron. Şi ce ai tu de repetat, mă rog? Oricum, ştii totul de nota zece!

— Ce repet? Nu sunteţi în toate minţile? Uitaţi că trebuie să luăm toate examenele ca să trecem în anul doi? Examenele astea sunt de maximă importanţă, nici nu ştiu de ce nu m-am apucat de săptămâna trecută...

Din nefericire, şi profesorii gândeau ca Hermione. Le dădeau atâtea teme pentru acasă, încât vacanţa de Paşte nu a mai fost nici pe departe aşa de frumoasă ca cea de Crăciun. Era greu să te relaxezi cu Hermione lângă tine, spunând cu glas tare toate cele douăsprezece moduri de utilizare a sângelui de dragon sau făcând exerciţii cu bagheta magică.

Bombănind şi căscând de mama focului, Harry şi Ron îşi petreceau cea mai mare parte a timpului liber în bibliotecă, alături de Hermione, încercând să acopere toate lecturile suplimentare, care li se dădeau la ore.

— N-o să ţin minte niciodată chestia asta! izbucni Ron, într-o după-amiază, aruncându-şi cât colo pana de scis şi privind melancolic pe fereastra bibliotecii. Era o zi splendidă, aşa cum nu mai fusese demult. Cerul era limpede, de un albastru intens, iar în aer se simţea deja un iz de vară.

Harry care căuta o anume plantă magică, în „O sută de ierburi şi ciuperci magice”, nu-şi ridică nici o clipă capul din carte până în momentul în care îl auzi pe Ron, spunând mirat:

— Hagrid, ce cauţi tu în bibliotecă?

Hagrid îşi târşâi picioarele până la ei, ascunzând ceva la spate. Părea foarte nelalocul lui în bibliotecă, îmbrăcat cu jacheta lui lungă de blană din cârtiţă.

— Mă uitam şi eu, zise el repede, ceea ce le trezi şi mai mult interesul. Dar voi ce faceţi aici? Sper că aţi renunţat la ideea de a-l căuta pe Nicolas Flamel...

— Ei, păi, ştim de o mie de ani cine e, se grozăvi Ron şi ştim şi ce păzeşte câinele: Piatra Fi...

— Şşşt! îl întrerupse Hagrid repede, uitându-se în jur, să vadă dacă auzise cineva. Nu mai urla aşa, ce te-a apucat?

— Am vrea să te întrebăm câteva lucruri, totuşi, profită Harry. De ce mai este protejată Piatra, în afară de Fluffy şi...

— Şşşt! făcu iar Hagrid, veniţi pe la mine mai târziu. Nu vă promit nimic, dar nu mai trăncăniţi aici în gura mare.

Elevii nu trebuie să ştie lucrul acesta, or să spună că eu v-am spus!

— Pe curând, Hagrid, zise Harry. Hagrid se îndepărtă, târându-şi paşii.

— Oare, ce ascundea la spate, întrebă Hermione, gânditoare.

— Crezi că avea vreo legătură cu Piatra Filozofală?

— Mă duc să văd din ce domeniu a luat cartea, spuse Ron. Reveni câteva clipe mai târziu cu un maldăr de cărţi, pe care le trânti pe masă.

— Dragoni! zise Ron, victorios. Hagrid caută ceva despre dragoni! Uitaţi aici: „Specii de dragoni din Marea

Britanie şi Irlanda”, „De la Ou la Infern”, „Ghid pentru paznicii de dragoni”.

— Întotdeauna şi-a dorit un dragon, aşa mi-a spus prima oară când ne-am întâlnit, îşi aminti Harry.

— Dar e împotriva legii! se sperie Ron. Creşterea dragonilor a fost interzisă prin Convenţia Vrăjitorilor din 1709, toată lumea ştie asta. Încuiaţii şi-ar da seama imediat cine suntem, dacă am ţine dragoni în curte. Şi, oricum, nu prea poţi îmblânzi dragoni, e foarte periculos. Am văzut cu ce arsuri s-a întors Charlie, de la dragonii din România.

— Dar nu există dragoni sălbatici şi în Marea Britanie? întrebă Harry.

— Cum să nu?! zise Ron. O specie de Galezi Verzi şi Negri de Hebride. Ministerul Magiei are mari probleme cu exterminarea lor, credeţi-mă pe mine. Sarcina noastră este să-i vrăjim pe Încuiaţii care i-au văzut o dată, ca să uite întâmplarea.

— Oare, ce are de gând, Hagrid? întrebă Hermione.

*

Când bătură la uşa colibei paznicului de vânătoare, o oră mai târziu, fură foarte surprinşi să constate că draperiile erau trase la geamuri.

— Cine e acolo? întrebă Hagrid, înainte de a le da drumul înăuntru, după care închise uşa repede, în urma lor.

Era înăbuşitor de cald în casă. Deşi era o zi caldă, în vatră ardea focul. Hagrid le oferi câte un ceai şi sandviciuri de hermină, pe care ei le refuzară politicoşi.

— Deci, ce vroiaţi să mă întrebaţi?

— Da, zise Harry, să nu mai lungim vorba, ne întrebam dacă poţi să ne spui ce altceva mai protejază Piatra, o dată ce ai trecut de Fluffy.

— Sigur că pot, răspunse Hagrid, cam înţepat. Numărul unu: Nu ştiu nici eu! Numărul doi: Ştiţi deja prea multe, aşa că nu v-aş spune nici chiar dacă aş şti! Piatra se află aici fără vreun motiv anume, doar pentru că a fost gata să fie furată de la Gringotts! Bănuiesc că V-aţi dat seama de asta, nu? Nu-mi pot explica deloc cum de ştiţi de Fluffy...

— Ei, Hagrid, să fim serioşi! Poate că nu vrei să ne spui nouă, dar tu ştii, cu siguranţă, îl flata Hermione, cu o voce linguşitoare.

Barba lui Hagrid se mişcă şi îl văzură zâmbind încântat.

— Ne întrebam numai cine altcineva a mai ajutat la paza Pietrei, continuă Hermione. În cine altcineva a avut încredere domnul Albus Dumbledore.

Inima lui Hagrid se umflă ca un pepene, la aceste ultime cuvinte. Harry şi Ron o priviră încântaţi pe Hermione.

— Păi, asta cred că v-aş putea spune... Nu văd ce rău aş putea face... L-a împrumutat pe Fluffy de la mine, apoi, câţiva profesori au făcut vrăji... Profesoara Lăstar, profesorul Flitwick... profesoara McGonagall, îi numără Hagrid; profesorul Quirrell... Chiar şi profesorul Albus Dumbledore şi-a adus contribuţia, desigur. A, era să uit! Şi profesorul Plesneală...

— Plesneală?

— Da, asta v-a scăpat, nu-i aşa? Profesorul Plesneală a ajutat la protejarea Pietrei, nicidecum s-o fure...

Harry ştia prea bine că şi Ron şi Hermione se gândeau la acelaşi lucru ca şi el. Dacă Plesneală ajutase şi el, atunci desigur că ştia şi cum o protejaseră ceilalţi profesori. Probabil că ştia totul, în afară de vraja lui Quirrell şi de felul în care putea să treacă de Fluffy.

— Numai tu ştii cum se poate trece de Fluffy, nu-i aşa, Hagrid? întrebă Harry, îngrijorat. Şi n-ai spune nimănui, nici măcar unui profesor, da?

— Absolut nimănui, în afară de domnul Albus Dumbledore! zise Hagrid, mândru.

— Ei, e şi asta ceva, răsuflă Harry, uşurat, privind spre cei doi prieteni. Hagrid, n-ai putea să deschizi o fereastră, mor de cald!

— Nu pot, Harry, îmi pare rău, zise el şi aruncă o privire furişă spre foc.

Dar fusese de-ajuns pentru Harry.

— Hagrid, ce-i ăla?

Dar deja ştia ce e. Chiar în inima focului, sub ceainic, stătea un ou mare şi negru.

— Ah... făcu Hagrid, răsucindu-şi nervos barba, ăla e...

— Unde l-ai găsit, Hagrid? întrebă Ron, chircindu-se în faţa focului, să vadă oul mai bine. Cred că te-a costat o avere!

— L-am câştigat! se lăudă Hagrid. Aseară, am băut câteva pahare şi am jucat cărţi cu un străin. De fapt, cred că s-a bucurat ca să scape de el, ca să fiu sincer...

— Dar ce-o să faci cu el când se cloceşte? îl întrebă Hermione.

— Păi, am mai citit şi eu câte ceva, zise Hagrid, scoţând o carte groasă de sub pernă. „Creşterea dragonilor, de plăcere, dar şi cu folos”! E cam veche, desigur, dar scrie despre absolut totul: cum să ţii oul în foc, fiindcă mama lor scuipă flăcări asupra ouălor, cât timp le cloceşte, cum să-l hrăneşti, cu o găleată de coniac, amestecat cu sânge de pui de găină, din jumătate în jumătate de oră, cum să recunoşti diferitele specii, numai după ouă... Ăsta este Creastă Norvegiană, o specie foarte rară.

Hagrid era foarte mulţumit de el. Nu şi Hermione.

— Hagrid, strigă ea, tu stai într-o casă de lemn!

Dar Hagrid nu-i dădu atenţie. Stătea lângă foc şi fredona ceva, foarte fericit.

*

Na, acum aveau altceva pentru care să-şi facă griji: ce i s-ar fi întâmplat lui Hagrid dacă afla cineva că avea un ou de dinozaur la el, lucru complet interzis de lege.

— Încep să mă întreb cum ar arăta o viaţă liniştită, oftă Ron, gândindu-se că, zi de zi, trebuiau să se chinuie cu temele suplimentare, la care îi obliga Hermione.

Acum, le făcuse chiar un program de recapitulare şi asta îi enerva la culme.

Iar într-o zi, la micul dejun, Hedwig îi aduse lui Harry un bilet de la Hagrid, unde scia doar atât: E aproape gata!

Când auzi, Ron vru să chiulească de la ora de „Ierbologie”, dar Hermione nici nu vru să audă.

— Hermione, de câte ori în viaţă, crezi tu că o să poţi vedea cum iese din găoace un pui de dragon?!

— O să avem necazuri, dacă chiulim, dar asta e nimic faţă de ce o să păţească Hagrid, dacă află cineva ce face...

— Taci din gură! şopti Harry.

Draco era doar la câţiva paşi şi asculta cu mare atenţie. Oare, cât auzise? Harry nici măcar nu îndrăzni să se uite la expresia de pe faţa lui Draco.

Ron şi Hermione continuară să se certe tot drumul, până la ora de „Ierbologie”, iar, în final, Hermione se lăsă convinsă ca toţi trei să dea o fugă până la Hagrid într-una din pauze. De îndată ce clopotul castelului anunţă sfârşitul

orei, cei trei se grăbiră spre marginea Pădurii Interzise. Hagrid îi întâmpină fericit şi emoţionat.

— Nu mai are mult şi iese, zise el, conducându-i în colibă. Oul se afla pe masă şi se vedeau crăpături peste tot. Ceva se mişca în interior şi se auzeau ciocăneli repetate. Se aşezară cu toţii în jurul mesei, privind oul cu răsuflarea tăiată.

Deodată, se auzi o zgârietură şi oul crăpă în două. Puiul de dragon pică pe masă. Nu se putea spune că era foarte drăgălaş, ba din contră. Arăta ca o umbrelă neagră, şifonată şi udă.

Avea nişte aripi mult prea mari, în comparaţie cu corpul slăbănog, un bot lung, cu nări largi, un început de coarne şi ochi portocalii.

Creatura strănută. Câteva scântei ieşiră prin nările lui.

— Vedeţi cât e de frumos? murmură Hagrid şi întinse mâna şi mângâie puiul de dragon pe cap, iar acesta se repezi imediat să-i sugă degetul, dezvelindu-şi colţii în creştere. Oh, ce scump e, ştie deja cine e… mămica lui!

— Hagrid, strigă Hermione, în cât timp creşte un dragon Creastă Norvegiană?

Hagrid se pregătea să răspundă, când se făcu deodată livid la faţă şi se duse la geam.

— Ce s-a întâmplat?!

— Cineva se uita prin crăpătura draperiillor, zise Hagrid. Era un puşti, iar acum fuge spre şcoală să le spună tuturor!

Harry se repezi la uşă şi privi după intrus. Chiar şi de la distanţa aia, putea să spună cu certitudine cine era individul.

Draco văzuse puiul de dragon!

*

Săptămâna următoare, cu mult după ce toată lumea se culcase, Harry şi Hermione stăteau de vorbă în camera de zi. Ceasul bătu miezul nopţii, când gaura din tablou se deschise brusc. Îşi tăcu apariţia Ron, luându-şi de pe umeri pelerina lui Harry. Fusese la Hagrid, ca să-l ajute să hrănească dragonul. Micul Norbert mânca de acum şoareci morţi.

— M-a muşcat! zise el şi le arătă marginea palmei, care era bandajată cu o batistă, plină de sânge, acum. N-o să mai pot ţine pana de scris toată săptămâna. Credeţi-mă, dragonul este cel mai oribil animal, pe care l-am văzut vreodată, dar, dacă vezi cum se poartă Hagrid cu el, ai zice că e un iepuraş plăpând şi pufos. A zis că m-a muşcat, fiindcă l-am speriat, iar când am plecat îi cânta un cântec de leagăn.

Se auzi un ciocănit la fereastră.

— E Hedwig! zise Harry şi îi dădu drumul înăuntru. Aduce răspunsul de la Charlie!

Cei trei se aşezară cap lângă cap, ca să poată citi în acelaşi timp scrisoarea:

Dragă Ron,

Ce mai faci? Mulţumesc pentru scrisoare, m-aş bucura foarte tare să iau aici, la mine, puiul de dragon Creastă Norvegiană. Cel mai bine ar fi să mi-l trimiteţi cu nişte prieteni care vin să mă viziteze săptămâna viitoare. Problema e că nu trebuie să fie văzuţi că transportă ceva ilegal, iar dragonul este ceva ilegal.

Puteţi să-l aduceţi voi pe Norbert până la Turnul Înalt, sâmbătă, la miezul nopţii? Vă întâlniţi cu ei şi aşa îl pot lua cât e întuneric şi nu-i vede nimeni.

Dă-mi de ştire, cât mai curând posibil.

Cu dragoste, Charlie

Se uitară unul la altul.

— Am pelerina, zise Harry, nu cred că o să fie aşa de greu. Cred că pelerina este destul de largă să acopere doi dintre noi şi pe Norbert.

Faptul că toţi trei fură de acord, fără nici un fel de alte proteste, demonstra cât de apăsătoare fusese ultima săptămână. Erau de acord cu orice, numai să scape de Norbert… şi de Draco.

*

Apăru, totuşi, o problemă. În dimineaţa următoare, mâna lui Ron se umflase şi era de două ori mai mare ca de obicei. Nu ştia dacă era prudent să meargă la Madam Pomfrey... Dacă recunoştea o muşcătură de dragon? Pe după-amiază, nu mai avu ce face, însă. Rana căpătase o culoare neplăcută, verzui închis. Dacă Norbert avea colţii otrăviţi?!

Pe seară, Harry şi Hermione se duseră în aripa unde se afla spitalul şi îl găsiră pe Ron la pat, într-o stare jalnică.

— Şi nu e numai mâna, deşi o simt ca şi cum ar fi gata să-mi cadă din clipă în clipă, se plânse Ron. Draco i-a zis lui Madam Pomfrey că trebuie să împrumute o carte de la mine, numai ca să-mi poată râde în nas! M-a ameninţat că o să-i spună despre ce este vorba, de fapt! Eu i-am spus că m-a muşcat un câine, dar nu sunt sigur că m-a crezut. Nu trebuia să-l fi bătut la meciul de Vâjthaţ, acum se răzbună!

Harry şi Hermione făcură tot posibilul să-l calmeze pe Ron.

— Se va termina totul sâmbătă, la miezul nopţii, îi zise Hermione, dar asta nu-l linişti prea tare pe Ron. Din contră, se ridică în capul oaselor şi drăcui:

— Sâmbătă, la miezul nopţii, pe dracu'! Oh, nu! Mi-am amintit că scrisoarea către Charlie era în cartea pe care i-am dat-o lui Draco. O să ştie că ducem puiul de dragon acolo! N-avem cum să scăpăm de Norbert!

Harry şi Hermione nu mai apucară să zică nimic. Intră Madam Pomfrey, care îi trimise acasă pe ei, iar pe Ron, la culcare.

*

— E prea târziu să mai schimbăm planul acum, zise Harry. Nu avem timp să mai trimitem altă bufniţă la Charlie şi probabil că e ultima şansă ca să scăpăm de Norbert. Trebuie să riscăm! Oricum, avem pelerina, despre care Draco nu ştie nimic.

Când se duseră să-l anunţe pe Hagrid, îl găsiră pe Colţ, ogarul lui Hagrid, în faţa uşii, cu coada bandajată. Hagrid deschise doar fereastra şi le spuse:

— Nu vă las înăuntru, Norbert este cam nervos. Nu vă îngrijoraţi, de mine ascultă!

Când îi spuseră de scrisoarea lui Charlie, ochii lui Hagrid se umplură de lacrimi, deşi lacrimile puteau fi urmarea faptului că Norbert tocmai îl muşcase de picior.

— Aaah! Ei, nu-i nimic, mi-a prins numai cizma! Se joacă, doar e copilaş şi el!

„Copilaşul” trozni cu coada de pereţi, făcând geamurile să zăngăne. Harry şi Hermione se duseră la castel, având sentimentul că sâmbătă nu era destul de curând!

*

S-ar fi întristat foarte mult, văzând cât suferea Hagrid că trebuie să se despartă de puiul de dragon, dacă n-ar fi fost atât de îngrijoraţi. Era o noapte întunecoasă, chiar şi luna era ascunsă de nori. Veniseră cu întârziere la Hagrid, dar trebuiseră să aştepte până plecase Peeves din faţa uşii de la intrare, unde juca tenis la perete.

Hagrid îl pregătise pe Norbert, care era frumos împachetat şi pus într-un coş mare.

— I-am pus o mulţime de şoareci pentru drum şi nişte coniac, le spuse Hagrid, cam bosumflat. Şi i-am pus şi ursuleţul, dacă i se face urât.

Din coş răzbăteau nişte sunete, care îl făcură pe Harry să se gândească dacă ursuleţul mai avea capul pe umeri...

— La revedere, Norbert, suspină Hagrid, în timp ce Harry azvârli pelerina peste coş şi intră şi el, împreună cu Hermione, sub coş. Pa, mami n-o să te uite niciodată!

Cum de au reuşit să ducă până la castel coşul, n-au putut să spună niciodată. Limbile ceasului se apropiau de ora 12 noaptea, pe când ei de-abia urcau scările de marmură de la intrare. Urcară un rând de scări, apoi altul, nici chiar scurtăturile ştiute de Harry nu-i ajutară prea mult.

— Aproape am ajuns, şopti Harry, gâfâind, când ajunseră pe coridorul de sub turn.

Deodată, auziră un zgomot în faţa lor, care îi sperie atât de tare, că erau să dea drumul la coş. Uitând că erau

invizibili, se retraseră în umbră, trăgând cu ochiul la două umbre care stăteau de vorbă la câţiva paşi de ei. Licări o lumină.

Era profesoara McGonagall, în halat şi cu părul prins într-o plasă pentru noapte, care îl ţinea de-o ureche pe Draco.

— Eşti pedepsit! urla ea. Iar Viperinii pierd douăzeci puncte, din cauza ta! Să hoinăreşti prin castel, la miezul nopţii... Ce neobrăzare!

— Doamnă profesoară, dar vreau să vă spun că vine Harry Potter... cu un dragon...

— Ce aiureli! Numai minciuni! De unde ai mai scos-o şi pe-asta, Draco? Imediat mergem la profesorul Plesneală, să vedem ce zice şi el!

Să urce scara îngustă şi spiralată li se păru acum floare la ureche. Abia când ieşiră pe terasa turnului, îndrăzniră să-şi scoată pelerina, putând respira acum în voie. Hermione chicoti:

— Draco, pedepsit! Îmi vine să cânt de bucurie!

— Mai bine nu! o avertiză Harry.

Râzând pe seama lui Draco, aşteptară. Norbert se tot foia în coşul lui. După zece minute, patru mături aterizară pe terasă.

Erau prietenii lui Charlie, veseli şi drăguţi. Le arătară cum să-l prindă pe Norbert, cu nişte curele, de măturile lor. Verificară şi ei dacă Norbert era în siguranţă, apoi îşi strânseră mâinile şi îşi luară la revedere.

În sfârşit, Norbert pleca... Acum... A plecat!

Se strecurară înapoi, pe scara în spirală, cu mâinile uşoare, acum, că scăpaseră de Norbert. Nu tu dragon, Draco consemnat, ce-ar fi putut să le tulbure fericirea?

Dar răspunsul se afla la piciorul scărilor. Pe când păşeau pe coridor, se ivi din umbră faţa lui Filch.

— Măi, măi, rânji el, da' ştiu că am încurcat-o, nu? Harry şi Hermione lăsaseră pelerina pe terasă!...

Capitolul XV

PĂDUREA INTERZISĂ

Lucrurile stăteau cum nu se putea mai prost. Filch îi luă şi-i duse la profesoara McGonagall, la etajul întâi. Stăteau şi aşteptau, fără să scoată nici un cuvânt. Hermione tremura din tot trupul. Scuze, alibiuri, poveşti fantasmagorice alergau unele după altele în capul lui Harry, unele mai puţin credibile ca altele. Nu vedea cum mai puteau să iasă din încurcătură de data asta. Erau încolţiţi. Cum de putuseră să fie aşa de neatenţi şi să lase pelerina pe terasă? Nu exista nici o scuză, pe care profesoara McGonagall să o poată accepta, nici o explicaţie că bântuiau pe culoare, în plină noapte, ca să nu mai vorbim de faptul că accesul în turn era permis numai la orele de astronomie. Dacă îl mai puneau la socoteală şi pe Norbert şi Pelerina Fermecată, puteau foarte bine să-şi facă bagajele.

Dacă Harry se gândise că lucrurile nu puteau fi mai rele, ei bine, se înşelase! Profesoara McGonagall venea cu Neville, care de cum îi văzu începu să strige:

— Harry, unde ai fost?! Am vrut să te previn că Draco ne-a spus că ai un dra...

Harry îi făcu semn lui Neville să-şi ţină gura, dar profesoara McGonagall îl văzu. Părea că scoate flăcări pe gură, mai ceva ca Norbert, când tăbărî asupra celor trei.

— Nu mi-aş fi putut închipui asta despre niciunul dintre voi! izbucni ea. Profesorul Filch mi-a spus că eraţi în

turnul de astronomie. E ora unu noaptea! Ce explicaţie aveţi?

Era prima oară când Hermione nu ştia ce să răspundă la întrebarea unui profesor. Stătea nemişcată, ca o statuie, cu ochii la vârfurile pantofilor.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, continuă McGonagall. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama. Probabil că i-aţi vândut cine ştie ce gogoşi lui Draco, să creadă că aveţi un dragon, numai ca să-l ţineţi treaz până la ora asta şi să-l faceţi de râs! L-am prins şi pe el, să ştiţi! Acum, probabil că vă amuzaţi că Neville a fost atât de naiv, încât să creadă şi el!

Harry îi căută privirea lui Neville, pentru a-l asigura că nu era adevărat, fiindcă acesta arăta cât se poate de jignit. Bietul Neville, dragul de el, cât a însemnat pentru el să rătăcească pe culoare, la ora aia, ca să-l găsească şi să-l pună în gardă!

— Sunt dezamăgită! zise profesoara McGonagall. Patru studenţi, în aceeaşi noapte, pe culoarele castelului! N-am mai pomenit aşa ceva până acum! Şi dumneata, domnişoară Granger, credeam că ai mai multă minte şi mai mult bun simţ! Cât despre dumneata, domnule Potter, am crezut că faptul că faci parte dintre Cercetaşi înseamnă mult mai mult. Sunteţi consemnaţi toţi trei! Da, şi dumneata, domnule Poponeaţă, nimic nu-ţi dă dreptul să umbli pe culoarele castelului, noaptea, mai ales în zilele astea, când e atât de periculos! Iar Cercetaşii vor pierde cincizeci de puncte!

— Cincizeci? făcu Harry.

Asta însemna că pierdeau conducerea, câştigată atât de frumos, în urma meciului de Vâjthaţ...

— Cincizeci de puncte fiecare! strigă profesoara McGonagall, respirând din greu, pe nasul ei lung şi ascuţit!

— Doamnă profesoară, vă rugăm...

— Nu puteţi să...

— Potter, nu-mi spune mie ce pot şi ce nu pot să fac! Acum, la culcare! Nicicând nu mi-au adus Cercetaşii o mai mare ruşine!

O sută cincizeci de puncte pierdute, într-o singură noapte! Asta îi aducea pe ultimul loc. Cercetaşii pierduseră orice şansă de a câştiga Cupa Caselor. Harry simţi un imens gol în stomac. Oare, cum aveau să şteargă această ruşine? Se va întâmpla vreodată?

Harry nu închise un singur ochi toată noaptea. Îl auzi pe Neville suspinând alături, ore în şir, fără oprire. Nu găsea nici un cuvânt de consolare. Ştia prea bine că şi Neville aştepta cu groază sosirea zorilor. Ce se va întâmpla când vor afla şi ceilalţi colegi ce făcuseră?

La început, cei care treceau pe lângă tabela care anunţa punctajul crezură că trebuie să fie vreo greşeală. Cum să piardă aşa, deodată, o sută cincizeci de puncte faţă de ziua precedentă? Dar imediat vestea se răspândi ca fulgerul. Harry Potter, faimosul Harry Potter, eroul meciului de Vâjthaţ pierduse acele puncte, împreună cu alţi doi nevolnici din anul întâi!

De unde fusese unul dintre cei mai admiraţi şi iubiţi din şcoală, Harry ajunse unul dintre cei mai detestaţi. Chiar şi Ochi-de-Şoim şi Astropufii îl urau, fiindcă toată lumea ar fi vrut să-i vadă pe Viperini detronaţi din fruntea clasamentului. Peste tot, pe unde mergea, toţi îl arătau cu degetul şi nici măcar nu se oboseau să coboare vocea, când îl insultau în fel şi chip. Viperinii, în schimb, îl aplaudau şi-l ovaţionau, când trecea pe lângă ei.

Numai Ron nu îl părăsi şi-i luă apărarea.

— Or să uite repede, te asigur eu, încerca el să-l consoleze pe Harry. Fred şi George au pierdut o mulţime de puncte de când sunt aici şi, totuşi, colegii îi iubesc!

— Dar au pierdut o sută cincizeci de puncte dintr-o dată? întreba Harry, negru de supărare.

— Ei, nu chiar... admise Ron.

Era cam târziu pentru astfel de angajamente, dar Harry se jură să nu se mai bage în lucruri care nu-l privesc. Păţise toate astea, numai fiindcă îşi băgase nasul peste tot. Îi era atât de ruşine, încât se duse la Baston şi se oferi să-şi dea demisia.

— Demisia? răcni Baston. Şi la ce bun, mă rog? Cum să mai recuperăm din puncte, dacă nu câştigăm la Vâjthaţ?

Dar chiar şi acest joc îşi pierduse orice farmec pentru Harry. Restul echipei nu-i adresa nici un cuvânt în timpul antrenamentelor, iar dacă erau nevoiţi să vorbească despre el îi spuneau „căutătorul”.

Hermione şi Neville sufereau şi ei. Nu erau chiar atât de prigoniţi ca Harry, fiindcă nu erau faimoşi ca el, dar

nici cu ei nu vorbea nimeni. Hermione renunţă să încerce mereu să iasă în evidenţă şi stătea cu capul plecat, muncind în tăcere.

Harry era aproape fericit că se apropiau examenele. Învăţatul, recapitulările, îl făceau să mai uite de necazuri. El, Ron şi Hermione se izolaseră şi învăţau până târziu în noapte, memorând ingredientele celor mai complicate poţiuni, învăţând pe dinafară fel de fel de farmece şi vrăji, memorând datele marilor descoperiri în magie şi ale Revoltei Spiriduşilor.

Apoi, când mai era doar o săptămână până la examene, jurământul pe care şi-l făcuse Harry, de a nu se mai amesteca în treburi care nu-l priveau, fu pus la grea încercare. Într-o după-amiază, în timp ce se întorcea singur de la bibliotecă, auzi nişte şoapte, care venea dintr-o clasă din apropiere. Recunoscu vocea lui Quirrell.

— Nu, nu şi nu! Te rog...

Părea că se roagă de cineva care îl ameninţa. Harry nu rezistă ispitei şi se apropie de uşă.

— Bine, bine, e-n regulă, îl auzi el pe Quirrell zicând.

Şi imediat, Quirrell ieşi glonţ din clasă, îndreptându-şi turbanul. Era palid la faţă şi părea gata să izbucnească în lacrimi. Curând, dădu colţul şi Harry nu-l mai văzu. De fapt, avea impresia că profesorul Quirrell nici măcar nu-l observase. Aşteptă, până ce paşii lui Quirrell se pierdură cu totul şi aruncă o privire în clasă. Era goală, dar la celălalt capăt se vedea o uşă, dată de perete. Tocmai se îndrepta spre ea, când îşi aminti jurământul pe care şi-l făcuse.

Şi, la urma urmelor, ar fi pariat pe douăsprezece Pietre Filozofale că cel care tocmai părăsise clasa era Plesneală, iar, din cele auzite, în curând avea să-l vadă pe Plesneală sărind vioi câte două trepte, fiindcă se pare că profesorul Quirrell cedase.

Harry se întoarse în bibliotecă, unde Hermione îl asculta pe Ron la astronomie, şi le spuse ce auzise.

— A reuşit, nesuferitul de Plesneală! izbucni Ron, cu ciudă. Dacă i-a spus Quirrell cum să desfacă vraja...

— Da, dar mai e şi Fluffy, şopti Hermione.

— Poate că Plesneală a descoperit cum să treacă de el, fără să fie nevoie să-l mai întrebe pe Hagrid, zise Ron, aruncând o privire la miile de cărţi care îi înconjurau. Pariez că printre cărţile astea trebuie să fie una care să te înveţe cum să fentezi un câine cu trei capete. Ce facem, Harry?

O luminiţă sclipi în ochii lui Ron, la perspectiva unei noi aventuri, dar Hermione răspunse, înainte ca Harry să apuce să zică ceva:

— Să mergem la profesorul Albus Dumbledore! Asta trebuia să facem de la început! Dacă încercăm ceva, de capul nostru, şi ne prind, sunt sigură că ne exmatriculează.

— Dar nu avem nici o dovadă, protestă Harry. Quirrell e prea speriat, ca să ne susţină. Plesneală o să se jure că habar n-are cum a intrat monstrul, de Haloween, şi că el se afla departe de etajul trei, în acel moment. Pe cine crezi că o să creadă? Pe el sau pe noi? Nu e un secret că nu-l putem suferi, iar Dumbledore o să creadă că am inventat

totul ca să ne răzbunăm pe Plesneală. Filch n-o să ne ajute, dacă îi este viaţa ameninţată, şi, oricum, el e prieten cu Plesneală şi se bucură cu cât sunt exmatriculaţi mai mulţi studenţi. Şi mai e ceva. Nu uitaţi că noi n-ar trebui să ştim de Fluffy şi nici de Piatra Filozofală. Ne-ar lua ceva timp să explicăm totul.

Hermione păru convinsă. Nu şi Ron.

— Ce-ar fi să adulmecăm puţin?...

— Nu! zise Harry, scurt. M-am lecuit de atâta adulmecat. Trase harta lui Jupiter spre el şi începu să memoreze numele lunilor lui.

*

A doua zi, dimineaţa, la micul dejun, Harry, Hermione şi Neville primiră câte un bileţel:

Vă veţi ispăşi pedeapsa diseară, la ora 11. Profesorul Filch vă aşteaptă în holul de la intrare.

Profesoara McGonagall

Harry uitase că mai aveau de ispăşit şi o pedeapsă, în afară de punctele pe care le pierduseră pentru Cercetaşi. Se aşteptase ca Hermione să se plângă că pierde o noapte de recapitulare, dar ea nu scoase un cuvânt. Şi ea, ca şi Harry, simţeau că meritau tot ceea ce li se întâmpla.

La ora 11 noaptea, îşi luară la revedere de la Ron, în camera de zi, şi porniră spre holul de la intrare, împreună

cu Neville. Aici, îi aştepta deja Filch... cu Draco. Uitaseră că şi el era pedepsit.

— Urmaţi-mă, le porunci Filch.

Aprinse un felinar şi îi scoase afară din castel.

— Pariez că de acum încolo o să vă gândiţi de două ori înainte de a călca vreo regulă, rânji el. Oh, da! După părerea mea, munca grea şi durerea sunt cei mai buni profesori! Păcat că nu se mai aplică pedepsele de odinioară... Să fiţi atârnaţi câteva zile de încheieturi, tocmai de tavan... Încă mai am lanţurile în biroul meu, le ţin în perfectă stare, dacă mai am nevoie vreodată de ele? Gata, să mergem, şi să nu cumva să vă treacă prin cap să fugiţi, că va fi vai şi-amar de voi!

Mărşăluiau pe pământul întunecat. Neville îşi trăgea nasul în continuu. Harry se tot gândea care le va fi pedeapsa. Trebuia să fie ceva groaznic, altfel Filch n-ar rânji atât de satisfăcut.

Era lună plină, dar norii o acopereau adesea, lăsându-i în beznă. În depărtare, se vedeau luminile de la coliba lui Hagrid. Se auzi un strigăt, care părea că vine de departe.

— Tu eşti, Filch? Hai, grăbeşte-te odată, vreau să începem! Inima lui Harry tresări. Dacă trebuia să-i pună la muncă.

Hagrid, n-avea cum să fie atât de rău. Probabil că uşurarea, pe care o simţi, se citi clar pe faţa lui, fiindcă Filch zise:

— Presupun că îţi închipui că va fi floare la ureche, nu-i aşa? Ei bine, mai gândeşte-te o dată, băiete, mergem

în Pădurea Interzisă şi mă îndoiesc că vreunul dintre voi o să mai iasă întreg de acolo!

La aceste cuvinte, Neville scoase un vaiet, iar Draco aproape că înţepeni în loc.

— În Pădurea Interzisă? repetă el şi nu i se mai păru de joacă. Nu putem merge noaptea acolo, sunt tot felul de grozăvii... vârcolaci, am auzit...

Neville se apucă de mâneca lui Harry şi înghiţi cu greu.

— Da, acum îţi faci griji? Trebuia să vă fi gândit înainte de a intra în bucluc, spuse Filch.

Hagrid ieşi din întuneric şi se îndreptă spre ei, cu Colţ la picior. Căra un arc greu, pe umăr, iar în jurul pieptului, avea înşirate o mulţime de săgeţi.

— Era şi timpul! Vă aştept de jumătate de oră. Harry, Hermione, vă simţiţi bine?

— N-ar trebui să fii aşa prietenos cu ei, Hagrid, la urma urmelor, sunt pedepsiţi, îl certă Filch.

— De-aia aţi întârziat? Le-ai ţinut predici pe drum? se încruntă Hagrid la Filch. Nu e treaba ta să faci asta! Gata. sarcina ta s-a încheiat. De aici încolo, mă ocup eu de ei!

— Bine, vin să-i iau în zori. Ce mai rămâne din ei, vreau să spun, adăugă Filch, răutăcios şi se întorse şi porni spre castel, cu felinarul licărind în întuneric.

Draco se întoarse spre Hagrid.

— Eu nu intru în pădurea asta! zise el şi Harry fu încântat să descopere panică în vocea duşmanului său.

— Ba o să intri, dacă vrei să mai rămâi la Hogwarts, spuse Hagrid, sever. Ai făcut ceva rău şi trebuie să plăteşti!

— Dar astea sunt treburi de servitori, nu de studenţi. Am crezut că o să scriu de o mie de ori „Nu mai fac” sau mai ştiu eu ce. Dacă tata ar şti că fac asta, ar...

— Spune-i tatălui tău că aşa e la Hogwarts, mârâi Hagrid. Să scrii de o mie de ori... auzi! Şi la ce bun, mă rog? O să faceţi ceva folositor sau o să părăsiţi şcoala! Dacă te gândeşti la tatăl tău şi nu la faptul că vei fi exmatriculat, atunci, du-te la castel şi începe să-ţi faci valiza. Hai, du-te!

Draco nu se clinti din loc. Se uită furios la Hagrid şi apoi plecă privirea.

— Bine, atunci, zise Hagrid. Ascultaţi-mă bine, fiindcă e foarte periculos ce avem de făcut în noaptea asta şi nu vreau ca cineva să rişte inutil. Veniţi cu mine aici!

Îi conduse până la marginea pădurii. Ridică felinarul şi le arătă o potecă îngustă, care şerpuia printre copacii întunecaţi şi deşi. O briză uşoară le flutură prin păr, în momentul în care pătrunseră în pădure.

— Uitaţi acolo, le zise Hagrid. Vedeţi pata aia argintie, de pe pământ? E sânge de unicorn. E a doua oară, săptămâna asta, când se întâmplă ca un unicorn să fie rănit. Miercurea trecută, am găsit unul mort. Acum, trebuie să găsim unicornul rănit şi să-l scăpăm de chinuri pe bietul animal, dacă nu-l putem vindeca.

— Şi dacă acel cineva, care a rănit unicornul, ne găseşte el pe noi? întrebă Draco, mort de frică.

— Nu există nimic în pădure care ar putea să te atace, atâta timp cât eşti cu mine şi Colţ, îl linişti Hagrid. Şi nu părăsiţi poteca. Aşa, acum ne împărţim în două tabere şi căutăm urme în două direcţii. E sânge peste tot, probabil că se chinuie de noaptea trecută, cel puţin.

— Eu vreau să merg cu Colţ! se repezi Draco, simţindu-se în siguranţă, cu ochii la colţii lui puternici.

— Bine, dar ai grijă, e cam laş, zise Hagrid. Eu, Harry şi Hermione o luăm pe aici. Tu, Neville şi Colţ, pe acolo. Dacă cineva dă de urma unicornului, trimite în aer steluţe verzi. Scoteţi-vă baghetele şi faceţi o demonstraţie, să văd dacă aţi înţeles. Dacă se iveşte vreun pericol, trimiteţi steluţe roşii, înţeles? Să mergem! Fiţi atenţi şi mult noroc!

Pădurea era întunecată şi cufundată în tăcere. Mai merseră câţiva metri împreună, până ajunseră la o bifurcaţie. Harry, Hermione şi Hagrid o luară la stânga, Draco, Neville şi Colţ, la dreapta.

Mergeau în tăcere, cu ochii aţintiţi la pământ, unde se vedeau din loc în loc pete argintii, în lumina celor câteva raze de lună, care reuşeau să se strecoare printre copacii deşi.

Harry observă că Hagrid era foarte îngrijorat.

— Dar nu s-ar fi putut ca unicornul să fi fost ucis sau rănit de un vârcolac? întrebă Harry.

— Vârcolacul nu este suficient de rapid, îi răspunse Hagrid. Unicornii sunt foarte iuţi, sunt creaturi cu puteri magice. N-am mai pomenit până acum vreun unicorn rănit.

Trecură pe lângă un buştean, acoperit cu muşchi. Harry auzea susurul apei, trebuia să fi fost vreun râuleţ prin apropiere. Încă se mai vedeau urme de sânge argintiu, la dreapta şi la stânga potecii.

— Te simţi bine, Hermione? şopti Hagrid. Nu te îngrijora, nu poate fi aşa departe, dacă e rănit atât de rău, o să-l... Treceţi în spatele copacului!

Hagrid îi apucă pe Harry şi Hermione şi îi împinse în spatele unui stejar falnic. Scoase o săgeată, o potrivi în arc şi ridică arcul, gata de tragere. Toţi ascultau cu mare atenţie. Se auzea ceva, ca o pelerină, târâtă pe jos, printre copaci. Hagrid scrută poteca întunecată, dar peste câteva clipe, zgomotele dispărură.

— Ştiam eu! E cineva în pădure, cineva care n-are ce căuta aici! zise Hagrid.

— Un vârcolac? sugeră Harry.

— Nu, nu era nici vârcolac, nici unicorn! zise Hagrid, încruntându-se. Urmaţi-mă, dar cu mare atenţie, vă rog.

Înaintară şi mai încet, cu urechile ciulite, gata să prindă şi cei mai mic zgomot. Deodată, în poieniţa din faţa lor, ceva se mişcă. De data asta, nu mai încăpea nici o îndoială!

— Cine-i acolo? întrebă Hagrid. Ieşiţi din umbră! Sunt înarmat, vă avertizez!

În poieniţă îşi făcu apariţia cineva... Să fi fost om? Sau cal? Până la mijloc era om, cu barba şi părul roşu, dar de la mijloc în jos era cal, un cal puternic, cu coada roşie. Harry şi Hermione rămaseră cu gurile căscate.

— Oh, tu erai Ronan? zise Hagrid, uşurat. Ce mai faci? Înaintă şi strânse mâna centaurului.

— Bună seara, Hagrid, zise centaurul, cu o voce tristă. Aveai de gând să tragi în mine?

— Ce să fac, Ronan, trebuie să fiu foarte atent, zise Hagrid, mângâindu-şi arcul. E cineva rău în pădurea asta! Ei sunt Harry Potter şi Hermione Granger, studenţi la Hogwarts. Iar el e Ronan. E centaur.

— Am văzut asta, zise Hermione, cu glas pierit.

— Bună seara, zise Ronan. Studenţi, da? Şi învăţaţi ceva la şcoala aia de magie?

— Păi...

— Un pic, zise Hermione, timid.

— Un pic. Ei, e şi asta ceva, oftă Ronan şi îşi dădu capul pe spate, uitându-se la stele. Ce tare străluceşte Marte, în seara asta!

— Da, fu de acord Hagrid. Ronan, îmi pare bine că te-am întâlnit. Căutăm un unicorn rănit, ai observat ceva?

Ronan nu răspunse imediat. Se uita în sus, fără să clipească, apoi oftă iar.

— Întotdeauna, inocenţii cad victime, aşa a fost odată, aşa e şi acum.

— Da, zise iar Hagrid. Dar ai văzut ceva, Ronan, ceva neobişnuit?

— Marte străluceşte foarte tare în seara asta, repetă Ronan, în timp ce Hagrid îl privea nerăbdător. Neobişnuit de strălucitor...

— Da, dar, cum spuneam, pe aici, pe-aproape, n-ai observat ceva neobişnuit, ceva straniu?

Din nou, Ronan amână răspunsul:

— Da, pădurea ascunde multe secrete...

O mişcare în tufişurile din apropiere îl făcu pe Hagrid să ridice iar arcul, dar nu era decât alt centaur, cu păr negru. Era foarte bine făcut, cu o înfăţişare mai sălbatică ca Ronan.

— Salut, Bane zise Hagrid. Ce faci?

— Bună seara, Hagrid. Sunt bine, dar tu, ce mai faci?

— Bine, şi eu! tocmai îl întrebam pe Ronan dacă n-a văzut ceva neobişnuit, un unicorn a fost rănit. Tu n-ai observat ceva ieşit din comun?

Bane trecu lângă Ronan şi ridică ochii spre cer:

— E neobişnuit de strălucitor Marte, în seara asta...

— Da, am mai auzit asta, zise Harry, morocănos. Ei bine, dacă auziţi sau vedeţi ceva straniu, anunţaţi-ne, noi plecăm acum.

Harry şi Hermione se luară după Hagrid, cu ochii la centauri, până îi pierdură din vedere.

— Niciodată nu poţi obţine un răspuns clar din partea unui centaur! izbucni Hagrid. Nu ştiu altceva, decât să privească la stele, nu-i interesează nimic din tot ce se află la o distanţă mai mică decât Luna.

— Şi sunt mulţi centauri în pădure? întrebă Hermione.

— O, nu, numai câţiva. Nu se amestecă mai cu nimeni, dar întotdeauna pot schimba o vorbă cu ei când mi se face urât. Centaurii ştiu multe lucruri, dar nu prea le spun oricui...

— Nu crezi că zgomotul pe care l-am auzit mai înainte era al unui centaur? întrebă Harry.

—- Nu prea suna a tropot de copite, nu? Nu, nu cred. Părerea mea este că nu era zgomot de centauri, n-am mai auzit astfel de zgomot până acum, prin pădure...

Continuară să înainteze printre copacii deşi şi întunecaţi. Harry se tot uita nervos peste umăr. Avea sentimentul ciudat că erau urmăriţi. Era foarte fericit că Hagrid arcul lui enorm era cu ei. Tocmai trecuseră de un cot al potecii, când Hermione îl apucă pe Hagrid de braţ.

— Hagrid, uite! Steluţe roşii! Ceilalţi au probleme!

— Voi doi, aşteptaţi aici. Staţi pe potecă, vin imediat după voi!

Îl auziră strivind crenguţele sub paşii lui uriaşi. În curând nu mai răzbătu nici un zgomot până la ei şi amândoi se priviră, îngroziţi. Se auzeau numai frunzele foşnind în jurul lor.

— Nu cred că au păţit ceva, zise Hermione. Tu, ce zici?

— Nu-mi pasă de Draco, dar dacă i se întâmplă ceva lui Neville... Numai din vina noastră, se află el în pădurea asta...

Minutele se scurgeau cu greu. Îşi ascuţiseră urechile la maximum. Lui Harry i se părea că percepe fiecare zgomot al pădurii. Auzea chir foşnirea celor mai mici rămurele. Ce se întâmpla? Unde erau ceilalţi?

În sfârşit, se auziră trosnete şi Hagrid îşi făcu apariţia. Îi luase cu el şi pe Draco şi Neville. Colţ nu lipsea nici el. Hagrid turba de furie. Draco se strecurase în spatele lui Neville şi îl speriase, ca să se distreze puţin. Neville intrase în panică şi scăpărase steluţe roşii.

— Ar trebui să ne considerăm norocoşi dacă mai prindem pe cineva în noaptea asta, cu tot tămbălăul pe care l-aţi făcut! Nu avem ce face, schimbăm grupurile. Hermione şi Neville rămân cu mine, iar tu, Harry, Colţ şi prostul ăsta mergeţi împreună. Îmi pare rău, îi şopti Hagrid lui Harry, dar cred că îi va fi imposibil să te sperie pe tine. Trebuie să ne terminăm treaba, în noaptea asta!

Aşa că Harry se afundă în pădure, cu Draco şi Colţ. Merseră cam o jumătate de oră, înaintând tot mai adânc în pădure, până ce poteca dispăru cu totul, din cauza copacilor tot mai deşi. Erau urme argintii pe trunchiurile copacilor, ca şi cum biata creatură se târâse în chinuri groaznice până aici. Uitându-se printre ramurile împletite ale unui unui stejar bătrân, Harry văzu o poieniţă.

— Uite! zise el şi îl opri cu mâna pe Draco.

Pe pământ se vedea ceva de un alb strălucitor. Se mai apropiară puţin.

Da, era un unicorn, dar era mort. Harry se întristă. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos. Picioarele lui zvelte erau răsucite într-o poziţie ciudată, aşa cum se prăbuşise la pământ, şi sângele argintiu împroşcase toate frunzele din jur.

Harry mai înaintă un pas, când, deodată, un sunet îi îngheţă sângele în vene. La marginea poieniţei, se mişcă un tufiş, iar din el îşi făcu apariţia o figură, acoperită cu o glugă. Harry, Draco şi Colţ stăteau nemişcaţi. Individul cu glugă se apropie de unicorn, se aplecă spre rana lui şi începu să-i soarbă sângele.

— AAAAAAAH!

Teribilul strigăt îi scăpase lui Draco. Şi el şi Colţ se ascunseră imediat. Individul ridică privirile şi îl ţintui pe Harry. De pe fruntea lui picura sânge de unicorn. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre Harry, care înlemnise de frică.

Apoi, simţi o groază cumplită, cum nu i se mai întâmplase vreodată, iar cicatricea de pe frunte păru să-i ia foc. Orbit pe jumătate, Harry se clătină şi se dădu câţiva paşi înapoi. Auzi zgomote de copite în spatele lui, venind în galop, şi ceva îi sări înainte, atacându-l pe individul cu glugă.

Durerea din cap era aşa de mare, încât Harry căzu în genunchi. Îi trebui un minut sau două ca să-şi revină. Când îşi ridică privirea, individul dispăruse. Deasupra lui stătea

aplecat un centaur. Nu era nici Ronan, nici Bane, acesta părea mai tânăr şi avea părul de un blond auriu.

— Ai păţit ceva? întrebă centaurul, ridicându-l pe Harry.

— Nu, n-am nimic, mulţumesc, zise Harry. Dar cine era arătarea aia?

Centaurul nu răspunse. Avea ochii uimitor de albaştri, ca nişte safire. Se uită cu atenţie la Harry, mai ales la cicatricea de pe fruntea lui, care se iritase şi ieşea mai mult în evidenţă.

— Eşti Potter, zise centaurul. Mai bine te-ai întoarce la Hagrid, pădurea nu este un loc sigur, mai ales pentru tine. Poţi să călăreşti? Ar fi mai simplu aşa.

— Numele meu este Firenze, zise centaurul şi se lăsă cât mai jos, ca să poată Harry încăleca.

Din partea cealaltă a poieniţei se auziră alte tropote. Erau Ronan şi Bane, care, după sudoarea de pe crupele lor, se vedea că alergaseră neîntrerupt până aici.

— Firenze, tună Bane. Ce-i cu tine, n-ai pic de ruşine? E un om pe spinarea ta? Ce, eşti tu, un catâr amărât?

— Ştii cine e băiatul ăsta? îl întrebă Firenze. E băiatul familiei Potter. Cu cât părăseşte mai repede pădurea, cu atât mai bine!

— Ce tot spui tu, acolo, Firenze? urlă Bane. Ai uitat că am jurat să nu ne răzvrătim împotriva cerului? N-am citit noi în stele ce urmează să se întâmple?

Ronan bătu nervos cu copita în pământ.

— Sunt sigur că Firenze nu a vrut să facă decât bine, îi luă el apărarea.

Bane zvârli cu copitele din spate, înfuriat.

— Să facă bine! Şi ce ne pasă nouă? Noi trebuie să avem o singură grijă, să citim în stele, nu să alergăm după oameni, prin pădurea noastră, ca nişte măgari de rând!

Firenze se ridică nervos pe picioarele din faţă, încât Harry trebui să se ţină de umerii centaurului, ca să nu cadă.

— Nu vezi unicornul de acolo? îl certă Firenze pe Bane. Nu înţelegi de ce a fost ucis? Sau nu ţi-au spus stelele şi acest secret? O să lupt împotriva celor care stau la pândă în pădurea asta, da, alături de oameni, dacă o să fie nevoie!

Şi Firenze făcu stânga împrejur, cu Harry în spate, lăsându-i în urmă pe Bane şi Ronan.

Harry nu înţelegea despre ce era vorba.

— De ce era aşa de supărat Bane? întrebă Harry. Şi ce a fost acea arătare de care m-ai salvat tu?

Firenze încetini puţin, îl sfătui pe Harry să aplece capul, ca să nu se lovească de vreo ramură, dar nu răspunse nici acum la întrebarea lui Harry. Continuară să meargă în tăcere, printre copaci, foarte mult timp, încât Harry fu convins că Firenze nu avea de gând să-i mai adreseze vreun cuvânt. Tocmai treceau printr-o porţiune de pădure unde copacii se îndesiseră foarte tare, când Firenze se opri şi zise:

— Harry, tu ştii la ce foloseşte sângele de unicorn?

— Nu, răspunse Harry, uimit de aşa o întrebare. Noi folosim la poţiuni numai cornul şi părul din coada lui.

— Asta fiindcă este monstruos să ucizi un unicorn, continuă Firenze. Numai cineva care nu are nimic de pierdut şi imens de câştigat ar face o astfel de grozăvie. Sângele de unicorn te ţine în viaţă, chiar dacă eşti la un pas de moarte, dar trebuie să plăteşti un preţ cumplit. Pentru că ai ucis ceva atât de pur şi frumos, inocent şi lipsit de apărare, urmează să duci o viaţă blestemată, din momentul în care sângele de unicorn îţi atinge buzele. Harry îşi aţintise privirile pe creştetul lui Firenze, care devenise argintiu, sub razele lunii.

— Dar cine ar putea fi aşa de disperat? întrebă Harry. Decât să fii blestemat pe viaţă, mai bine moartea, nu-i aşa?

— Aşa e, zise şi centaurul, dar numai dacă trebuie să rămâi în viaţă până bei altceva, care îţi dă forţă şi putere deplină, ceva care îţi conferă nemurire! Domnule Potter, ştii ce se află acum în şcoală, sub straşnică pază?

— Da, Piatra Filozofală! Ah, da... Elixirul vieţii! Dar cine...

— Nu ştii pe nimeni care a aşteptat toţi aceşti ani să capete iar puteri absolute, care s-a agăţat de viaţă, aşteptând să se răzbune?

Harry îşi simţi inima ca într-un cleşte. Pe deasupra foşnetului copacilor, îi veni în minte vocea lui Hagrid şi ce îi spusese el, când se întâlniseră prima oară: „Unii cred că ar fi murit, dar eu zic că sunt baliverne. Nu cred că avea în el ceva omenesc, ca să poată să moară”.

— Vrei să spui că era Cap-de...

— Harry, Harry! Eşti întreg?

Era Hermione, care alerga spre ei, dea lungul potecii. Hagrid gâfâia în urma ei.

— N-am păţit nimic, răspunse Harry, neştiind prea bine ce zice. Unicornul e mort, Hagrid, e în poieniţa din zare.

— Te las aici, îi spuse Firenze, în timp ce Hagrid alerga să examineze unicornul. Eşti în siguranţă acum.

Harry coborî de pe spatele centaurului.

— Mult noroc, Harry Potter, mai zise centaurul. Uneori, chiar centaurii au interpretat prost prezicerile stelelor. Sper ca acesta să fie unul dintre acele cazuri.

Se întoarse şi se afundă în desişul pădurii, lăsându-l pe Harry, tremurând din toate încheieturile.

*

Ron adormise în camera de zi, tot aşteptându-i pe ei să se întoarcă. Bodogănea ceva despre Vâjthaţ, când Harry îl scutură zdravăn, ca să-l trezească. În câteva secunde, era treaz de-a binelea, iar Harry se apucă să le povestească, lui şi Hermionei, ce se întâmplase în pădure.

Harry n-avea astâmpăr, păşea în sus şi în jos, prin faţa căminului. Încă mai tremura.

— Plesneală vrea Piatra pentru Cap-de-Mort... care aşteaptă, ascuns în pădure... Şi noi credeam că Plesneală vrea să se îmbogăţească...

— Să nu-i mai spui numele Ştii-Tu-Cui, îl rugă Ron, înspăimântat că ar putea fi auziţi.

Dar Harry nu-l auzi, nu mai era atent.

— Firenze m-a salvat, dar n-ar fi trebuit s-o facă... Bane era furios foc pe el... Spunea că nu trebuie să te amesteci şi să schimbi prezicerile stelelor... Probabil că centaurii citiseră în stele că se va întoarce... Cap-de-Mort! Bane crede că Firenze trebuia să-l lase pe Cap-de-Mort să mă omoare, aşa cum scrie în stele...

— Te rog, nu-i mai pronunţa numele, şopti Ron, îngrozit.

— Deci, acum nu mai am de aşteptat decât până ce Plesneală reuşeşte să fure Piatra Filozofală, continuă Harry, înnebunit, apoi, Cap-de-Mort va putea să vină după mine şi să mă omoare... Sper ca Bane să fie mulţumit...

Hermione era îngrozită, dar tot mai găsi câteva cuvinte de consolare:

— Harry, toată lumea ştie că singurul de care se teme Ştim-Noi-Cine este Dumbledore şi atâta timp cât el este lângă tine, Ştim-Noi-Cine nu va îndrăzni să se apropie de tine. Oricum, unde scrie că centaurii nu se mai pot înşela şi ei?! Aşa cum ne-a spus profesoara McGonagall, arta prezicerii este foarte imprecisă.

Începea să se lumineze, când terminară ei de vorbit. Plecară să se culce, extenuaţi, cu gâturile uscate. Dar surprizele nopţii nu se terminaseră.

Când trase pătura, ca să intre sub ea, văzu pelerina lui fermecată şi un bileţel, pe care scria: „Pentru orice eventualitate!”

Capitolul XVI

PRIN UŞA SECRETĂ

În toţi anii care urmară, Harry nu găsi o explicaţie pentru felul în care reuşise să ia toate examenele, când, în acele momente, aştepta, din clipă în clipă, să se deschidă uşa şi Cap-de-Mort să se repeadă asupra lui să-l nimicească.

Totuşi, zilele se târau una după alta şi nu era nici o îndoială că Fluffy era la post, în spatele uşii zăvorâte.

Se făcuse extrem de cald, mai ales în clasele în care dădeau ei testele scrise. Li se dăduseră pene de scris noi, special pentru examene, care fuseseră vrăjite cu un descântec contra copiatului.

Dădeau şi probe practice. Profesorul Flitwick îi verifica dacă ştiu dansul în jurul cazanului cu poţiuni, iar profesoara McGonagall îi privea cu mare atenţie cum transformă un şoarece într-o tabacheră. Le dădea puncte, în funcţie de cât de frumos arăta tabachera, dar le scădea puncte, dacă avea un cât de mic defect. Plesneală îi agita pe toţi, când îi simţeau suflarea în ceafă, atât de îndeaproape îi urmărea, în timp ce ei se străduiau să facă poţiunea uitării.

Harry se străduia să facă totul cât putea mai bine, încercând să nu ia în seamă zvâcnirile din cap, care nu-l mai părăsiseră, de când cu întâmplările din pădure. Neville credea că Harry era nervos din cauza examenelor, când îl vedea că nu dormea noaptea, dar Harry era trezit,

de fapt, de vechile lui coşmaruri, numai că acum erau şi mai înfiorătoare, fiindcă în ele apărea şi acea creatură, cu ochi răi, de pe fruntea căreia se scurgeau picături de sânge de inorog.

Poate fiindcă nu văzuseră ce văzuse Harry, poate fiindcă nu aveau cicatrice arzătoare pe frunte, dar Ron şi Hermione nu erau atât de îngrijoraţi că Piatra Filozofală ar putea fi furată, aşa cum era Harry. Cap-de-Mort îi îngrozea şi pe ei, desigur, dar nu îi tortura în visurile lor. Erau atât de ocupaţi cu recapitulările, încât nu mai aveau timp să se gândească la ce pune la cale Plesneală sau oricine altcineva.

Ultimul examen era la „Istoria Magiei”. O oră de întrebări şi răspunsuri, legate de vechi magicieni înaripaţi, care au inventat ceaune care amestecau singure poţiunile, şi aveau să fie liberi, liberi o săptămână întreagă, până li se dădeau rezultatele. Când stafia profesorului Binns le spuse să lase penele jos şi să răsucească sulurile de pergament, Harry uită de grijile lui şi se bucură, alături de ceilalţi.

— A fost mult mai uşor, decât mă aşteptam, remarcă Hermione, îndreptându-se, alături de ceilalţi colegi, spre curtea şcolii, scăldată în razele soarelui. Nici nu trebuia să mai învăţ şi despre Codul Vârcolacilor din 1637, şi nici despre revolta lui Elfric cel Bun.

Hermionei îi plăcea să revadă ce scrisese la examene, dar de data asta Ron declară că nu are chef, aşa că plecară să se plimbe înspre lac, unde se aşezară sub un copac. Gemenii Weasley şi Lee Jordan chinuiau un calmar gigant, gâdilându-i tentaculele.

— Am terminat cu învăţatul! suspină Ron, fericit. Nu mai fi aşa preocupat, Harry, mai avem o săptămână până aflăm cât de prost am făcut, avem tot timpul să ne întristăm atunci!

Harry îşi frecă fruntea.

— Tare aş vrea să ştiu ce înseamnă asta, zise Harry. Mă doare cicatricea. S-a mai întâmplat şi altă dată, dar nu chiar atât de des.

— Du-te la Madam Pomfrey! îi sugeră Hermione.

— Dar nu sunt bolnav, zise Harry, cred că e un avertisment... pentru ce va urma...

Ron nu se putea gândi la nimic, era prea cald.

— Relaxează-te, Harry, Hermione are dreptate, Piatra Filozofală e în siguranţă, atâta timp cât Dumbledore este prin apropiere. Oricum, nimic nu ne-a dat de înţeles că Plesneală a găsit mijlocul de a trece de Fluffy. Aproape că i-a smuls piciorul, n-o să mai încerce aşa curând. Şi o să ajungă mai degrabă Neville să joace Vâjthaţ, până să-l trădeze Hagrid pe Dumbledore.

Harry aprobă din cap, dar avea o stranie senzaţie că uitase să facă ceva, ceva foarte important. Când încercă să vorbească despre acest lucru cu Hermione, ea îi zise:

— E din cauza stresului de la examene. M-am trezit în miezul nopţii şi am început să-mi răsfoiesc notiţele de la „Transfigurări”. Abia într-un târziu mi-am dat seama că dădusem examenul acela.

Dar Harry era ferm convins că sentimentul de nesiguranţă pe care îl avea el nu era legat de oboseală, în nici un caz. Văzu o bufniţă pe cerul senin şi se gândi că numai Hagrid îi trimisese lui mesaje. Da, bunul şi credinciosul Hagrid, care nu avea să-l trădeze niciodată pe Dumbledore... era sigur... niciodată... Doar dacă...

Harry sări în picioare.

— Unde te duci? se miră Ron.

— M-am gândit la ceva, zise Harry, livid. Trebuie să mergem acum la Hagrid...

— De ce? întrebă Hermione, străduindu-se să înţeleagă.

— Nu vi se pare ciudat că Hagrid îşi dorea atât de mult un dragon şi, ca din senin, apare un individ cu un ou de dragon? Câţi ar îndrăzni să poarte cu ei ceva interzis de legea vrăjitorilor? Şi l-a găsit pe Hagrid... ca din întâmplare... Cum de nu m-am gândit la asta până acum?

— Ce vrei să spui? întrebă Ron, dar Harry o zbughise spre pădure.

Hagrid stătea la soare, în faţa casei, şi curăţa mazăre cu mânecile şi manşetele de la pantaloni suflecate.

— Salut, îi întâmpină el, zâmbind. Aţi terminat examenele? Vreţi ceva de băut?

— Da, zise Ron, te rugăm.

Dar Harry i-o tăie brusc:

— Nu, mulţumim, dar ne grăbim. Hagrid, vreau să te întreb ceva. Mai ţii minte noaptea în care l-ai câştigat pe Norbert? Cum arăta străinul de la care l-ai câştigat?

— Nu ştiu, că nu şi-a scos gluga de pe cap, răspunse Hagrid.

Îi văzu pe toţi trei rămânând atenţi şi ridicând din sprâncene.

— Dar nu-i nimic ciudat aici, încercă Hagrid să le explice. Vin fel de fel de indivizi la cârciuma din sat şi nu e de mirare că nu şi-a ridicat gluga, dacă era, cumva, vreun traficant de ouă de dragon...

Harry se aşeză pe jos, lângă castronul cu mazăre.

— Şi despre ce ai vorbit cu el, Hagrid? Ai menţionat cumva ceva despre Hogwarts?

— S-ar fi putut, admise Hagrid, încruntându-se, în timp ce încerca să-şi aducă aminte. Da, m-a întrebat ce fac şi i-am spus că sunt paznic de vânătoare... M-a mai întrebat ce fel de animale am în grijă şi i-am spus... Şi i-am mai spus că mi-am dorit un dragon, de când mă ştiu. Apoi... Nu-mi mai amintesc prea bine, că mă tot cinstea cu câte o băutură... Da, mi-a mai spus că are un ou de dragon şi că l-aş putea câştiga la cărţi, dacă vroiam... Dar mai întâi vroia să fie sigur că sunt în stare să am grijă de el, nu vroia să încapă pe mâinile oricui... Aşa că i-am spus că, în comparaţie cu Fluffy, un dragon e floare la ureche...

— Şi... părea interesat de Fluffy? îl mai iscodi Harry, încercând să pară cât mai liniştit.

— Păi, sigur... Câţi câini cu trei capete ai mai întâlnit până la Hogwarts?! Aşa că i-am spus că puteai face ce vrei cu Fluffy, dacă ştiai cum să-l iei: îi cânţi ceva şi el adoarme imediat, ca un...

Hagrid se opri, îngrozit.

— Nu trebuia să-i fi spus asta! Am uitat că i-am spus! Hei, dar unde plecaţi?

Harry, Ron şi Hermione nu scoaseră o vorbă până nu ajunseră în marele hol de la intrare, care părea mohorât şi întunecat, în comparaţie cu vremea de afară.

— Trebuie să mergem la Dumbledore, hotărî Harry. Hagrid s-a scăpat faţă de un străin, cum poate fi domolit Fluffy, şi acel necunoscut cu glugă, nu putea fi decât Cap-de-Mort sau Plesneală! N-a fost greu să-i smulgă lui Hagrid informaţia, după ce l-a îmbătat criţă. Sper, numai, să ne creadă Dumbledore. Firenze ar putea să confirme, dacă nu s-ar opune Bane. Unde este biroul lui?

Priviră în jur, confuz, sperând să descopere un semn care să-i îndrepte în direcţia corectă. Nu ştiau unde îl pot găsi pe Dumbledore şi nu auziseră ca cineva să fi fost chemat vreodată la el.

— Trebuie să... Începu Harry, dar o voce îl opri brusc.

— Ce căutaţi înăuntru?

Era profesoara McGonagall, cu un teanc de cărţi sub braţ.

— Vrem să mergem la domnul profesor Dumbledore, răspunse Hermione, cu curaj, spre marea mirare a lui Ron şi Harry.

— Să mergeţi la domnul profesor Dumbledore? repetă profesoara McGonagall, ca şi cum era sigură că acolo se ascundea ceva suspect. Şi de ce, dacă nu sunt indiscretă?

Harry înghiţi în sec. Şi acum, ce aveau de făcut?

— E secret, zise el, dar regretă imediat că o făcuse, fiindcă nările profesoarei McGonagall începură să freamăte.

— Profesorul Dumbledore a plecat acum zece minute, zise ea, cu răceală. O bufniţă i-a adus un mesaj urgent de la Ministerul Magiei şi a plecat de îndată la Londra.

— A plecat? întrebă Harry, îngrijorat. Deja?

— Profesorul Dumbledore e un mare magician, Harry Potter, şi are o groază de lucruri de făcut...

— Dar este foarte important...

— Adică ce ai tu de spus e mai important ca Ministerul Magiei, Potter?

— Doamnă profesoară, vă rog, o imploră Harry, dând la o parte orice fel de precauţie, era vorba de Piatra Filozofală...

La orice s-ar fi aşteptat profesoara McGonagall, dar la asta nu, cu certitudine. Cărţile îi scăpară de sub braţ şi ea nu se aplecă să le ridice.

— Cum de ştiţi despre ea? întrebă McGonagall.

— Doamnă profesoară, cred... ştiu că Ples... că cineva vrea să fure Piatra Filozofală. Trebuie să vorbesc cu domnul profesor Dumbledore.

Îl privi printre gene, cu un amestec de surprindere şi suspiciune.

— Profesorul Dumbledore vine înapoi mâine dimineaţă, zise ea, în cele din urmă. Nu ştiu cum aţi aflat de ea, dar fiţi liniştiţi, e la loc sigur, nimeni nu o poate fura, este mult prea bine păzită şi protejată.

— Dar, doamnă...

— Potter, ştiu eu prea bine ce spun, zise ea, scurt, şi se aplecă să ridice cărţile. Mai bine vă duceţi afară şi vă bucuraţi de soare.

Dar ei nu se duseră.

— La noapte o să se întâmple! zise Harry, după ce plecă profesoara McGonagall. La noapte, Plesneală o să se strecoare prin uşa secretă. A găsit tot ce căuta şi l-a îndepărtat şi pe Dumbledore. El i-a trimis acea înştiinţare, sunt sigur! Ministrul Magiei o să aibă o surpriză de zile mari, când o să-l vadă pe Dumbledore acolo...

— Dar ce putem face noi ca să...

Hermione se opri brusc. Ron şi Harry se întoarseră pe călcâie. Plesneală era acolo!

— Bună ziua, zise el, mai amabil ca de obicei. Toţi trei se holbară la el.

— N-ar trebui să staţi aici, într-o zi atât de frumoasă, mai zise el, cu un zâmbet strâmb.

— Tocmai vroiam să... Începu Harry, fără să aibă habar cum avea să continue.

— Ar trebui să fiţi mai atenţi, zise Plesneală. Dacă v-ar vedea cineva înăuntru pe un timp aşa frumos şi-ar închipui că puneţi ceva la cale, iar Cercetaşii nu-şi mai pot permite să piardă şi alte puncte, nu-i aşa?

Harry se înroşi la faţă. Se întoarseră să iasă afară, dar Plesneală îi chemă înapoi.

— Ţine minte, Potter, dacă te mai prind o singură noapte, bântuind pe culoare, o să am grijă, personal, să fii exmatriculat! La revedere!

Şi se îndreptă în direcţia cancelariei. Afară, pe treptele de piatră, Harry se întoarse spre ceilalţi.

— Da, uitaţi cum facem, zise el, grăbit. Unul dintre noi trebuie să-l spioneze pe Plesneală. Să-l aştepte la ieşirea din cancelarie şi să se ia după el, dacă e nevoie. Hermione, cred că tu ai putea face cel mai bine acest lucru.

— Şi de ce eu, dacă nu e cu supărare?

— E de la sine înţeles! Tu poţi pretinde că-l aştepţi pe Flitwick ştii tu de ce... Oh, domnule profesor, cred că la întrebarea 14 b... o maimuţări Ron.

— Ia mai termină odată, se supără Hermione, dar fu de acord şi se puse pe aşteptat, în faţa cancelariei.

— Iar noi ne ducem pe coridorul de la etajul trei, îi zise Harry lui Ron. Hai!

Dar partea asta a planului dădu greş. Pe coridorul de la etajul trei le ieşi în cale profesoara McGonagall şi de data asta se supără de-a binelea.

— Cred că vă închipuiţi că e aşa uşor să treci de un pachet de farmece şi descântece, zise ea. Ajunge cu prostiile astea! Dacă vă mai prind pe aici, fie şi numai prin apropiere, vă iau alte cincizeci de puncte! Da, Weasley, din propria mea casă!

Harry şi Ron se întoarseră în camera de zi. Tocmai remarcase Harry că era bine că măcar Hermione era pe urmele lui Plesneală, când portretul se deschise şi apăru Hermione.

— Îmi pare rău, Harry, dar, când a ieşit din cancelarie, Plesneală m-a întrebat ce căutam acolo. I-am zis că îl aştept pe Flitwick, aşa cum ne-am înţeles, dar el s-a dus şi l-a chemat, iar cât vorbeam eu cu Flitwick, nu ştiu unde a dispărut.

— Deci, nu-mi mai rămâne nimic altceva de făcut, zise Harry.

Cei doi îl priviră. Era palid, iar ochii îi sclipeau.

— Mă duc la noapte să încerc să iau eu primul Piatra, asta o să fac!

— Ai înnebunit! sări Ron.

— Nu se poate, zise şi Hermione. După toate advertismentele profesoarei McGonagall şi ale lui Plesneală, ai să fii exmatriculat, cu siguranţă!

— Şi ce? strigă Harry. Nu înţelegeţi că dacă Plesneală apucă să fure piatra, Cap-de-Mort revine? N-aţi auzit cum a fost pe vremea când încerca el să pună stăpânire peste toate? Nu va mai fi nici un Hogwarts, din care să pot fi exmatriculat! O să dărâme castelul sau o să-l transforme într-o şcoală de învăţat magia neagră! N-o să mai conteze dacă pierdem puncte, aţi înţeles? Credeţi că vă va lăsa în pace, pe voi şi familiile voastre, dacă Cercetaşii câştigă Cupa Caselor? Dacă sunt prins, înainte de a pune mâna pe Piatra Filozofală, o să trebuiască să mă întorc la familia Dursley şi să-l aştept pe Cap-de-Mort acolo! Asta înseamnă că o să mor ceva mai târziu, fiindcă eu n-o să trec niciodată de partea magiei negre! O să intru prin uşa secretă, la noapte, şi nimic din ce mi-aţi putea spune n-o să mă oprească! Cap-de-Mort mi-a omorât părinţii, ce, aţi uitat?

Şi-i privi sfidător.

— Ai dreptate, Harry, zise Hermione, abia şoptit.

— O să-mi pun Pelerina Fermecată, bine că n-am pierdut-o acolo, pe terasă!

— Dar o să încăpem toţi trei sub ea? întrebă Ron.

— Toţi... trei?!

— Păi, sigur! Doar nu credeai că o să te lăsăm să mergi singur?

— Sigur că mergem şi noi, zise şi Hermione, foarte hotărâtă. Cum crezi c-o să poţi lua Piatra, fără ajutorul nostru? Mă duc să mă mai uit prin cărţi, poate mai găsesc ceva care să ne ajute...

— Dar, dacă ne prind, o să fiţi şi voi exmatriculaţi!

— Nu cred! făcu Hermione cu ochiul. Flitwick mi-a spus, în mare secret, că am luat examenele cu maximum de punctaj. Doar n-or să renunţe la mine, după asta, nu?

*

După prânz, se aşezară în camera de zi, pe câte un fotoliu, în direcţii opuse. Nu-i deranjă nimeni. Nimeni nu vorbea cu Harry şi Hermione, după toate cele întâmplate. Era prima seară, când acest lucru nu-l deranja pe Harry. Hermione răsfoia cărţile, sperând să găsească ceva care i-ar putea ajuta. Harry şi Ron se gândeau la ce aveau de făcut.

Încet, încet, camera de zi se goli, pe măsură ce colegii lor se duceau la culcare.

— Hai, du-te şi ia pelerina, îl îndemnă Ron, când Lee Jordan părăsi, ultimul, camera de zi. Luă pelerina şi ochii îi căzură pe flautul pe care Hagrid i-l dăduse de Crăciun. Îl luă şi pe el, cu gând să-l adoarmă mai uşor pe Fluffy. Nu prea avea voce bună.

Coborî în fugă în camera de zi.

— Să încercăm pelerina aici, să vedem dacă ne cuprinde. Dacă vede Filch vreun picior, umblând de unul singur...

— Ce faceţi? strigă o voce, dintr-un colţ al încăperii.

Şi apăru Neville, din spatele unui fotoliu, ţinându-l strâns în braţe pe Trevor, broscoiul lui.

— Nimic, Neville, nimic, zise Harry, ascunzând repede pelerina, la spate.

Neville se uită la feţele lor vinovate.

— Iar ieşiţi, nu?

— Nu, nu, nu, zise Hermione. Nu ieşim nicăieri! De ce nu te duci tu să te culci, mai bine?

Harry aruncă o privire spre pendulă, nu mai puteau pierde nici o clipă. Poate că exact în acel moment Plesneală se chinuia să-l adoarmă pe Fluffy.

— Nu puteţi pleca! zise Neville, hotărât. Iar o să ne ia puncte. Cercetaşii or să fie în mare dificultate!

— Neville, înţelege odată, e un lucru de mare importanţă! îl imploră Harry.

Dar Neville, era evident, se gândea la o soluţie disperată.

— O să... O să mă lupt cu voi, ca să vă opresc! declară el.

— Neville, izbucni Ron, dă-te la o parte din faţa ieşirii şi nu te mai purta ca un prost!

— Să nu mă faci prost, auzi? Şi când te gândeşti că tocmai tu mi-ai spus că trebuie să le ţii piept oamenilor!

— Da, dar nu nouă, Neville! zise Ron, exasperat. Neville habar n-ai ce rău faci!

Făcu un pas spre Neville şi acesta scăpă broscoiul din braţe.

— Hai, să vedem! Loveşte-mă! se cocoşi Neville, strângând pumnii. Sunt gata!

Harry se întoarse spre Hermione.

— Fă ceva, te rog, o imploră Harry, ajuns şi el la capătul răbdărilor.

Hermione făcu un pas spre Neville.

— Neville, începu ea, îmi pare foarte rău, dar...

Şi ridică bagheta, o îndreptă spre Neville şi bolborosi:

— Petrificus Totalus!

Braţele lui Neville coborâră pe lângă trup, picioarele se apropiară şi întregul corp îi deveni rigid. Neville căzu ca un bolovan, ai faţa la pământ.

Hermione se grăbi să-l întoarcă uşurel cu faţa în sus.

Fălcile lui Neville erau încleştate, neputând să scoată nici cel mai mic sunet. Numai ochii i se roteau în orbite, privindu-i cu groază.

— Ce i-ai făcut? şopti Harry, speriat.

— I-am aplicat vraja „Legare corporală completă”, zise Hermione, necăjită. Oh, Neville, îmi pare aşa de rău!

— A trebuit, Neville, încercă să-l liniştească Harry. N-avem timp să-ţi explicăm, rabdă şi tu puţin!

— O să înţelegi mai târziu, Neville, îi spuse şi Ron, în timp ce se înfăşurau toţi trei în Pelerina Fermecată.

Dar faptul că îl lăsaseră pe Neville în starea aceea li se păru un semn rău. Cu nervii în pioneze, orice umbră a vreunei statui li se părea a fi Filch, orice adiere de vânt le aducea aminte de Peeves şi îl şi vedeau repezindu-se asupra lor.

Când să urce primul rând de trepte, o văzură în capul scărilor pe Doamna Norris, stând la pândă.

— Hai să-i tragem un picior, măcar de data asta! îi şopti Ron lui Harry, dar Harry scutură din cap.

Păşiră cu multă grijă pe lângă ea. Doamna Norris îşi roti ochii bulbucaţi, dar nu se mişcă din loc.

Nu se întâlniră cu nimeni altcineva, până când ajunseră la scările care duceau la etajul trei. Peeves meşterea ceva pe la jumătatea scărilor, slăbind clamele care ţineau mocheta, ca să alunece cine trecea pe acolo.

— Cine e acolo? zise el, pe când cei trei urcau spre el. Îşi strânse ochii negri, mici şi răi, şi mai zise:

— Ştiu că sunteţi în apropiere, chiar dacă nu vă văd. Ce sunteţi, demoni, duhuri, stafii sau afurisiţi de studenţi?

Se ridică în aer şi se uită pieziş.

— Da, ar trebui să-l chem pe Filch, aşa trebuie să fac, dacă simt că se strecoară ceva nevăzut.

Lui Harry îi veni brusc o idee.

— Peeves, Baronul Sângeros are motivele lui să rămână invizibil, şuieră Harry, cu o voce răguşită.

Peeves aproape că se prăbuşi la pământ, de uimire. Îşi reveni la timp, se dădu la o parte să facă loc şi zise:

— Mii de scuze, Sângerosule, Baroane, domnule, cârâi Peeves, slugarnic. Am greşit... Oh, ce greşeală! Nu te-am văzut... Sigur, cum să te văd, dacă eşti invizibil? Iartă-l pe nevolnicul de Peeves... Ia-o ca pe o glumă nevinovată...

— Eu am de lucru, Peeves, hârâi iar Harry, nu mă joc, aşa că fă bine şi nu sta pe-aici în seara asta!

— Da, domnule, sigur, aşa o să fac, fiţi sigur, zise Peeves, ridicându-se iar în aer. Sper să reuşiţi să duceţi la bun sfârşit tot ce aveţi de gând să faceţi! N-o să vă mai deranjez.

Şi o şterse, cât putu de repede.

— Extraordinar, Harry! îl felicită Ron.

După câteva secunde, se aflau în faţa uşii interzise şi aceasta era deja întredeschisă.

— Asta e, Plesneală a trecut deja de Fluffy, şopti Harry. În faţa uşii deschise, Ron şi Hermione părură să ezite, copleşiţi de ce aveau de făcut. Sub pelerină, Harry se întoarse spre ei şi le zise:

— Încă mai aveţi timp să vă răzgândiţi. Puteţi să vă întoarceţi, nu mă supăr. Vă dau şi pelerina, eu tot n-o să mai am nevoie de ea acum.

— Lasă prostiile, îl dojeni Ron.

— Mergem cu tine, zise şi Hermione.

Harry împinse uşa. Imediat, se auziră mârâieli groaznice, prin toate cele şase nări ale câinelui. Deşi nu îi vedea, monstrul îi simţea.

— Ce e aia de la piciorul lui? întrebă Hermione.

— Pare o harpă, zise Ron. Cred că aşa l-a adormit Plesneală.

— Probabil că se trezeşte când te opreşti din cântat, zise Harry, duse la gură flautul, făcut de Hagrid, şi suflă.

Nu reuşi să încropească o melodie, propriu-zis, dar încă de la primele sunete, animalul începu să moţăie. Harry abia dacă mai respira. Curând, mârâielile încetară, câinele îşi îndoi genunchii şi în curând căzu pe podea, complet adormit.

— Nu te opri din cântat, îl avertiză Ron pe Harry, în timp ce ieşeau de sub pelerină şi se îndreptau spre uşa secretă.

Puteau simţi mirosul şi răsuflarea câinelui, atât de mult se apropiară de cele trei capete uriaşe.

— Cred că uşa asta se deschide fără nici o problemă, zise Ron, trăgând cu ochiul la câine. Vrei să intri tu prima, Hermione?

— În nici un caz!

— Bine, intru eu.

Ron strânse tare din dinţi şi păşi peste labele animalului. Se aplecă şi trase de inelul uşii, care se dădu imediat în lături.

— Ce vezi? întrebă Hermione, îngrijorată.

— Deocamdată nimic, e întuneric beznă. Nu e nimic pe care să putem coborî, cred că o să trebuiască să ne lăsăm să cădem în gol.

Harry, care continua să cânte din flaut, îi făcu semn lui Ron şi arătă spre el însuşi.

— Vrei să intri tu primul? întrebă Ron. Nu ştiu cât de adânc e. Dă-i flautul lui Hermione, să cânte ea, ca să-l ţină adormit.

Harry îi întinse flautul Hermionei. În secunda de linişte care urmă, câinele începu să se mişte şi să mârâie, dar în momentul în care Hermione suflă din nou în flaut adormi la loc. Harry păşi peste labele monstrului şi privi prin uşa secretă. Nu se vedea nici urmă de duşumea.

Se lăsă în jos, până rămase atârnat doar cu vârful degetelor. Apoi, îşi ridică privirile spre Ron şi zise:

— Dacă mi se întâmplă ceva, nu-ţi da drumul şi tu! Du-te la culcuşul bufniţelor şi trimite-o pe Hedwig la Dumbledore, da?

— Bine, zise Ron.

— Ne revedem jos curând. Sper...

Şi Harry îşi dădu drumul. Aerul rece şi umed îi trecea pe la urechi şi el cobora, cobora, tot mai jos...

POMF! Aterizase pe ceva moale! Se sculă în capul oaselor şi pipăi în jur, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Se părea că stătea pe un covor de plante.

— În regulă! strigă el, din toate puterile, spre peticul de lumină, de mărimea unui timbru poştal, aşa se vedea acum uşa secretă! Am aterizat pe ceva moale, puteţi sări şi voi!

Ron sări imediat. Ateriză în fund, cu picioarele desfăcute, chiar lângă Harry.

— Ce e chestia asta? fură primele lui cuvinte.

— Habar n-am! O plantă, cred... Cred că e special pusă, ca să atenueze căzătura. Hermione, dă-ţi drumul şi tu!

Flautul se opri şi imediat se auziră nişte hămăieli înnebunite, dar Hermione sărise deja! Ateriză de partea cealaltă a lui Harry.

— Cred că suntem mult sub şcoală, zise ea.

— Noroc cu planta asta, remarcă Ron.

— Noroc! Uitaţi-vă mai bine la voi! ţipă Hermione.

Sări în picioare şi începu să se frece tare de un perete umed. Se lupta din greu să scape de planta care începuse să se răsucească în jurul ei, de îndată ce aterizase. Cât despre Harry şi Ron, ei nici măcar nu observaseră că picioarele le erau deja legate fedeleş.

Hermione reuşi să se elibereze, înainte ca planta să se încolăcească mai tare. Acum, privea cu groază cum se

luptau cei doi băieţi să scape de plantă, dar cu cât se străduiau mai tare, cu atât planta se încolăcea mai strâns.

— Nu vă mai agitaţi atât! zise ea, cu glas poruncitor. Ştiu ce este asta! Laţul Diavolului!

— Oh, ce fericire pe noi că ştim cum se numeşte, o ironiză Ron, încercând să scape de strânsoarea plantei.

— Taci din gură! strigă Hermione. Încerc să-mi amintesc cum putem s-o distrugem!

— Mai repede, strigă Harry, nu mai pot, mă sufocă, mi s-a încolăcit deja în jurul pieptului.

— Laţul Diavolului... Laţul Diavolului... Ce spunea, oare, profesoara Lăstar despre planta asta?! Că îi place umezeala şi întunericul, parcă...

— Atunci, aprinde un foc, horcăi Harry.

— Da, asta e! Dar de unde lemne? făcu Hermione, frângându-şi mâinile.

— ŢI-AI PIERDUT MINŢILE? urlă Harry. EŞTI VRĂJITOARE SAU CE?

— Oh, da, ai dreptate, se fâstâci Hermione şi răsuci bagheta magică.

O flutură de vreo câteva ori, bolborosi câteva cuvinte şi din baghetă izbucniră flăcări albastre, la fel ca cele pe care le folosise asupra robei lui Plesneală, la meciul de Vâjthaţ. În câteva secunde, planta cedă şi se chirci, în faţa luminii şi căldurii. Veştejindu-se şi uscându-se, se desprinse de trupurile băieţilor.

— Noroc că ai fost tu atentă la orele de „Ierbologie”, o felicită Harry, ştergându-şi sudoarea de pe frunte şi apropiindu-se de peretele de care se frecase Hermione.

— Da, adăugă Ron. Şi noroc că Harry nu şi-a pierdut capul în acel moment de criză... Auzi, de unde lemne... Zău aşa, şi tu, câteodată...

— Pe aici! îl întrerupse Harry, arătând spre un pasaj care dădea într-un tunel.

În afară de zgomotul paşilor lor, se mai auzea apa, picurând de-a lungul pereţilor. Tunelul cobora în pantă, lucru ce îi aminti lui Harry de Gringotts. Cu o strângere de inimă, îşi mai aminti că seifurile băncii erau păzite de dragoni. Dacă dădeau nas în nas cu un dragon adult? Şi Norbert fusese de ajuns de...

— Voi auziţi ceva? întrebă Ron. Harry ascultă cu atenţie. Din faţă, se auzeau zăngăneli şi fâlfâieli.

— O fi vreo stafie?

— Nu cred... Parcă ar fi nişte aripi...

— Se vede o lumină şi parcă disting ceva în zare...

Ajunseră la capătul tunelului, care se deschidea într-o cameră, intens luminată. Tavanul se arcuia deasupra lor, iar încăperea era plină de păsărele, ca nişte briliante, care se agitau încoace şi încolo.

Pe peretele opus, se vedea o uşă masivă de lemn.

— Credeţi că ne atacă, dacă traversăm încăperea? întrebă Ron.

— Presupun că da, răspunse Harry. Nu par cine ştie ce, dar dacă sar toate deodată... Ei, asta e! Am fugit!

Respiră adânc, îşi acoperi faţa cu braţele şi o zbughi spre peretele opus. Se aştepta să fie înţepat de zeci de cioculeţe ascuţite, dar nu se întâmplă nimic. Ajunse la uşă, neatins. Apăsă mânerul, dar uşa era închisă.

Veniră şi ceilalţi doi. Se aruncară în uşă, o împinseră, dar ea nu se clinti, nici măcar când Hermione o descântă cu vraja Alohomora.

— Acum, ce facem? întrebă Ron.

— Păsărelele astea... nu pot fi aici numai de decor, zise Hermione, gânditoare.

Se uitară la păsărelele care se roteau deasupra lor, strălucind... Strălucind?!

— Nu sunt păsări! exclamă Harry. Sunt cheiţe! Cheiţe cu aripioare! Să le studiem cu atenţie...

Harry privi şi în jurul camerei.

— Uitaţi! Sunt şi mături! Asta înseamnă că trebuie să încercăm să luăm cheia potrivită din aer.

— Dar sunt sute de chei!

— Dar nouă ne trebuie o cheie mare, veche, probabil de argint, la fel ca mânerul uşii.

Încălecară câte o mătură şi se ridicară în aer, avântându-se în grămada de chei. Încercau să le prindă, dar cheile vrăjite se dădeau la o parte sau plonjau în gol, cu aşa o viteză, încât era imposibil să le prinzi.

Dar nu degeaba era Harry cel mai grozav căutător al secolului! Avea darul de o observa lucruri care scăpau privirii celor mai mulţi. După câteva minute de zbor printre chei, observă o cheie mare, de argint, cu o aripă îndoită, ca şi cum ar mai fi fost prinsă o dată şi îndesată brutal în gaura cheii.

— Uite-o! le zise el prietenilor lui. Aia mare, de acolo, cu aripi albăstrii şi cu penele smulse dintr-o aripă!

Ron se repezi în direcţia arătată de Harry, dar se izbi de tavan şi aproape căzu de pe mătură.

— Hai s-o încercuim, propuse Harry, cu ochii ţintă la cheia cu aripa îndoită. Ron, tu vino pe deasupra ei. Hermione, tu stai dedesubt, ca s-o împiedici să se lase în jos, iar eu o să încerc s-o prind. ACUM!

Ron zbură pe deasupra, Hermione, pe dedesubt, cheia se lovi de amândoi, iar Harry se luă după ea. Cheia se îndreptă fulgerător spre perete, dar Harry o imobiliză cu palma, de peretele de piatră. Ron şi Hermione izbucniră în urale.

Aterizară, în minutul următor, iar Harry se repezi la uşă, cu cheia zbătându-se în palma lui, încercând să scape. O fixă în gaura cheii, o întoarse şi uşa se deschise. În momentul în care uşa se întredeschise, cheia o zbughi, înfuriată că fusese prinsă a doua oară, în ziua aceea.

— Gata? îi întrebă Harry pe prietenii lui, cu mâna pe clanţă.

Ei dădură din cap, iar Harry apăsă pe mâner.

Camera în care intrară de data asta, era deosebit de întunecată. Nu distingeau nimic. Dar, pe măsură ce înaintau, lumina inundă camera, dezvăluind o privelişte uluitoare.

Stăteau la marginea unei imense table de şah, în spatele unor figuri de şah negre, mai înalte ca ei şi sculptate din ceea ce părea a fi o piatră neagră, dură. În faţa lor, de partea cealaltă a camerei, stăteau aliniate piesele albe. Harry, Ron şi Hermione se cutremurară puţin, deoarece piesele albe nu aveau feţe.

— Ce facem acum? întrebă Harry.

— E clar, răspunse Ron, trebuie să jucăm şi să câştigăm, fiindcă numai aşa ne putem croi drum până în partea opusă.

Într-adevăr, în spatele figurinelor albe se vedea o altă uşă.

— Dar cum? întrebă Hermione, nervoasă.

— Cred că trebuie să fim noi înşine figurine de şah, zise Ron.

Ron se îndreptă spre un cal şi îl atinse cu mâna. Brusc, figurina prinse viaţă.

— Trebuie să jucăm alături de voi, întrebă Ron, ca să traversăm încăperea?

Figurina dădu din cap. Ron se întoarse spre ceilalţi doi.

— Să ne gândim un pic, zise el. Să vedem ce piese ne convine să fim.

Harry şi Hermione stăteau tăcuţi, în timp ce Ron se gândea intens. În cele din urmă, el zise:

— Să nu vă simţiţi jigniţi, dar nici unul dintre voi nu străluceşte la şah...

— Nu ne simţim jigniţi deloc, zise Harry, numai spune-ne ce avem de făcut.

— Ei bine, tu, Harry, o să fii nebunul de colo, iar tu, Hermione, du-te lângă el, în locul turei.

— Şi tu?

— Eu o să iau locul unui cal! zise Ron.

Se pare că piesele ascultaseră, fiindcă, imediat, un cal, o tură şi un nebun întoarseră spatele pieselor albe şi părăsiră tabla de joc, lăsând trei pătrate goale, pe care Ron, Hermione şi Harry le ocupară pe dată.

— După cum ştiţi, Albul deschide întotdeauna, la jocul de şah... Ah, da... uitaţi...

Un pion alb înaintă două pătrate.

Ron începu să dea indicaţii pieselor negre. Genunchii lui Harry tremurau. Dacă pierdeau, oare ce îi aştepta?

— Harry, mută-te patru pătrate, pe diagonală, spre dreapta. Primul şoc îl avură, când regina albă le luă celălalt cal. Îl doborî la pământ şi îl scoase de pe tablă, unde îl lăsă cu faţa în jos.

— Trebuia să fac sacrificiul ăsta, le spuse Ron, ca să vă las vouă culoare libere. Hermione, du-te şi ia nebunul alb.

De fiecare dată, când cădea vreuna dintre piesele negre, piesele albe se purtau fără milă. Curând, se adună o grămadă de piese negre, schilodite. De două ori, Ron observă chiar în ultima clipă că Harry şi Hermione se aflau în mare pericol. El alerga încoace şi încolo, luând cam tot atâtea piese albe, câte piese pierduseră ei.

— Aproape am ajuns, murmură Ron. Să mă gândesc... Să văd cum facem...

Regina albă întoarse spre el faţa ei fără nici o trăsătură.

— Da, numai aşa putem câştiga, trebuie să mă sacrific!

— Nu! strigară Harry şi Hermione, într-un glas.

— Aşa-i şahul, trebuie să faci şi sacrificii. Fac o mutare înainte, regina albă o să mă ia, iar voi daţi şah mat... la rege, bineînţeles! accentuă Ron, ca să fie mai sigur că au înţeles.

— Dar...

— Vrei să-l opreşti pe Plesneală sau nu?

— Ron...

— Dacă nu te grăbeşti, o să pună mâna pe Piatră, înaintea ta!

— Nu mai era nimic de făcut.

— Gata? întrebă Ron, livid la faţă, dar hotărât. Plec... Nu mai pierdeţi timpul, o dată ce aţi câştigat!

Înaintă şi regina albă se repezi, fără să se gândească. Îl lovi tare pe Ron, cu braţul ei de piatră şi îl trânti pe tabla de joc, pe podea, de fapt. Hermione scoase un ţipăt, dar nu se clinti din pătratul ei. Regina albă îl târî pe Ron la o parte. Bietul Ron părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Tremurând din toate încheieturile, Harry înaintă trei paşi spre stânga. Regele alb îşi scoase coroana şi o trânti la picioarele lui Harry. Câştigaseră! Cu o ultimă privire îndurerată spre Ron, Harry şi Hermione trecură dincolo de uşă, îndreptându-se spre un alt tunel de trecere.

— Dar dacă a...

— Nu, o să-şi revină, sunt sigur, spuse Harry, vrând să se convingă mai mult pe el. Cine crezi că urmează?

— Păi, a fost profesoara Lăstar, cu Laţul Diavolului, Flitwick, cu cheile, probabil, McGonagall cu transfigurarea pieselor de şah... Deci, mai rămâne vraja lui Quirrell şi a lui Plesneală...

Ajunseseră la altă uşă.

— Eşti gata? întrebă Harry.

— Să intrăm, răspunse Hermione. Harry deschise uşa.

Un miros dezgustător le umplu nările, făcându-i să-şi astupe nasurile. Cu ochii înlăcrimaţi, din cauza mirosului înţepător, cei doi văzură un monstru, întins pe jos, şi mai mare ca cel care pătrunsese la Hogwarts, mort, cu un cucui mare, însângerat.

— Bine că n-a trebuit să luptăm şi împotriva ăstuia, şopti Harry, în timp ce păşeau cu grijă peste picioarele lui enorme. Hai, abia mai respir!

Deschiseră o altă uşă, abia îndrăznind să se uite la ce îi mai aştepta. Dar aici nu se afla nimic înspăimântător. Era doar o masă, pe care erau înşiruite mai multe sticle, de diferite forme.

— Vraja lui Plesneală, zise Harry. Ce-o fi însemnând?! Trecură pragul şi imediat izbucni un foc, îndărătul lor.

Dar nu era un foc obişnuit, ci de culoare mov. Instantaneu, izbucniră lungi limbi de foc, negre la culoare, înaintea lor. Erau prinşi ca într-o capcană!

— Uite! exclamă Hermione şi ridică un sul de pergament, care se afla lângă sticle. Harry citi, peste umărul ei:

În faţa ta, pericol, în spate, linişte şi pace. Numai două dintre noi te pot ajuta, numai să ne ghiceşti! Alta dintre noi te va lăsa să mergi mai departe, dar mai e una, din care dacă bei, te va duce imediat înapoi. Două dintre noi conţin vin bun de băut, dar trei conţin otravă şi ele sunt ascunse bine printre celelalte.

Ca să poţi alege, dacă nu vrei să rămâi aici, pe veci, îţi dăm patru indicii:

În primul rând, cea care ascunde otrava stă întotdeauna în stânga celei cu vin bun de băut. Al doilea indiciu: la capetele şirului, nu stau acelaşi fel de sticle, dar dacă le mişti înainte, nici una nu-ţi este prietenă. În al treilea rând, aşa cum vezi prea bine, suntem de diferite forme. Nici cele mari, nici cele mici, nu au otravă în ele. Şi al patrulea indiciu: a doua din stânga şi a doua din dreapta sunt pereche, deşi la prima vedere n-au nimic în comun.

Hermione respiră adânc şi, spre marea lui surprindere, Harry o văzu zâmbind. Lui, numai de zâmbit nu-i ardea atunci.

— Extraordinar! Ce inteligent! Asta nu mai e magie, e o adevărată enigmă, un puzzle desăvârşit! O mulţime de vrăjitori, lipsiţi complet de logică, ar sta aici, la nesfârşit!

— Şi noi, nu? îndrăzni Harry.

— Nu, noi nu! zise Hermione. Totul se află aici, pe pergamentul ăsta! Sunt şapte sticle. Trei sunt cu otravă, două, cu vin bun de băut. Una ne lasă să trecem dincolo de flacăra purpurie, una, dincolo de limbile negre de foc.

— Da, dar cum afăm din care putem bea?!

— Lasă-mă să mă gândesc puţin...

Hermione citi şi reciti pergamentul, apoi înaintă spre şirul de sticle, murmurând ceva şi arătând spre sticle. În sfârşit, bătu din palme.

— Am găsit! zise ea, fericită. Cea mai mică sticlă ne va duce dincolo de flăcările negre, spre Piatră.

Harry privi sticluţa.

— Abia dacă ajunge pentru unul dintre noi, zise el.

— Şi care te duce înapoi? întrebă Harry. Hermione arătă spre sticluţa din capătul din dreapta.

— Tu bei din asta. Nu mai protesta. Te întorci şi îl iei şi pe Ron cu tine. Luaţi măturile, alegeţi cheia zburătoare, ieşiţi din camera secretă, treceţi de Fluffy, vă duceţi la culcuşul bufniţelor şi o trimiteţi pe Hedwig să-l anunţe pe

domnul profesor Dumbledore. Presimt că o să avem mare nevoie de el! O să-l ţin în loc un timp pe Plesneală, dar nu mă pot măsura cu el.

— Dar, Harry, ce faci dacă Ştim-Noi-Cine este cu el?

— Ei bine, am avut noroc o dată, nu? zise Harry, încercând să braveze şi arătând spre cicatricea de pe frunte. Poate am noroc şi a doua oară...

Buzele lui Hermione începură să tremure şi ea izbucni în lacrimi, aruncându-se de gâtul lui Harry.

— Harry, nu uita că eşti un mare vrăjitor! îi zise ea.

— Nu la fel de bun ca tine, zise Harry, jenat.

— Ca mine! făcu ea. Eu citesc mult şi sunt isteaţă, dar mai sunt şi alte lucruri, şi mai importante: prietenia, curajul şi... Oh, Harry, fii prudent, te rog!

— Bea tu întâi! îi zise Harry. Eşti sigură că e bine?

— Absolut sigură!

Hermione sorbi din sticla rotundă şi se înfiora.

— Ce, e otravă? întrebă Harry, îngrijorat.

— Nu, dar e rece ca gheaţa!

— Pleacă repede, până nu trece efectul!

— Succes! Ai grijă...

— Du-te!

Hermione se întoarse şi trecu prin focul purpuriu. Harry respiră adânc, luă cea mai mică sticlă şi se apropie de flăcările negre.

— Vin! Strigă el şi sorbi conţinutul sticluţei.

Simţi, într-adevăr, cum îi îngheaţă tot corpul. Puse sticla pe masă şi înaintă. Văzu cum flăcările îl înconjoară, dar nu le simţi. Pentru o clipă, nu mai văzu altceva, decât un foc negru, apoi se trezi de partea cealaltă a limbilor de foc, în ultima cameră.

Era cineva acolo, dar nu Plesneală. Nici Cap-de-Mort...

Capitolul XVII

OMUL CU DOUĂ FEŢE

Era Quirrell.

— Tu! şuieră Harry.

Quirrell zâmbi. Nici un muşchi nu i se clinti de pe chip.

— Da, eu, zise el. Chiar mă întrebam când o să apari, Potter.

— Dar eu credeam că Plesneală...

— Severus? râse Quirrell, rece şi dispreţuitor. Îi dispăruse şi bâlbâiala.

— Da, Severus... El era genul de spion băgăcios, nu-i aşa? Cine l-ar fi b-bănuit pe b-b-bietul pro-profesor Quirrell? se prosti el.

Harry nu putea înghiţi aşa minciună, pur şi simplu, nu putea!

— Dar Plesneală a încercat să mă omoare...

— Nu, eu am încercat asta! Buna ta prietenă, domnişoara Granger, mai-mai să mă dărâme, când s-a repezit să dea foc robei bietului Plesneală, la meciul de Vâjthaţ. Dar a reuşit să-mi distragă privirile de la tine. Alte câteva secunde şi te-aş fi dat jos de pe mătură! Aş fi reuşit mai devreme, dacă blegul de Plesneală n-ar fi zis un descântec, să te salveze!

— Plesneală? A vrut să mă salveze?

— Sigur! De ce crezi că a vrut să arbitreze următorul meci? Ca să nu mai încerc o dată să te omor! Fraier! Nu trebuia să-şi facă atâtea griji, tot nu puteam face nimic, cu Dumbledore de faţă. Toţi ceilalţi profesori au crezut că Plesneală a vrut să arbitreze, ca să-i facă pe Cercetaşi să piardă. Nu prea era iubit de nimeni. Ce pierdere de timp... Tot o să te omor în noaptea asta...

Quirrell pocni din degete. Funii subţiri apărură din senin şi se încolăciră strâns, în jurul lui Harry.

— Prea îţi bagi nasul peste tot, Potter, ca să te las să trăieşti! Tot tămbălăul pe care l-ai făcut de Halloween, când vroiam să văd ce este cu monstrul ăla care păzea Piatra.

— Tu i-ai dat drumul monstrului în şcoală?

— Bineînţeles! Mă pricep la chestii de-astea! Ai văzut ce i-am făcut ăluia din penultima cameră? Din nefericire, în timp ce toată lumea căuta monstrul, Plesneală, care mă suspecta deja, se dusese glonţ la etajul trei, ca să mă alunge de acolo. Toate au mers prost. Nu numai că monstrul nu a reuşit să-ţi vină de hac, dar prostul ăla de câine nici măcar nu i-a rupt piciorul lui Plesneală. Acum, stai binişor, Potter, trebuie să mă uit puţin în oglinda asta...

Doar în acel moment, Harry îşi dădu seama ce se afla în spatele lui Quirrell. Era Oglinda lui Erised.

— Oglinda asta e cheia tuturor eforturilor de a găsi Piatra Filozofală, zise Quirrell, apropiindu-se de rama oglinzii. Bănuiam eu că Dumbledore o să-mi vină cu chestii

din astea... Dar bine că e la Londra... O să fiu departe, până se întoarce el...

Harry nu avea altă alternativă, decât să-l ţină de vorbă pe Quirrell şi să amâne cât mai mult momentul în care se va uita la oglindă.

— V-am văzut, pe tine şi pe Plesneală, în pădure, începu Harry.

— Da, zise Quirrell, dând ocol oglinzii, ca să se uite în spatele ei. Mă urmărea tot timpul, ca să-şi dea seama cât de departe ajunsesem... A încercat să mă sperie... Ca şi cum ar fi putut... Cu stăpânul meu, Cap-de-Mort, de partea mea...

Quirrell ieşi din spatele oglinzii şi începu să se holbeze în ea.

— O văd! Mă văd cum îi dau Piatra stăpânului meu... Dar unde e?!

Harry încerca să scape de frânghii, dar ele nu cedau.

Trebuia să-l împiedice pe Quirrell să se concentreze asupra oglinzii.

— Dar Plesneală părea să mă urască de moarte, mai încercă Harry.

— Da, te urăşte, zise Quirrell, absent. Numai Dumnezeu ştie cât de mult. Doar ştii că a învăţat la Hogwarts, împreună cu tatăl tău... Nu se înghiţeau deloc. Cu toate astea, nu-ţi dorea chiar moartea.

— Dar te-am auzit suspinând, acum câteva zile, credeam că te ameninţase Plesneală...

Pentru prima oară, pe faţa lui Quirrell licări frica.

— Uneori, nu sunt în stare să urmez toate instrucţiunile stăpânului meu. El e atât de puternic, iar eu aşa de slab...

— Vrei să spui că stăpânul tău era cu tine, în clasă? se sperie Harry.

— Este cu mine peste tot pe unde merg, zise Quirrell, mândru. L-am întâlnit în timpul unei călătorii în jurul lumii. Pe atunci, eram un tânăr idealist, cu fel de fel de prostii în cap, cu ideea de bine şi rău. Stăpânul Cap-de-Mort mi-a arătat cât de mult greşeam. Nu există bine şi rău, doar putere şi oameni mult prea slabi, ca să o poată obţine... De atunci, l-am slujit cu credinţă, deşi s-a întâmplat să-l mai şi dezamăgesc de câteva ori. A fost mereu foarte aspru cu mine. Mă cutremur şi acum când îmi amintesc, dar trebuia să fie aşa, nu poate ierta greşelile prea uşor. Cel mai nemulţumit a fost, când n-am reuşit să fur Piatra de la Gringotts. M-a pedepsit aspru şi m-a supravegheat cu mult mai multă atenţie...

Quirrell se opri. Harry îşi aminti călătoria cu Hagrid, Aleea Diagon... Cum de putuse să fie atât de nătăfleţ? Îl văzuse pe Quirrell chiar atunci, dăduse mâna cu el la „Ceaunul crăpat”.

Quirrell blestemă, pe înfundate.

— Nu înţeleg... Piatra e în interiorul oglinzii? Trebuie s-o sparg?

Mintea lui Harry lucra febril. „Ceea ce vreau eu acum, mai mult şi mai mult, este să găsesc Piatra, înaintea lui Quirrell” îşi zise el. „Dacă m-aş uita acum în oglindă, m-aş

vedea găsind-o, deci, aş vedea unde este ascunsă. Dar cum să mă uit, fără să se prindă Quirrell ce intenţii am?”

Încercă să se tragă mai la stânga, să ajungă în faţa oglinzii, fără să-şi dea seama Quirrell, dar sforile din jurul gleznelor erau mult prea strâns legate. Se clătină şi căzu la pământ. Quirrell nici nu-l băgă în seamă, bolborosea ceva, încercând să-şi pună gândurile în ordine:

— Ce face oglinda asta? Cum funcţionează? Ajută-mă, stăpâne!

Şi, spre groaza lui Harry, o voce care părea să vină din trupul lui Quirrell, îi răspunse:

— Foloseşte-te de băiat... Ce mai stai? Quirrell se întoarse spre Harry.

— Da... Potter, ia vino încoace!

Bătu din palme şi frânghia se desfăşură din jurul gleznelor lui Harry. Harry se ridică încetişor în picioare.

— Vino! îi zise Quirrell. Uită-te în oglindă şi spune-mi ce vezi!

Harry veni spre el.

„Trebuie să mint!” îşi zise el, disperat. „N-am altceva de făcut, decât să mint cu neruşinare!”

Quirrell veni mai aproape de el. Harry simţi un miros ciudat care venea din turbanul lui Quirrell. Închise ochii, păşi în faţa oglinzii şi îi deschise iar.

Mai întâi, îşi văzu propriul chip, palid şi speriat. Dar, imediat, reflexia din imagine zâmbi la el. Băgă mâna în

buzunar şi scoase din el o piatră, de un roşu aprins. Făcu cu ochiul şi puse piatra la loc, în buzunar. Şi în acel moment, Harry simţi că-i cade ceva greu în buzunar şi asta nu mai era o părere! Incredibil, prin cine ştie ce minune, obţinuse Piatra Filozofală!

— Ei? Ce-ai văzut? întrebă Quirrell, nerăbdător. Harry îşi luă inima în dinţi şi zise:

— Păi... domnul profesor Dumbledore îmi strângea călduros mâna... câştigasem Cupa Caselor, pentru Cercetaşi. Quirrell începu să afurisească, printre dinţi.

— Pleacă din faţa oglinzii, lasă-mă pe mine, zise el, furios. În timp ce Harry se retrăgea câţiva paşi, simţi Piatra în buzunar. Să încerce, oare, să evadeze?!

Dar nu apucă să facă cinci paşi, că se auzi o voce ascuţită, care venea din Quirrell, deşi buzele acestuia rămăseseră închise:

— Minte!... Minte!...

— Potter, vino imediat înapoi! urlă Quirrell. Spune-mi adevărul, ce-ai văzut în oglindă?

Vocea vorbi din nou:

— Lasă-mă pe mine să vorbesc cu el, faţă-n faţă!

— Stăpâne, eşti slăbit încă...

— Am destulă forţă... pentru asta...

Harry se simţi ca şi cum ar fi fost iar înlănţuit de Laţul Diavolului. Se uita, împietrit, cum Quirrell îşi scoate turbanul. Ce era asta? Fără turban, capul lui Quirrell era

incredibil de mic. Apoi, Quirrell se întoarse încet cu spatele.

Harry ar fi urlat de groază, dacă ar fi putut, dar din gât nu-i ieşi nici un fel de sunet. În spatele capului lui Quirrell era altă faţă, cea mai fioroasă pe care o văzuse vreodată. Era albă ca varul, cu doi ochi roşii, strălucitori, cu două tăieturi, în loc de nări, ca la şerpi.

— Harry Potter, şuieră vocea.

Harry încercă să facă un pas înapoi, dar picioarele nu-l mai ascultau.

— Vezi cum am ajuns, continuă faţa. O biată umbră şi vapori... Capăt formă, numai când intru în corpul cuiva... Întotdeauna am găsit inşi dornici să mă lase să pătrund în minţile şi inimile lor... Sângele de unicorn mi-a dat puteri, în ultimele săptămâni... l-ai văzut în pădure pe credinciosul Quirrell bându-l pentru mine... De îndată ce o să obţin Elixirul Vieţii, o să-mi pot crea un corp propriu... Dar să revenim... De ce nu-mi dai Piatra din buzunar?

Ştia, deci! Brusc, Harry simţi cum îi revine sângele în picioare. Se dădu înapoi, împleticindu-se.

— Nu fi prost, mârâi faţa. Mai bine te-ai gândi la viaţa ta şi mi te-ai alătura... sau o să sfârşeşti ca părinţii tăi... Au murit, implorându-mi iertarea...

— MINCINOSULE! izbucni Harry.

Quirrell se apropia cu spatele de Harry, pentru ca stăpânul lui, Cap-de-Mort, să-l poată privi din faţă. Faţa diavolească rânjea acum...

— O, ce înduioşător, sâsâi Cap-de-Mort, întotdeauna i-am admirat pe cei curajoşi. Da, băiete, părinţii tăi au fost foarte curajoşi... L-am omorât întâi pe tatăl tău, după ce m-a înfruntat cu multă îndrăzneală. Mama ta n-ar fi trebuit să moară, dar te-a protejat pe tine... Hai, dă-mi Piatra, asta dacă nu vrei ca ea să fi murit degeaba...

— NICIODATĂ!

Harry o zbughi spre uşa în flăcări, dar vocea ţipă înfiorător:

— PUNE MANA PE EL!

În clipa următoare, mâna lui Quirrell îi strângea încheietura, iar cicatricea din frunte începu să-l ardă şi să-l înţepe dureros. I se părea că, din clipă în clipă, capul urma să i se despice în două. Scoase un urlet şi se luptă cu toate puterile sale. Spre surprinderea lui, Quirrell îi dădu drumul. Durerea din cap i se mai domoli şi Harry îl putu vedea pe Quirrell, zvârcolindu-se de durere, uitându-se cu groază la degetele sale. Ca din senin, îi apăruseră puzderie de băşici usturătoare.

— Pune mâna pe el! PRINDE-L! urlă iar Cap-de-Mort. Quirrell se repezi asupra lui Harry şi îl trânti la pământ.

Se aşeză pe pieptul lui şi începu să-l strângă de gât, cu ambele mâini. Harry suferea cumplit din cauza cicatricei, dar îl văzu pe Quirrell, urlând de durere.

— Stăpâne, nu mai pot să-l ţin! Ah, mâinile mele!

Şi Quirrell, deşi îl mai ţintuia încă la pământ cu genunchii, îşi desprinse mâinile de pe gâtul lui Harry, holbându-se îngrozit la palmele lui. Harry putu vedea că

erau arse şi pline de băşici, care se spărseseră pe alocuri, lăsând la vedere carne vie.

— Atunci, omoară-l, idiotule, să se termine totul odată! strigă Cap-de-Mort.

Quirrell ridică mâna, pentru a iniţia un blestem de moarte, dar Harry, mai mult din instinct, se ridică puţin şi îi atinse faţa...

AAAAAAHH!

Quirrell se rostogoli la pământ, dându-i drumul lui Harry, cu faţa plină de arsuri şi băşici. Şi atunci Harry ştiu că nu-i putea atinge pielea, fără să sufere cumplit. Singura lui şansă era să-l ţină cu mâna pe Quirrell, să-l atingă, pentru a-i provoca suficientă suferinţă, ca să-l împiedice să rostească blestemul.

Harry sări în picioare şi îl apucă de braţ, strângându-l cât putea de tare. Quirrell urla înnebunit, încercând să-l dea la o parte pe Harry. Nici lui Harry nu-i era prea bine. Îl durea capul îngrozitor, cicatricea îi ardea ca focul. Orbit de durere, nu auzea decât urletele lui Quirrell şi strigătele lui Cap-de-Mort; „OMOARĂ-L! OMOARĂ-L!”

Mai auzea şi alte voci în capul lui care îl strigau, îndurerate: „Harry! Harry!”

Simţi că braţul lui Quirrell se eliberează din strânsoarea lui şi vederea i se întunecă. Totul era pierdut... pierdut... pierdut...

*

Ceva auriu strălucea deasupra capului său. Hoţoaica aurie! Încercă să o prindă, dar braţele îi erau prea slăbite.

Clipi de mai multe ori. Nu era hoţoaica. Era o pereche de ochelari. Ciudat...

Clipi din nou. Deasupra lui, Dumbledore îi zâmbea blând...

— Bună ziua, Harry, îi zise Albus Dumbledore. Harry se uită fix la el. Apoi, îşi aduse aminte totul.

— Domnule, Piatra! E la Quirrell! Repede! Domnule...

— Stai liniştit, băiete, râse Dumbledore. Eşti cam în urmă cu evenimentele. Quirrell n-a pus mâna pe Piatra Filozofală!

— Atunci, cine? Domnule profesor, eu am încercat...

— Harry, stai liniştit, te rog! Altfel, Madam Pomfrey o să mă dea afară!...

Harry se mai linişti şi privi în jur. Îşi dădu seama că se afla în spital. Stătea într-un pat cu cearşafuri imaculate, iar pe măsuţa de lângă pat erau atâtea dulciuri, încât te puteai crede într-un magazin de dulciuri.

— Ţi le-au adus prietenii şi admiratorii tăi, zâmbi Dumbledore. Ce s-a întâmplat între tine şi profesorul Quirrell este un mare secret, aşa că îl ştie toată şcoala, normal! Cred că prietenii tăi, domnii Fred şi George Weasley, au vrut să-ţi trimită chiar un scaun de WC! Ca să te distrezi, desigur, dar Madam Pomfrey l-a confiscat imediat, zicând că nu este suficient de igienic!

— De când zac aici?

— De trei zile. Domnul Weasley şi domnişoara Granger or să fie fericiţi că ţi-ai revenit, erau foarte îngrijoraţi.

— Dar, domnule profesor, Piatra...

— Hm, văd că nu pot să te fac să nu te mai gândeşti la ce s-a întâmplat... Ei bine, Quirrell n-a reuşit să o ia de la tine. Am ajuns la timp, ca să împiedic acest lucru, deşi te descurcai foarte bine şi singur, trebuie s-o spun...

— Aţi primit bufniţa de le Hermione?

— Probabil că ne-am încrucişat în aer, la jumătatea drumului, fiindcă nici n-am ajuns bine la Londra, că am avut un presentiment că trebuia să mă aflu în locul de unde tocmai plecasem. În felul acesta, am ajuns la timp, să-ţi dau o mână de ajutor...

— Deci, dumneavoastră m-aţi ajutat...

— M-am temut că s-ar fi putut să fie mult prea târziu...

— Bine că aţi venit, nu mai puteam să-l împiedic multă vreme să ia Piatra...

— Nu m-am temut pentru Piatră, dragul meu, ci pentru tine... Efortul pe care l-ai făcut aproape că te-a ucis. Cât despre Piatră, ea a fost distrusă.

— Distrusă? Dar de ce? Prietenul dumneavoastră, Nicolas Flamel...

— Oh!... Ştii şi despre Nicolas?! zise Dumbledore, încântat. Ai făcut lucrurile cum trebuie, ai cercetat şi ai

aflat totul... Ei bine, am stat de vorbă cu Nicolas şi amândoi am ajuns la concluzia că aşa e mai bine.

— Dar asta înseamnă că el şi soţia lui vor muri, nu-i aşa?

— Mai au încă suficient Elixir, ca să-şi pună afacerile în ordine şi apoi, ei, da, vor muri...

Dumbledore zâmbi, văzând uimirea de pe faţa lui Harry.

— Pentru un tânăr, ca tine, aşa ceva poate părea de neacceptat, dar pentru Nicolas şi Pernelle e ca şi cum s-ar duce la culcare, după mult, mult, timp. Piatra Filozofală n-a fost ceva chiar atât de minunat. Doar avere şi o groază de ani de trăit! Din păcate, oamenii aleg mai degrabă aceste două lucruri, oricât de nefericiţi i-ar face...

Harry stătea în pat, negăsind ce să spună. Dumbledore fredonă ceva şi se uită pe tavan.

— Ştiţi la ce m-am gândit, domnule profesor? Acum, că nu mai e Piatra Filozofală, Cap-de... adică, Ştim-Noi-Cine...

— Poţi să-i spui Cap-de-Mort, fără frică. Întotdeauna să spui lucrurilor pe nume. Frica de a rosti numele unui lucru te duce până la urmă la frica de acel lucru, în mod special.

— Ei bine, domnule, Cap-de-Mort va căuta acum alte modalităţi să se reîntrupeze, nu-i aşa? N-a dispărut cu totul...

— Nu, Harry, n-a dispărut... Se ascunde pe undeva, în căutarea altui trup, în care să-şi facă sălaş... Nefiind viu, cu adevărat, nici nu poate fi ucis. L-a lăsat pe Quirrell să moară, n-are milă de supuşii lui credincioşi, cum nu are nici de duşmanii lui. Acum l-ai împiedicat, pentru moment, să se reîntrupeze, şi să sperăm că data viitoare se va instala într-un corp dornic să-l înfrunte într-o bătălie care pare fără sorţi de izbândă sau poate va fi iar împiedicat de cineva şi astfel nu va mai ajunge niciodată în puteri...

Harry dădu din cap, dar se opri repede, că începu iar să-l doară fruntea.

— Domnule, zise Harry mai departe, aş vrea să vă întreb mai multe lucruri, dacă puteţi să-mi răspundeţi... Vreau să ştiu adevărul despre...

— Adevărul! suspină Dumbledore. Ce lucru frumos, dar teribil, în acelaşi timp. Trebuie tratat cu multă grijă. Oricum, o să-ţi răspund la întrebările tale, în afară de cazul în care un motiv foarte serios mă va opri să o fac, şi în acest caz te rog să mă ierţi. Nu vreau să-ţi spun minciuni.

— Ei bine, Cap-de-Mort mi-a spus că a ucis-o pe mama, numai fiindcă a vrut să mă protejeze. De ce vroia să mă omoare?

Dumbledore oftă din toţi rărunchii.

— Din nefericire, asta e o întrebare la care nu îţi pot răspunde. Nu azi şi nu acum. Într-una din zile, o să afli. Nu te mai gândi acum la asta, Harry... Ştiu că nu-ţi place deloc ce auzi, dar va veni o zi când vei fi pregătit şi atunci o să afli.

Harry ştia că degeaba s-ar fi străduit să-l convingă.

— Dar de ce nu putea să mă atingă Quirrell?

— Mama ta a murit ca să te salveze pe tine. Dacă e ceva pe care nu-l înţelege Cap-de-Mort, acel lucru e dragostea. El n-a înţeles că o dragoste atât de puternică, aşa cum a fost cea a mamei tale pentru tine, lasă urme adânci. Nu o cicatrice sau vreun semn vizibil... Dacă ai fost iubit atât de mult de cineva, chiar dacă acea persoană s-a stins demult, dragostea ei te protejează pe vecie. La tine, acest semn e în chiar pielea ta. Din această cauză, Quirrell, lacom şi ambiţios, împărţindu-şi sufletul cu Cap-de-Mort, nu te-a putut atinge. Era o nebunie, pur şi simplu, să vrea să atingă pe cineva marcat de un sentiment aşa puternic.

Dumbledore privea acum cu mare interes o pasăre de pe pervazul ferestrei, pentru a-i da timp lui Harry să-şi şteargă ochii cu marginea cearşafului.

— Şi Pelerina Fermecată, ştiţi cine mi-a trimis-o? întrebă Harry, când reuşi să-şi regăsească vocea.

— Ei, tatăl tău mi-a lăsat-o mie în păstrare, iar eu m-am gândit că a venit timpul să ţi-o dau. Hm, lucruri folositoare, făcu domnul Dumbledore cu ochiul. Tatăl tău o folosea numai când vroia să mai ia ceva din frigider pe furiş!

— Şi mai e ceva...

— Hai, zi...

— Quirrell şi Plesneală...

— Profesorul Plesneală, Harry.

— Da, mă scuzaţi. Quirrell zicea că profesorul Plesneală mă ura, numai fiindcă îl urâse şi pe tatăl meu. E adevărat?

— Ei, nu se urau, chiar... Se detestau... Ceva în genul relaţiei tale cu Draco. Apoi, tatăl tău a făcut ceva, pe care Severus nu i l-a iertat niciodată...

— Ce anume?

— I-a salvat viaţa!

— Cum?!?

— Da, zise Albus Dumbledore, visător. E ciudat cum funcţionează mintea omenească, nu-i aşa? Profesorul Plesneală nu s-a împăcat niciodată cu gândul că îi este dator tatălui tău... Cred că de aceea s-a străduit atât să te protejeze tot anul, fiindcă a simţit că aşa se va achita faţă de tatăl tău. Apoi, putea să continue să-l urască liniştit...

Harry se strădui să înţeleagă acest lucru, dar capul începu să îi zvâcnească iar, aşa că se opri.

— Şi ar mai fi ceva, domnule profesor...

— Doar... ceva?!

— Cum se face că Oglinda lui Erised mi-a dat mie Piatra?

— Ah, mă bucur că ai pus întrebarea asta. Asta a fost una dintre ideile mele strălucite. Şi, fiindcă suntem numai noi doi, pot să mă laud puţin: asta spune ceva. Numai cel care dorea să o găsească şi nu să o folosească, putea

obţine Piatra Filozofală! Toţi ceilalţi se puteau vedea în oglindă, adunând averi după averi sau bând din Elixirul Vieţii. Uneori, mă mir şi eu cât de profund pot gândi... Gata, ajunge cu întrebările! Îţi propun să începi să ronţăi din dulciurile astea. Ah, câte bunătăţi! Bomboane de la Bertie Boot! Ştii, când eram ca tine, am fost suficient de ghinionist să dau peste o bomboană cu gust de vomă, de am crezut că n-o să mai suport în viaţa mea bomboanele astea... Şi, totuşi, mă dau în vânt după ele... Pot să iau şi eu una?

Domnul Dumbledore zâmbi fericit şi luă o bomboană.

— Ahh! Puah! Iar!

*

Madam Pomfrey era o femeie foarte de treabă, dar şi foarte strictă.

— Cinci minute, vă rog, o imploră Harry.

— Nici un minut!

— Dar pe domnul profesor Dumbledore l-aţi lăsat...

— Cred şi eu, el e directorul şcolii! Gata! Acum ai nevoie de odihnă...

— Dar stau doar în pat şi mă uit pe pereţi. Vă rog...

— Bine, bine... Cinci minute numai!

Şi îi lăsă pe Ron şi Hermione să intre.

— Harry!

Hermione era gata, gata, să-i sară iar de gât, dar Harry îi fu recunoscător că se abţinuse la timp, fiindcă durerea din cap tot nu-i dădea pace.

— Oh, Harry am fost convinşi că... Domnul Dumbledore era foarte îngrijorat...

— Toată şcoala vorbeşte numai despre asta. Cum a fost, de fapt?

Era unul dintre cazurile în care povestea adevărată era chiar mai stranie şi palpitantă decât cea mai gogonată minciună. Harry le povesti totul cu lux de amănunte: Quirrell... Oglinda... Piatra... şi Cap-de-Mort. Ron şi Hermione erau publicul perfect. Punctau povestea, în momentele ei mai picante, cu „Ah!” şi „Vai!”, iar când Harry le povesti ce se afla sub turbanul lui Quirrell, urlară de-a binelea.

— Deci, Piatra a fost distrusă? întrebă Ron. Flamel şi soţia lui vor muri în curând?

— Şi eu m-am mirat de asta, dar domnul profesor Dumbledore a spus... Stai, cum a spus? Da, „pentru o minte sănătoasă şi bine organizată, moartea nu este decât pasul spre o nouă aventură!”

— Întotdeauna am spus că-i lipseşte o doagă, făcu Ron.

— Dar vouă, ce vi s-a întâmplat?

— Ei bine, începu Hermione, eu am plecat imediat, după cum ştii, şi mi-a trebuit ceva timp să-l fac pe Ron să-

şi vină în simţiri, după care ne-am dus la locaşul bufniţelor şi am trimis-o pe Hedwig să-l anunţe pe domnul Dumbledore. În holul de la intrare, ne-am întâlnit însă cu el. El ştia deja, fiindcă imediat ne-a întrebat: „Harry s-a dus după el, nu-i aşa?” Şi s-a repezit imediat la etajul trei.

— Crezi că ştia şi de-aia ţi-a trimis pelerina tatălui tău şi ţi-a spus despre oglindă şi toate celelalte?! întrebă Ron.

— Ei bine, izbucni Hermione, dacă ştia, daţi-mi voie să vă spun că s-a purtat îngrozitor! Puteai să fii omorât!

— Nu, e un om extraordinar, zise Harry. Cred că, de fapt, a vrut să-mi dea o şansă. Ştia ce facem noi, dar nu ne-a oprit, din contră, ne-a învăţat tot ce ne-ar fi putut ajuta la nevoie. Cred că nu a fost o întâmplare că m-a lăsat să văd cum funcţionează oglinda. A fost ca şi când era convins că am dreptul şi trebuie să-l înfrunt pe Cap-de-Mort...

— Da, domnul Dumbledore este un tip pe cinste, fu de acord Ron. Uite ce-i, trebuie neapărat să te faci bine până la petrecerea de sfârşit de an, adică până mâine! Am pierdut, desigur, iar fiindcă tu ai lipsit de la ultimul meci de Vâjthaţ, am fost întrecuţi şi de Ochi-de-Şoim, dar nu contează, mâncarea trebuie să fie excelentă!

În acel moment, năvăli Madam Pomfrey.

— Aţi stat cincisprezece minute, nu cinci! AFARĂ!

*

După o noapte de somn reconfortant, Harry se simţi aproape ca nou.

— Vreau să merg şi eu la petrecerea de sfârşit de an, îi zise el lui Madam Pomfrey, care îi aranja cutiile cu bomboane. Pot? Îmi daţi voie? Vă rooog...

— Hm, profesorul Dumbledore spune că poţi, zise ea pe un ton care lăsa să se înţeleagă că acesta habar n-avea ce pericole se puteau ivi la o petrecere. A venit cineva să te vadă...

— Ce bine! făcu Harry. Cine e?

Hagrid se strecurase pe uşă, în timpul în care Harry stătuse de vorbă cu Madam Pomfrey. Ca de obicei, când se afla în spaţii închise, Hagrid părea enorm. Se aşeză lângă Harry, îi aruncă o scurtă privire şi izbucni în lacrimi.

— Off, suspină el, este numai... din cauza mea... nesocotit, ce sunt... I-am spus diavolului ăluia cum să-l adoarmă pe Fluffy... Eu, cu gura mea, i-am spus! Era singurul lucru pe care nu-l ştia şi i l-am spus! Te-ar fi putut ucide! Şi toate, pentru un ou de dragon! N-o să mai pun gura pe băutură, în viaţa mea! Ar trebui să fiu alungat dintre voi şi să trăiesc printre Încuiaţi!

— Hagrid! exclamă Harry, impresionat că îl vede plângând pe uriaş, cuprins de regrete şi remuşcări. Tot ar fi găsit el un mod de a fura Piatra Filozofală, chiar dacă nu i-ai fi spus tu, nu-ţi mai face atâta sânge rău! Doar avem de-a face cu Cap-de-Mort!

— Da, dar puteai să mori... Şi, te rog, nu-i mai pronunţa numele...

— CAP-DE-MORT! strigă Harry, spre groaza şi uimirea lui Hagrid. L-am înfruntat şi l-am învins, pentru moment! Pot să-i rostesc numele, fără frică! N-a reuşit să ia Piatra, iar acum ea a fost distrusă, nu o mai poate folosi! Hai, ia şi tu o broscuţă de ciocolată, am tone...

Hagrid îşi şterse nasul cu mâneca şi zise:

— Asta îmi aduce aminte că am şi eu un cadou pentru tine!...

— Sper că nu sandvici cu carne de jder, glumi Harry. Hagrid chicoti.

— Nu. Domnul Dumbledore mi l-a dat ieri să-l aranjez un pic... Trebuia să mă dea afară de la Hogwarts, nu să-mi dea ăsta... Şi eu ţi l-am adus ţie...

Părea să fie o carte arătoasă, legată în piele. Harry o deschise, curios. Era un album, de fapt, cu fotografii de vrăjitori şi magicieni. Zâmbind şi făcându-i cu mâna, îl priveau de pe fiecare pagină tatăl şi mama lui.

— Am trimis mesaje cu bufniţa pe la toţi colegii şi prietenii părinţilor tăi, ca să-mi trimită cât mai multe fotografii, ştiam că nu ai nici o amintire de la ei... Îţi place?

Dar Harry nu putea vorbi, iar Hagrid îl înţelese prea bine.

*

În acea seară, Harry îşi făcu apariţia singur la petrecerea de sfârşit de an, Madam Pomfrey îl făcuse să întârzie, cu toate pregătirile şi precauţiile ei. Marea Sală gemea de lume. Era împodobită în culorile Viperinilor, verde şi argintiu, pentru că ei erau sărbătoriţi în mod deosebit, fiindcă reuşiseră să câştige al şaptelea an la rând, Cupa Caselor. Un afiş mare, cu simbolul Viperinilor, Şarpele, acoperea peretele din spatele mesei profesorilor.

Când intră Harry, se făcu brusc linişte, după care toţi începură să vorbească deodată. Se strecură la masa Cercetaşilor şi se aşeză pe scaunul dintre Ron şi Hermione, încercând să ignore faptul că toată lumea se ridicase în picioare, să-l poată vedea mai bine.

Din fericire, apăru şi Dumbledore, aşa că agitaţia încetă.

— A mai trecut un an, începu Dumbledore, vesel. Îmi pare rău că trebuie să suportaţi puţin discursul meu, înainte de a vă înfige dinţii în toate aceste bunătăţi, dar nu va dura mult! Şi ce mai an! Sper că acum capetele voastre sunt ceva mai… pline, ca la început. Aveţi tot timpul, vacanţa de vară ţine mult, să le goliţi la loc, înainte de a începe anul următor! Acum, să vedem rezultatele în Cupa Caselor… Pe locul patru, Cercetaşii, cu trei sute douăsprezece puncte; pe locul trei, Astropufii, cu trei sute cincizeci şi două de puncte; Ochi-de-Şoim au patru sute douăzeci şi şase, iar Viperinii, patru sute şaptezeci şi două!

O furtună de aplauze şi de ovaţii izbucniră de la masa Viperinilor. Harry îl putu vedea pe Draco ridicând paharul. Era o privelişte care îl îmbolnăvea.

— Da, foarte frumos din partea voastră, continuă domnul Dumbledore, totuşi, trebuie să luăm în consideraţie şi evenimentele recente care au avut loc la Hogwarts.

Se făcu linişte deplină. Viperinilor le mai pieriseră zâmbetele de pe feţe.

— Da... Trebuie să ofer câteva puncte... Staţi puţin... Mai întâi, domnului Ronald Weasley...

Ron se făcu roşu ca sfecla.

— ... pentru cel mai bun jucător de şah, pe care l-a avut şcoala, în ultimii ani. Deci, cincizeci de puncte pentru Cercetaşi.

Uralele Cercetaşilor se urcară până la tavanul vrăjit. Steluţele de pe el începură să sclipească. Percy se lăuda la toţi:

— E fratele meu, ştiţi, nu? Fratele meu mai mic. A reuşit să treacă de şahul gigantic, alcătuit şi pus acolo de doamna profesoară McGonagall, asta e ceva!

În cele din urmă, se făcu iar tăcere.

— În al doilea rând, domnişoarei Hermione Granger, pentru logica de care a dat dovadă la rezolvarea enigmei create de profesorul Plesneală, îi ofer şi ei cincizeci de puncte...

Hermione îşi ascunse faţa în palme. Harry bănuia că izbucnise în lacrimi. Cercetaşii nu-şi mai găseau locul, câştigaseră o sută de puncte!

— Îl al treilea rând, domnul Harry Potter, zise domnul Dumbledore şi în Marea Sală nu se mai auzi nici pâs, pentru îndrăzneală, prezenţă de spirit şi un curaj ieşit din comun, îi dau şaizeci de puncte!

Zgomotul devenise infernal. Cei care mai erau în stare să adune, după toate surprizele din acea seară, ştiau că Cercetaşii aveau acum patru sute şaptezeci şi două de puncte, erau, deci, la egalitate cu Viperinii! Ah, ce bine ar fi fost dacă domnul Dumbledore i-ar mai fi dat un punct în plus lui Harry!

Domnul Dumbledore ridică mâna. În sală, se aşternu treptat tăcerea.

— Există mai multe feluri de curaj, zise domnul Dumbledore, zâmbind. E nevoie de multă îndrăzneală, ca să ne înfruntăm duşmanii, dar şi prietenii! De aceea, Neville Poponeaţă primeşte zece puncte!

Dacă s-ar fi aflat cineva în apropierea şcolii, ar fi crezut, cu siguranţă, că acolo se produsese o explozie, atât de tare izbucniră uralele în Marea Sală, la masa Cercetaşilor!

Harry, Ron şi Hermione se ridicaseră în picioare, urlând cât puteau, în timp ce Neville, livid de emoţie, era asaltat de zeci de Cercetaşi, care îl îmbrăţişau şi-l ovaţionau. Până atunci, bietul Neville câştigase doar un punct pentru casa lui. Harry îi dădu un ghiont lui Ron şi îi făcu semn spre Draco Reacredinţă care nu putea arăta mai indignat şi mai cătrănit, nici chiar dacă i s-ar fi aplicat blestemul „Legării Corporale Totale”!

— Ceea ce înseamnă, zise domnul Dumbledore, încercând să se facă auzit în vacarmul general, că trebuie să schimbăm puţin afişele şi decoraţiile!

După care aplaudă, încântat.

Cât ai clipi, ghilandele verzi, deveniră purpurii, iar cele argintii fură înlocuite cu ghirlande aurii. Şarpele Viperinilor fu înlocuit rapid de Leul Cercetaşilor. Plesneală îi strângea mâna lui McGonagall, cu o grimasă ce se vroia zâmbet. Harry întâlni privirile lui Plesneală şi băiatul fu convins că sentimentele profesorului nu se schimbaseră, nici cât negrul sub unghie, dar asta nu-l mai îngrijora pe Harry. Se părea că viaţa va reveni la normal, în anul următor, ei bine, cât putea fi ea de normală, la Hogwarts...

Fusese seara cea mai frumoasă din viaţa lui Harry, mai frumoasă chiar şi decât o victorie în meciurile de Vâjthaţ, Crăciunul sau anihilarea vreunui monstru... Era sigur că nu va uita niciodată acea seară.

*

Harry aproape că uitase că rezultatele examenelor nu fuseseră anunţate. Spre marea lor surprindere, şi Ron şi Harry trecuseră examenele cu note mari. Hermione era prima din an, desigur. Chiar şi Neville absolvise anul, nota bună de la „Ierbologie” compensând nota dezastruoasă de la „Poţiuni”. Sperau ca măcar Goyle, care era tot atât de prost, pe cât era de meschin, să fie eliminat. Dar trecuse şi el. Era mare păcat, dar, aşa cum îi plăcea lui Ron să spună, nu poţi avea totul în viaţă.

Şi, deodată, dulapurile se goliră, iar valizele se umplură în viteză. Neville îşi pierduse broscoiul, ca de obicei. Îl găsiră ascuns într-una dintre toalete. Studenţii primiră carnetele de note şi fură serios avertizaţi să nu cumva să facă uz de vrăji, în timpul vacanţei.

— Speram să uite de note, zise unul dintre gemenii Weasley, necăjit.

Hagrid îi aştepta să-i îmbarce pe toţi şi să-i traverseze lacul.

După care luară Expresul de Hogwarts şi să îndreptară spre casele lor. Vorbeau, râdeau şi se însufleţeau tot mai mult, pe măsură ce câmpurile deveneau tot mai verzi şi mai cultivate. Se apropiau de lumea Încuiaţilor. Îşi scoaseră pelerinele de vrăjitori şi îşi puseră hainele obişnuite. Ajunseră, în sfârşit, la peronul 9 şi 3/4 , din gara King's Cross.

Le luă ceva timp să ajungă la peronul principal. Un vrăjitor bătrân îi grupa doi câte doi şi doar aşa puteau trece în lumea Încuiaţilor, pentru a nu năvăli buluc printr-un perete de cărămidă, speriindu-i astfel pe Încuiaţii cu minţi optuze.

— Trebuie să veniţi în vara asta la noi! Amândoi! O să vă trimit o bufniţă!

— Mulţumesc, zise Harry, o s-o aştept cu nerăbdare.

Se loveau de tot mai mulţi Încuiaţi, pe măsură ce înaintau spre peronul principal. Auzi mai multe strigăte:

— La revedere, Harry!

— Pe curând, Potter!

— Hm, nu ţi-ai pierdut faima, îl tachină Ron.

— Lasă că n-o să mă mai bage nimeni în seamă acolo unde mă duc eu, te asigur!

Harry, Ron şi Hermione trecură prin perete împreună.

— Mamă, mamă! Uite-l!

Era Ginny Weasley, sora mai mică a lui Ron, dar nu arăta spre Ron.

— Harry Potter, mamă! Îi văd şi cică...

— Ginny, stai cuminte! Nu e frumos să arăţi cu degetul! Doamna Weasley zâmbi la ei.

— A fost un an greu? îi întrebă ea.

— Foarte greu, zise Harry. Mulţumesc pentru fondante şi pentru pulover, doamnă Weasley!

— Oh, mi-a făcut plăcere!

— Ai terminat?

Era Unchiul Vernon, cu aceeaşi faţă purpurie, cu nelipsita lui mustaţă stufoasă şi aruncându-i aceleaşi priviri furioase lui Harry, că îndrăznise să vină cu bufniţa acasă. Să-l vadă mulţimea adunată pe peron, cu colivia în mână! În spatele lui, se aflau Mătuşa Petunia şi Dudley, speriaţi numai la vederea lui.

— Cred că dumneavoastră sunteţi familia lui Harry, zise amabil doamna Weasley.

— Da... Cam aşa... catadicsi să răspundă Unchiul Vernon. Hai, băiete, doar ştii că nu avem la dispoziţie toată ziua!

Şi îi întoarse spatele doamnei Weasley. Harry se întoarse spre Ron şi Hermione:

— La revedere, o să-mi fie dor de voi!

— Sper că... o să ai o vacanţă frumoasă, bâigui Hermione, privind nu prea convinsă după Unchiul Vernon, şocată că cineva putea fi atât de neplăcut.

— Da... şi eu sper, spuse Harry, fără să fie convins deloc. Hermione şi Ron văzură, totuşi, un zâmbet pişicher pe faţa lui Harry.

— Ei nu ştiu că nu avem voie să facem vrăji acasă... O să mă distrez copios pe seama lui Dudley!

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii